

FETIȚA CELEI DE A SASEA LUNI

Moony
Witcher

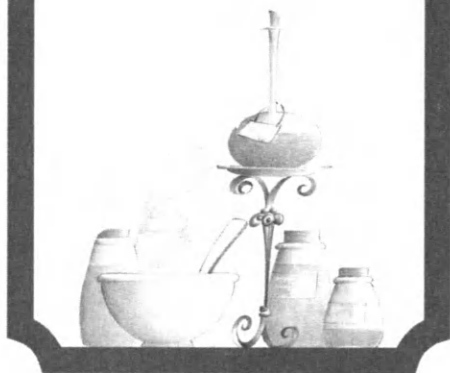

Această carte
este a lui

Moony Witcher

FETIȚA CELEI DE A ȘASEA LUNI

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WITCHER, MOONY

Fetița Celei de a Șasea Luni/ Moony Witcher; trad.: Ilieș Câmpeanu

București: RAO International Publishing Company, 2004

ISBN 973-576-635-3

821.131.1-31=135.I

RAO International Publishing Company

Grupul Editorial RAO

Str. Turda nr. 117-119, București, ROMÂNIA

Moony Witcher

La bambina della Sesta Luna

© 2002 by Giunti Editore S.p. A., Firenze-Milano

Ilustrații

Ilaria Matteini

Coperta

Simonetta Zudas

Ilustrația copertei

Ilaria Matteini

Traducere din limba italiană

Ilieș Câmpeanu

© RAO International Publishing Company, 2004,
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de

R.A. „Monitorul Oficial“

București, România

2004

ISBN 973-576-635-3

Pentru Francesco și Alessandra

the 1990s, the number of people in the world who are obese has increased by 100% (World Health Organization 1997).

Obesity is a complex condition, with many causes and consequences. It is a condition that is associated with a number of health problems, including heart disease, diabetes, and certain types of cancer. It is also a condition that is associated with a number of social problems, including discrimination and stigma.

There are many different definitions of obesity, but most of them are based on body mass index (BMI). BMI is a measure of body fat based on height and weight. It is calculated by dividing a person's weight in kilograms by the square of their height in meters.

There are many different causes of obesity, but most of them are related to diet and physical activity. Eating too much food, especially food that is high in calories and fat, can lead to obesity. Not getting enough exercise can also lead to obesity.

Obesity is a complex condition, and it is important to understand the causes and consequences of obesity in order to develop effective treatments. There are many different treatments for obesity, but most of them are based on diet and physical activity.

There are many different definitions of obesity, but most of them are based on body mass index (BMI). BMI is a measure of body fat based on height and weight. It is calculated by dividing a person's weight in kilograms by the square of their height in meters.

There are many different causes of obesity, but most of them are related to diet and physical activity. Eating too much food, especially food that is high in calories and fat, can lead to obesity. Not getting enough exercise can also lead to obesity.

Obesity is a complex condition, and it is important to understand the causes and consequences of obesity in order to develop effective treatments. There are many different treatments for obesity, but most of them are based on diet and physical activity.

There are many different definitions of obesity, but most of them are based on body mass index (BMI). BMI is a measure of body fat based on height and weight. It is calculated by dividing a person's weight in kilograms by the square of their height in meters.

There are many different causes of obesity, but most of them are related to diet and physical activity. Eating too much food, especially food that is high in calories and fat, can lead to obesity. Not getting enough exercise can also lead to obesity.

Obesity is a complex condition, and it is important to understand the causes and consequences of obesity in order to develop effective treatments. There are many different treatments for obesity, but most of them are based on diet and physical activity.

There are many different definitions of obesity, but most of them are based on body mass index (BMI). BMI is a measure of body fat based on height and weight. It is calculated by dividing a person's weight in kilograms by the square of their height in meters.

*O fetiță cu înfățișare plăpândă
și cu minte pătrunzătoare
înfruntă eterna luptă
dintre Bine și Rău:
marea ei dragoste de viață
și o curiozitate fără margini
sînt armele sale pentru a înțelege
și, mai apoi, pentru a înfrînge Lumea Întunericului,
ca să dea cale liberă
Lumii Luminii.*

*Unde fantezia și magia, și nimic altceva,
pot să creeze realitatea...*

CAPITOLUL 1

Steaua neagră

Era noapte adâncă, luna plină părea agățată de înaltul cerului și miriade de stele scînteiau asemenea unor beculețe albastre și roșii. Lumina bolții pătrundea tăcută în cămăruța Ninei, făcînd să strălucească ochii mari, de peruze, ai fetei. Încă nu adormise și, stînd în pat, țintuia cu privirea fereastra deschisă, admirînd acea priveliște încîntătoare și pierzîndu-se în gîndurile ei obișnuite. Îi plăcea să se viseze zburînd acolo, sus, călătorind prin spațiu și prinzînd în mîini stelele mici, ca apoi să descopere ce oare va fi fost pe planetele, în galaxiile și în lumile misterioase și încă nevizitate vreodată de oameni. Gîndul că Pămîntul ar fi doar una dintre nenumăratele sfere pulsînd de viață era pentru Nina mai presus de orice îndoială. Era sigură: în univers exista viață, și încă cum! Trecuseră mai bine de două luni de cînd scrisese o frază cu o cariocă albastră pe un panou de placaj, pe care îl agățase de tăblia patului:

*Noi, ființe mici cu creiere cenușii,
avem atîtea lucruri de învățat.*

*Noi, vieți scurte fără de vreo țintă,
trebuie să privim cerul și să gândim.*

Nina voise să-și întipărească în minte acea frază atît de neliniștitoare după ce citise capitolul final din *Pierduți în spațiu*, ultima carte a lui Birian Birov, un scriitor rus de romane științifico-fantastice, mort în împrejurări mistериоase. Un autor pe care ea îl îndrăgea mult, aproape la fel de mult ca pe Tadino De Giorgis, cel mai faimos alchimist italian, care trăise pe la 1600.

Recitea adesea acea frază scrisă în fuga condeiului pentru că o făcea să se simtă ca un acrobat pe sîrmă, între realitate și imaginație. Se luptase mult cu mătușa Andora ca să poată prinde bucata aia de placaj deasupra patului. Mătușa nu era în ruptul capului de acord cu acea frază și cu atît mai puțin cu ideea de a agăța pe o „groaznică” bucată de lemn, așa că, drept pedeapsă, de data aceea nu îi îngăduise Ninei să iasă din casă nici măcar pentru obișnuita plimbare prin parc.

– Ce-i aia? Ce scrii acolo? Ești leită bunică-tu. La fel ca nebunul ăla care i-a distrus viața soră-mii Espasia. Ești o fătucă fără minte, asta ești! îi zisese ea în gura mare și Nina, drept orice alt răspuns, trîntise cu putere ușa de la cămăruța sa, făcînd să se clatine tablourile de pe coridor.

Deși trecuseră două luni, încă își mai amintea bine ziua aceea: rămăsese singură-singurică vreme de șase ore, într-o tăcere deplină.

Și totul din vina unei simple fraze și nimic mai mult. Abia mai tîrziu avea să-și dea seama că acela fusese primul semn a ceea ce urma să i se întîmple nu peste multă vreme.

Nina era o fetiță ciudată. Inteligența ei extraordinară era greșit înțeleasă de mulți adulți, care o socoteau obraznică și neascultătoare. Secretul ei, misterul ei era înscris în gene, în acel ADN transmis de strămoși, pe care nici măcar ea, la cei doar zece ani ai săi, nu-l cunoștea.

Singurul lucru pe care îl știa era că voia să meargă acolo sus. Să zboare. Să cunoască.

Și totuși, mica pată din naștere, în formă de steluță în cinci colțuri, desenată chiar în podul palmei de la mîna dreaptă, era un semn clar al destinului care o aștepta. Și bunicul Mișa avea o stea la fel cu a ei. Mișa, tatăl mamei Ninei, era rus, dar acum trăia în orașul cel mai fermecat și cel mai încîntător din lume: Veneția.

Mihail Mejinschi era numele adevărat al bunicului, un bătrîn alchimist și filosof care cunoștea viitorul: știa că mai erau puține zile pînă să înceapă marea și magica aventură a nepoatei sale. Drept care, cu cîțiva ani în urmă, Mișa începuse s-o inițieze pe Nina în unele formule alchimice și îi explicase înțelesul petei în formă de stea.

În noaptea aceea de mai, pe cînd luna se înfoia în privirile verzi-azurii ale Ninei, pata de pe pielea palmei începuse să-și schimbe forma, colțurile stelei deveniseră aproape negre. Palma mîinii drepte continua să se înne-grească și vestea fără tăgadă un eveniment tragic.

Ciudata metamorfoză se tot petrecea de două zile și fetița simțea că se întîmpla ceva grav, dar nu știa ce anume. În vreme ce țintuia luna cu privirile, își pieptăna pletele lungi castanii și, din cînd în cînd, îl mîngîia pe prietenul său de nădejde, Adonis, un dulău negru de optzeci și cinci de kilograme, care dormea lîngă ea.

– Știi, Adonis, sînt sigură că-ntr-o bună zi o să zbor acolo, sus, și o să înțeleg totul. Tot ceea ce aici, pe Pămînt, nu se știe încă, murmura ea cu voce stinsă, pentru a nu o trezi din somn pe țîfnoasa mătușă Andora care, cu cîteva ore înainte de a merge la culcare, îi ținuse obișnuita lecție de cicăleală fiindcă era dezordonată.

Caiete, cărți, creioane, jucării și zeci de flacoane de sticlă pline cu lichide colorate stăteau împrăștiate peste tot pe podeaua cămăruței. Ninei îi plăcea dezordinea, pentru că numai în harababură reușea să-și pună gîndurile în ordine. La urma urmei, se simțea bine în casa aceea din Madrid, o vilă mică și veche, cu două etaje, ce fusese reședința familiei bunicii sale, principesa Maria Luisa Espasia De Righeira, soția mult iubită a lui Mișa, care murise la Veneția la nașterea Verei, mama Ninei.

Principesa părăsise Madridul în 1960 pentru a merge să trăiască alături de Mișa în Italia, în fastuoasa vilă de la

Veneția care îi purta numele, Vila Espasia, dar în casa din Spania lăsase atâtea amintiri ale bogatei familii madrilene ajunse la sapă de lemn datorită prea multelor datorii.

Cînd Espasia îl urmase pe Mișa în Italia, cele două surori nemăritate, Andora și Carmen, rămăseseră la Madrid pentru a avea grijă de ceea ce mai exista din averea familiei De Righeira. Bunica Espasia, o femeie foarte frumoasă care îndrăgea arta și muzica clasică, își trăise tinerețea în acea casă cu ziduri albe și roșii; vase, tablouri, sculpturi și mobile de epocă împodobeau camerele mirosind a levănțică și în orice ungher erau încă vii urmele trecerii ei pe acolo.

Însă Nina simțea că nu aceea era casa ei, Madridul nu ar fi putut fi orașul ei niciodată. Și, în plus, nu mai susporta răutățile Andorei, chiar dacă alintările lui Carmen o făceau să-și uite toată mînia. Andora și Carmen erau surori, dar nu-și semănau deloc. Dimpotrivă, erau cu totul deosebite la gusturi și la purtări: Andora se îmbrăca mereu în haine cernite, era răzbunătoare și nu iubea animalele, cîta vreme Carmen era mereu îmbrăcată în culori calde și luminoase și fredona cîntece din alte timpuri.

Nina locuia cu ele de un an, de cînd părinții ei primiseră o misiune foarte importantă la Ferk, Centrul de Cercetări de la Moscova, cunoscut peste tot în lume pentru studiile pe care le făcea asupra vieții extraterestre. Vera și Giacomo erau doi oameni de știință foarte bine văzuți și apreciați și obținuseră acel loc de muncă după ani de sacrificii. Și Ferk nu era, de bună seamă, un loc în care copiii să poată sta zi și noapte!

Nina nu putea rămîne la Moscova, fiindcă nu avea cine să-i poarte de grijă. Părinții excluseseră și posibilitatea de a

o trimite la Veneția, la bunicul Mișa, pentru că Vera nu credea că tatăl ei, acum bătrîn, ar fi fost în stare să o educe.

Mișa era foarte înfuriat pentru această hotărîre, măcar că, în adîncul inimii, știa că mai devreme sau mai tîrziu micuța Ninocica tot va veni să locuiască împreună cu el. Ce mai tura-vura: Nina avea să se ducă la Madrid, la cele două mătuși.

Pentru Nina, a privi luminile cerului era un mijloc de a se simți mai aproape de părinții săi. Poate că în acea clipă stăteau la Ferk și priveau și ei același petic de cer, căutînd forme de viață. O strîngere de inimă, și din ochi i se prelinsă o lacrimă. Una singură. Fiindcă Ninei nu-i plăcea să plîngă. Era o fetiță foarte puternică și curajoasă, dar, cînd și cînd, o cuprindea tristețea și așa, privind cerul înstelat, își amintea chipurile părinților, părul blond și lung al mamei și mustățile negre ale tatei, care o înțepau pe obraji cînd o săruta. Era trecut de două noaptea, dar ochii nu voiau pur și simplu să i se închidă, așa că se hotărî să se scoale și să deschidă puțin fereastra ca să respire aerul proaspăt al aceluia mai spaniol. Din Jardines del Retiro, marele parc din Madrid, ajungeau la ea miresmele copacilor, în timp ce mașinile rula în viteză pe strada Velázquez și ultimii clienți de la Hotel Wellington se grăbeau să meargă la culcare. Casa era la cîțiva pași de hotel și adesea Nina privea valizele călătorilor și trăgea nădejde că într-o zi va pleca și ea. Să plece și să meargă unde?

- La bunicul. Vreau să merg la bunicul Mișa, la Veneția. El chiar că mă iubește din suflet și știe cum să facă să mă distrez... Adonis, spuse Nina, îți jur că după micul dejun îl chem la telefon și-l întreb dacă pot să merg la el.

Cîinele, pe jumătate adormit, mîrîi și se întoarce pe partea cealaltă, strivindu-l pe bietul Platon, motănașul

roșcat pe care Nina îl găsisese cu vreo două luni în urmă lângă Muzeul Prado.

Reacția lui Platon fu instinctivă; își înfipse ghearele în nasul lui Adonis, care, ca un câine bine crescut ce era, îi aruncă felinei o privire superioară și coborî din pat, mergînd să se întindă cît era de lung pe covorul din fața șifonierului. La urma urmei, acceptase să trăiască laolaltă cu o pisică vagabondă!

Nina zîmbi, mîngîie cîinele, apoi îl luă drăgăstoasă în brațe pe Platon și se strecură în așternuturi. O ultimă privire aruncată lunii și stelelor și... somnul îi cuprinse toate gîndurile.

La 7.30 fix, Carmen intră în cămăruța ei, ducînd în mînă o tavă: lapte, biscuiți, dulceață de afine, o banană și un pahar mare cu apă proaspătă.

– *Hermosa*, frumoasa mea, scoală-te! Micul dejun e gata, spuse ea punînd tava pe măsuță, lângă vrafu de cărți de Birian Birov.

Nina deschise doar un ochi și, bombănind, îi spuse mătușii că se va scula pe dată.

– Îmi beau laptele și apoi îi dau telefon bunicului. Unde îmi este celularul?

– Celularul?... Ehe, fetița mea iubită, celularul l-a luat Andora. L-a ascuns. Știi cum e ea, nu vrea să-l folosești. Dar, înainte de a te înfuria, uite ce am în mînă: o surpriză.

Nina se sculă dintr-o dată, aruncîndu-l jos din pat pe bietul Platon, și o privi pe mătușa Carmen care îi întindea o scrisoare.

– E pentru tine, Nina. E de la bunicul Mișa. Cît timp eu caut celularul, tu citește-o.

Nina închise cu cheia ușa de la cameră. Luă paharul de apă și îl dădu pe gât dintr-o înghițitură, trase lîngă ea farfuriuța și turnă în ea laptele pentru Platon, curăță banana de coajă și mușcă zdravăn din ea, dîndu-i restul lui Adonis care se dădea în vînt după banane. Își șterse mîinile de cearșafurile roz și, în cele din urmă, deschise scrisoarea, în vreme ce cîinele își puna labele pe dulceața de afine.

Nina începu să citească plină de neastîmpăr:

Veneția, 24 mai

Ora 23.45 – Salonul Dogelui

Moia dievotica (Fetița mea),

Am grabnică nevoie să-ți vorbesc. La celular nu răspunzi, iar la telefonul fix Andora îmi spune mereu că nu ești acasă. Știi că nu vă înțelegeți, dar ai și tu răbdare, nu vei mai sta multă vreme acolo. O singură dată am izbutit să vorbesc cu Carmen, dar i-am cerut să nu-ți spună nimic fiindcă nu vreau să-i creex și ei neplăceri. Știi, adesea Răul se cuibărește în sînul familiei. Fie bine minte!

Chiar dacă acum nu înțelegeți... vei înțelege în curînd.

Puiul meu iubit, îți cer să vii aici cît mai repede cu putință fiindcă se petrec lucruri importante. Ți se va părea ciudat, dar am nevoie de ajutorul tău. Trebuie să-ți explic... trebuie să te învăț.

Dar nu le spune nimic părinților tăi. O să vorbesc eu cu ei.

Nu-mi telefona și nu încerca să-mi trimiți scrisori sau telegrame. Totul va fi interceptat de cine nu trebuie să știe că vii la Veneția.

Adu-ți toate bagajele și pe Platon, și pe Adonis. Te aștept.

Ah, era să uit, amintește-ți și de cărțile de alchimie pe care ți le-am împrumutat. Că veni vorba, cum o mai duce profesorul José, e în formă? Îți trimis un pupic și adu-ți aminte să arzi această scrisoare imediat ce ai citit-o.

Ți-am pus înăuntru și biletul de avion Madrid – Veneția. Trebuie să pleci pe 3 iunie cu zborul de la ora 18.00. Sînt rezervate locurile pentru cîine și pisică. Vor călători confortabil, n-ai teamă.

Orice s-ar întîmpla, voi fi mereu alături de tine.

Dieduška (Bunicul) Mișa

Nina luă un biscuit, îl ronțai în grabă și privi calendarul care atârna lângă oglindă: era 30 mai.

– Pe toate ciocolatele din lume! Numai trei zile, exclamă ea.

Deschise șifonierul și luă din geanta verde o brichetă micuță, se îndreptă către fereastră, o deschise, puse scrisoarea pe pervaz și îi dădu foc. Soarele strălucea și Nina avea privirile înspăimântate, se uita la mașinile care se scurgeau pe strada Velázquez și se gândea ce oare se întâmpla la Veneția. În acea clipă bătură la ușă.

– *Bruja...* vrăjitoare mică, hai, ce faci acolo închisă în cameră? Deschide, monstru mic! E ora opt și profesorul José a și sosit. Nu-l face să aștepte, țipă Andora cu obișnuita ei voce ascuțită.

– Bine, bine, mătușă, vin, mă îmbrac. Sosesc într-o clipită.

Nina își luă tricoul portocaliu care îi plăcea mult, fusta verde smarald, ciorapii lungi cu dungi portocaliu cu roșu, pantofii verzi și își strânse părul, făcându-și o coadă de cal frumoasă, prinsă cu o panglică albastră ca ochii ei. Ieși din cameră și merse la baie să se spele pe față, își privi mâna dreaptă și văzu că steaua se întuneca tot mai tare

și contururile se măreau din ce în ce. Nu simțea vreo durere și degetele i se mișcau cu agilitate, dar pata aceea neagră care se tot mărea o neliniștea. Se unse cu un pic de cremă, din cea albastră pe care i-o dăduse bunicul: era singura cremă care reușea să oprească transformarea. Coborî în grabă scările și se năpusti în salon, unde profesorul José își bea tacticos cafeaua împreună cu Carmen.

- Iată-te, ești gata pentru lecție? o întrebă José, mîngîindu-și barba lungă și cîrlionțată.

- Da, sînt gata, îi răspunse Nina, punîndu-și pe masă caietele și cărțile.

- Draga mea copilă, ce ai pățit la mîină? E toată albastră! exclamă profesorul.

- Păi, pata asta de pe piele îmi dă ceva bătaie de cap. O să treacă, îi explică în grabă fetița.

La amiază, cei doi se aflau tot acolo. Nina era la capătul puterilor, scria o formulă chimică pentru o poțiune alchimică pe bază de plumb și cobalt.

- Bravo, Nina, așa îmi placi, spuse José mulțumit, îmi pari în mare formă. Ne vedem peste patru zile, cum am stabilit. Studiază și fii silitoare! Pentru data viitoare să pregătești formulele cu aramă și argint pur; de-acum ești la înălțime. Îi voi scrie bunicului tău să-i spun cît de mult ai crescut. Vei deveni o alchimistă pe cînte. Dar nu uita să studiezi geografia și istoria. Știi că peste trei săptămîni ai examenele de elev privat și alchimia nu face parte din programă. Alchimia, micuța mea Nina, îți va folosi în viață pentru alte lucruri.

Da, examenele! Nina știa că nu avea să mai facă meditații cu profesorul José și că, nemergînd la școală, trebuia

să studieze în particular. Dar, în acel moment, nu-i păsa chiar deloc de cărți și de caiete! Trebuia să plece, să plece în graba mare.

Îi strînse mîna profesorului și îl conduse la ușă. Apoi alergă în bucătărie la Carmen:

– Nu pot să-ți spun prea multe, mătușă dragă, dar trebuie să mă duc la bunicul Mișa. Ajută-mă să plec, avionul decolează pe 3 iunie la ora 18.00. Trebuie să facem totul în taină, altminteri Andora o să mă închidă în cameră, ca să mă împiedice să plec. Știi că nu vrea să-l văd pe bunicul și să-i vorbesc, spuse Nina îngrijorată.

Carmen își duse o mînă la inimă, solemn, și jură să facă tot ce-i va sta în putință ca să o ajute. În primul rînd, avea să o convingă pe Andora să meargă în vizită la o prietenă la Toledo: de bună seamă că avea să-i facă plăcere să stea vreo două zile departe de Madrid! Și așa fu.

În ziua următoare, mătușa Andora plecă fără să bănuiască nimic, dar, ca de obicei, ultimele cuvinte adresate Ninei nu fură deloc plăcute:

– Cînd mă întorc, vreau să-ți găsesc cămăruța în perfectă ordine. Vreau să-ți tai părul, altminteri, de data asta nu-mi scapi cu una, cu două și îți otrăvesc cîinele și motanul. Nu vă mai sufăr! Ești o fiară, la fel ca ei.

Nina nu se simțea deloc liniștită, steaua neagră devenea tot mai mare și nici măcar pomada albastră a bunicului nu mai avea efect. Cum ar mai fi vrut să audă glasul lui Mișa, dar nu era chip! Atunci, îi trecu prin cap ideea de a-și suna părinții, la Moscova... fir-ar să fie! Bunicul îi ceruse să nu facă nici măcar asta. Se simțea prizoniera unui destin. În adîncul inimii ceva îi

spunea că era pe cale să se petreacă un lucru grav. Dar ce anume? Ce?

Era ora 10 fix în seara de 2 iunie când Nina se ridică din pat făcându-l să cadă pe jos, ca de obicei, pe bietul Platon, alergă în baie și, trecându-și mâna pe sub jetul de apă, văzu că steaua devenise uriașă, cât să-i acopere toată palma. Neagră ca smoala... asta nu i se mai întâmplase nicicând.

„Steaua neagră... semnul de primejdie. Ce trebuie să fac?” gîndi în sinea ei. Însăimîntată, dădu fuga în cameră la mătușa Carmen, care o îmbrățișă cu putere și îi tamponă mâna cu o bucată de vată îmbibată în apă de trandafiri. Platon miorlăia deznădăjduit și se urcase pe șifonier, iar Adonis lătra și lovea cu labele în ușa mare de la intrare, ca și cum ar fi vrut să iasă afară.

Carmen nu știa cum să o liniștească pe Nina și animalele. Părea că în acea noapte se dezlănțuise iadul pe pămînt.

Și chiar așa era. Iadul era acolo. Era pretutindeni. Era în aer. Nina continua să-și spele mîinile cu apă rece, dar steaua răului era tot acolo, mereu, întipărită în carne, și nimic nu o putea șterge și face să redevină roșie. Numai bunicul ar fi putut ști ce să facă... Trebuia să-l vadă. Trebuia să meargă la el și totul ar fi trecut. În timp ce strîngea în pumn apa care curgea din robinet

și își freca mîna cu putere, se privi în oglindă și văzu, ca și cufundat într-un nor de fum galben, chipul unui om tare urît, chel, cu ochii mici și cenușii, cu o țcălie neagră atîrnîndu-i sub bărbie și cu dinți galbeni. Ce căuta un monstru acolo, în baia ei?

Nina căscă gura să urle, dar nu ieși nici măcar un geamăt. Rămase așa, înfricoșată și neîncrezătoare. Omul rîdea și continua să o privească țintă. După cîteva secunde, imaginea monstrului dispăru și pe oglindă rămăse, întipărită cu fum galben, o literă: K.

Nina întinse o mînă ca s-o atingă, dar abia se apropie cu un deget că și reapăru doar imaginea ei. Omul acela atît de groaznic dispăruse și nici litera K nu mai era acolo! Crezu că avusese o halucinație. Că avea temperatură. Ochii îi căzură iar pe mîna dreaptă: steaua devenise și mai mare, astfel că unul dintre cele cinci vîrfuri ajunsese pînă la degetul mijlociu.

Era disperată, răscolită. Inima îi bătea să-i sară din piept și picioarele începuseră să-i tremure. Cine era individul ăla? Ce voia să spună acel K? Era, poate, inițiala unui nume? Nina nu cunoștea pe nimeni cu trăsăturile acelea, nu știa de unde va fi venit și ce anume va fi vrut de la ea. Coborî scările cu calm și se duse în bucătărie; îi ceru mătusei să-i facă un ceai de tei și nalbă, ca să se liniștească. Nu povesti nimic fiindcă, pur și simplu, nu știa ce anume să-i explice mătusei. Dacă i-ar fi spus că văzuse un monstru în oglinda din baie, de bună seamă că mătusea ar fi luat-o drept nebună.

La unu noaptea, cîinele și motanul încă nu se liniștiră. Carmen îi dăduse lui Adonis un ditai osul ca să încerce să-l potolească, dar fără prea mari rezultate. Platon, cu părul zburlit și cu ochii holbați, fugea de colo-colo sărind pe scaune și pe mese, în timp ce Nina își bea ceaiul fierbinte. Deodată sună telefonul.

Cine oare putea fi la acea oră?

Carmen ridică receptorul cu privirea fixată asupra Ninei. Cîinele și motanul se liniștiră pe dată.

- Alo... da... da... o Doamne, Dumnezeu! Cînd? Și cum s-a întîmplat? O, Doamne... ce ne facem? Vera și Giacomo știu?... Bine, bine. Cu Nina las' că o să vorbesc eu.

Carmen începu să se bîlbîie, ochii i se umplură de lacrimi, închise telefonul și o îmbrățișă cu putere pe Nina.

- Vezi, draga mea, s-a întîmplat un lucru groaznic. Bunicul...

Carmen nu izbuti să termine propoziția, că Nina țipă:

- Nu, nu... bunicul Mișa, nu! Nu poate fi mort!

- Da, comoara mea. Știi, un infarct... dar nu s-a chinuit. S-a petrecut acum vreo două ore. L-a găsit draga de Liuba, era întins la pămînt, fără suflare. E încă în stare de șoc, biata femeie. Știi că de mai bine de treizeci de ani are grijă de Mișa, după moartea bunicii Espasia, explică mătușa Carmen printre sughituri.

Nina vărsă cana cu ceai, se ridică în grabă și merse în camera ei lăsînd afară și cîine, și motan, și mătușă. Voia să stea singură. În fața ferestrei, privi ca de obicei cerul, dar în acea noapte nu erau nici stele, nici lună. Era întuneric beznă. O beznă care semăna cu vidul. Cu nimicul.

Nu izbuti să doarmă nici măcar un minut, stătu pe pat privind șifonierul și valizele încă deschise. Se gîndea la bunicul, la moartea lui, și apoi îi revenea în minte chipul înspăimîntător al acelui om pe care îl văzuse în oglinda de la baie. Chipul drag al bunicului se suprapunea fără încetare peste cel al monstrului, care apărea și dispărea. Nina era pradă panicii.

„De ce nu m-a așteptat? De ce a plecat fără să-și ia la revedere... Bunicule, de ce ai făcut-o? Bunicule, cine este

monstrul acela? Buniculeeee, răspunde-miiii!“ Biata Nina! Plângea în hohote. Era deznădăjduită și nu-și găsea liniștea.

Mijeau zorile luminînd Madridul, și Nina, după ce coborîse de mult în bucătărie, pregătea mîncarea pentru animale. Carmen nu pusese geană pe geană și acum bea o cafea foarte tare, cînd se hotărî să-i spună Ninei că nu le putuse da vestea cea rea Verei și lui Giacomo.

– Am telefonat la Moscova, la Ferk, dar mi-au zis că nu se poate lua legătura cu părinții tăi pentru că se află într-o zonă păzită și la care nu se poate ajunge. Lucrează la un proiect foarte secret și nu au voie să ia legătura cu nimeni din afară. Nici măcar cu tine. Singurul lucru pe care îl putem face este să trimitem o scrisoare sau o telegramă și să tragem nădejde că o vor primi. Mătușa o privi pe Nina cu drag și adăugă: Sînt clipe cînd cuvintele nu ajută să explici durerea, dar trebuie să fii tare. Bunicul tău era mîndru de tine, și tu nu-l vei dezamăgi.

La trei și jumătate după-amiaza valizele erau pregătite. Într-o ladă veche din pod, Carmen găsise celularul pe care îl ascunsese acolo Andora și îl strecură în buzunarul din afară al genții mari și verzi a Ninei, alături de documentele pentru călătorie. Erau pregătite și toate cărțile (cam o sută de manuale de alchimie, atlase geografice, cărți groase de istorie, literatură și pictură) care umpleau o ditai cutie de carton, lipită cu bandă adezivă. Pînă și etichetele cu adresa fuseseră puse pe bagaje, scrise cu

litere mari: Nina De Nobili – la Mihail Mejinski – Giudecca – Vila Espasia 88 – Veneția – Italia.

Nu fără greutate, Nina puse botnița câinelui și îl strecură pe Platon în cușca pentru pisici.

– Sînt gata, hai să mergem că se face tîrziu, zise ea punîndu-și în buzunar o tabletă de ciocolată.

Avionul plecă la ora stabilită. În cîteva ore, micuța Nina avea să aterizeze în laguna venetă. Carmen plîngea privind avionul care își lua zborul, dar era sigură că fetița aceea cu puteri magice va învinge orice obstacol. Cînd se întoarse acasă, o găsi pe Andora șezînd pe divan, încă îmbrăcată cu impermeabilul. Liuba tocmai o anunțase de moartea lui Mișa, dar ea nu dădea semne de durere pentru odiosul soț al surorii sale.

– Carmen, știu atîtea despre viața lui Mișa! Știu și că avea puteri ciudate. Cînd îmi stătea în preajmă simțeam o forță potrivnică. Espasia era foarte îndrăgostită de el. A smuls-o de lîngă noi și i-a pricinuit moartea. Espasia nu trebuia să aibă copii, în schimb... Nu-l voi putea ierta pe Mișa niciodată, nici chiar acum că e mort! Mi-e scîrbă de viață. Nu există fericire. De asta n-am putut niciodată să o iubesc nici pe Nina.

Mărturisirea Andorei o tulbură pe Carmen, care reacționează pe dată:

– Surioară, nefericirea ta este lucrarea diavolului. Eu, una, o ador pe fetița asta și îi urez să se bucure de tot ce își dorește. Părinții o iubesc, chiar dacă nu pot fi alături de ea...

– Nu, nu o iubesc. Își preferă munca, iată de ce ne-au încredințat-o nouă. Munca... și ce muncă de nebuni! Să cauți extraterestri! răspunse cu ciudă Andora.

- Nu, eu cred că Vera și Giacomo o adoră pe Nina. Oricum, nu putem să-i judecăm. În plus, la Moscova, ei conduc cercetările într-un proiect foarte important. O știi și tu foarte bine. O știe și Nina și, ca atare, nu a făcut niciodată mare caz.

Andora, mai acră ca oricînd, îi spuse răs-picat că nu voia să mai vadă inscripția Ninei deasupra patului:

- Trimite-o la Veneția! Aici nu mai e loc pentru prostii. În casa asta totul revine ca la început și, dacă nu îți place, atunci du-te și tu la Veneția! Eu mă descurc foarte bine și singură.

Carmen nu îi răspunse și merse în bucătărie să pregătească cina. În seara aceea masa era lipsită de strălucire: doar două farfurii și două pahare. Fetița cu puteri magice nu mai stătea între ele.

Avionul zbura de două ore și Nina ațipise gîndindu-se la bunicul. Vocea lui era limpede și îi spunea: „Ninocica, nu-ți face griji! Vei ști să faci tot ce trebuie. Eu voi fi mereu alături de tine. Nu-ți fie frică! Nu fi tristă! La Veneția totul va fi altfel. Va trebui să înfrunți atîtea încercări... și sînt sigur că vei izbuti“. Chipul bunicului dispăru între nori și visul se sfîrși; Nina surîse și își privi mîna: în cele din urmă, steaua redevenise mică și roșie. Semnul răului se dusesse, ca prin farmec.

CAPITOLUL DOI

Vila Espasia

Vîntul sufla tare și ploua torențial. Avionul înainta lin, dar, din cînd în cînd, cîte o zguduitură puternică îi hurduca pe pasageri. Ninei nu-i era frică, dar se temea că Adonis și Platon s-ar putea simți rău, așa că o chemă pe stewardesă ca să se asigure că animalele nu aveau probleme.

– Nu vă faceți griji, domnișoară Nina, cîinele și pisica sînt foarte bine. Oricum, în douăzeci de minute vom ateriza pe Aeroportul Marco Polo din Veneția, spuse politicos doamna în uniformă.

Într-adevăr, după exact douăzeci de minute, avionul ateriză pe pista măturată de o furtună puternică, și Nina își desfăcu centura de siguranță, se ridică, luă și gentoiul verde, scoase umbrela albastră și coborî scara avionului. O aștepta Liuba, blînda și durdulia doică rusoaică, prietenă de o viață cu bunicul Mișa și cu principesa Espasia.

Liuba aducea bine de tot cu o păpușă din alea moscovite, o matrioșcă de nouăzeci de kilograme, cu plete galben-pai, cu ochi albaștri spălăciți, cu obraji mereu rumeni și cu un surîs cumpătat întipărit pe buzele roșii. Nina o poreclise Bezeluța, datorită formelor ei dolofane și

spumoase. O iubea mult și se putea încrede în ea, fiindcă știa totul despre viața bunicului Mișa.

– Ninaaa... Ninocica, vino pușorule, vino la Liuba ta, strigă fericită dădaca, desfăcînd larg brațele.

Fetița făcu o săritură și o sărută.

– Bezeluță, draga mea Bezeluță... cît timp...

Se strînseseră în brațe mai mult de un minut, fără să respire, în vreme ce pasagerii mergeau de colo-colo cu bagaje și valize.

– Ești tot mai slăbuță, Spania nu îți priește, copila mea dragă! Dar aici o să mănînci mult pește, supe delicioase și munți de cartofi prăjiți și porumb. Călătoria cum a fost? Bine? Ești obosită? o întrebă drăgăstoasă Liuba, pipăindu-i brațele.

– Da, nițel obosită. Dar spune-mi despre bunicul. Te rog, vreau să știi! Tu l-ai găsit? Ai văzut cum a murit? Întrebă ea curioasă și neliniștită.

– Nu-i vreme acum să vorbim despre asta. Încă sînt foarte tulburată și tu nu ești pregătită să asculți. Mîine după-amiază la 15.30 va fi înmormîntarea. Îți povestesc totul acasă în fața unei cești bune de ciocolată caldă. De acord? răspunse dădaca.

Nina o privi drept în ochi și dădu din cap. Lătratul furibund al lui Adonis și mieunatul lui Platon le abătură o clipă gîndurile triste.

– Acum trebuie să luăm valizele și cutia cu cărți, spuse Nina, dar, cînd ajunseră la banda rulantă cu bagaje, avură o surpriză neplăcută: valizele erau acolo, dar... nici urmă de cutie.

- Cărțile mele! Nuuu... Tocmai cărțile pe care le iubesc, erau toate cărțile lui Birov! strigă Nina în culmea dezamăgirii.

Liuba se duse pe dată să protesteze, dar nici unul dintre cei însărcinați cu transportul bagajelor nu reuși să găsească muntele de cărți ale Ninei. Unii chiar își dădeau cu părerea că pachetul fusese imbarcat pe un alt avion, cu destinația New York. Nina era foarte obosită și se hotărî să lase poliției adresa de la Vila Espasia, sperînd într-o regăsire miraculoasă.

Pe cînd ieșea din aeroport, își dădu seama că cineva o observa cu atenție. Lîngă chioșcul de ziare se așezaseră doi gemeni, un băiat și o fată, cam de vîrsta ei. Erau îmbrăcați la fel, în pulover negru și violet care avea desenat pe piept un K enorm. Imediat ce își dădură seama că erau priviți, se răsuciră pe călcîie și intrară într-un bar de alături. Nina fu ca lovită de trăsnet văzîndu-i pe cei doi mucoși. Și apoi, acel K întipărit pe pulover îi amintea prea bine de monstrul pe care îl văzuse în oglindă. O trecu un fior pe șira spinării și își îmbrățișă în grabă cîinele.

- Liuba, întrebă Nina neliniștită, i-ai văzut și tu pe gemeni?

- Gemeni? Unde? Cînd? zise dădaca rusoaică răsucindu-și capul la dreapta și la stînga.

- Nimic, nu-i nimic, las-o baltă, Bezeluță, poate că sînt eu obosită, trebuie să mănînc și să dorm.

Nina nu avea nici un chef să povestească toate ciudățeniile care i se întîmplau de trei zile încoace. Trebuia să chibzuiască. Să înțeleagă. Avea o bănuială... cei doi gemeni puteau să aibă de-a face cu dispariția cărților. Nu știa de ce, dar era aproape sigură.

Între timp furtuna își sporise violența, fulgere și tunete brăzdau cerul negru ca smoala. Ploua cu găleata, dar Veneția arăta minunat chiar și sub furtună. Nina trase adânc în piept aerul salmastru care îi amintea bine de parfumul bunicului Mișa. La debarcader, Liuba îi scoase botnița lui Adonis și îl mîngîie pe Platon care stătea ghemuit în cușcă. Urcară cu toții pe vaporețul ce mergea spre insula Giudecca, o limbă de pămînt locuită de cîteva mii de oameni. Era un loc încîntător, cu unul dintre maluri privind spre San Marco și Palatul Dogilor și cu celălalt spre lagună. Vila Espasia era chiar în mijloc și, pentru a ajunge la ea, trebuia trecut un mic pod de fier peste un canal îngust. Atunci i se înfățișa privirii imensul parc bogat în copaci seculari care înconjurau vila și o învăluiau într-o mantie de liniște.

Era noapte deplină cînd Liuba, Nina, Adonis și Platon trecură de impunătoarea poartă de la intrare a vilei. Nina, tristă și înfrigurată, de abia aștepta să se bage în pat și să tragă un pui de somn la căldurică. În timp ce Liuba închidea cu greu poarta cea mare din fier forjat, fetița îi revăzu pe gemeni, ascunși după un mic zid de la casa din față. Erau acolo. Stane de piatră.

– Hei, voi doi, ce vreți?

În elanul ei, Nina mai că se cățăraseră pe poartă și se îndreptă spre siluetele din umbră ale celor doi copii. Liuba întoarse capul.

– Ce s-a întîmplat? Ce te-a apucat? ea nu-i văzuse...

Nina nu avea chef să dea explicații, se mulțumi să o ia pe dădacă de un braț și, scuturînd din cap, să o tragă după ea.

– Vino, Bezeluță, să mergem înăuntru. Vorbim în fața unei cești de ciocolată caldă.

Marele candelabru de cristal lumina vestibulul, ușile din mahon erau închise toate, singura deschisă fiind cea care ducea în bucătăria spațioasă, de unde răzbăteau zgomote ciudate. Lângă cuptor stătea Carlo Bernotti, grădinarul, care le aștepta. Totuși, Nina nu avea chef să vadă pe nimeni, așa că îi spuse Liubei că s-ar duce degrabă la culcare.

– Bine, Ninocica, du-te sus, camera ta e pregătită. Vin acuși să-ți aduc ciocolata, spuse dădaca, lăsând jos bagajele.

Înfometăți, Adonis și Platon o urmară pe Liuba în bucătărie, în vreme ce Nina urcă scara din marmură albastră construită în spirală care ducea la etaj, unde erau dormitoare. La jumătatea scării privi în jos: își amintea bine Vila Espasia, fusese aici de atâtea ori, dar liniștea care o înconjură acum era mohorâtă și necunoscută. Era frumoasă, chiar foarte frumoasă, vila asta, bunica avusese bun-gust când o amenajase și, de-a lungul anilor, bunicul Mișa adăugase puține lucruri, menținând vechiul lux și culorile tapiseriei. Brocarturi de preț, atlazuri, mătăsuri, organdiuri și catifele se asortau cu mobile de diferite epoci și proveniențe: obiecte rusești, spaniole, arabe, egiptene și chinezești. Vitraliile de la ferestrele bizantine își reflectau culorile pe pardosele și peste perdelele de un ivoriu prețios atârnav draperii grele, roșu-vișinii, de catifea. Salonul Portocalilor, încăperea preferată a Espasiei, era fastuos, și adesea, în trecut, familia organizase acolo cine și prânzuri demne de ținut minte, dar uimitor era și Salonul

Trandafirilor, iluminat de uriașele sale ferestre: acolo aveau loc marile recepții. Erau și alte camere, mai mici și mai intime, precum Salonul cu Șemineu și cel al Dogelui, liniștit și auster, unde bunicul își petrecea o mare parte din timp citind. Mobile și obiecte, statui și plante de toate soiurile păreau neschimbate; Nina își întorcea privirile ca să vadă fiecare lucru, fiecare culoare... dar, din păcate, nimic nu era ca mai înainte. Totul era cufundat într-un hău fără fund. Moartea bunicului se abătuse fără veste, răvășind întreaga familie.

Cînd sui și ultima treaptă a scării în spirală, se găsi în fața ușii de la camera lui Mișa. Era închisă. Se apropie cu pași înceți, puse mîna pe clanță, o roti, intră și aprinse lumina. Totul era așa cum își amintea: patul mare cu baldachin, goblenurile de pe pereți, perdelele de catifea roșie și, pe pardoseala de marmură venețiană, covoarele persane, mari și grele. Era, într-adevăr, somptuoasă! Totul mirosea a curat și în aer plutea un parfum de violete. Scrinul și dulapul de haine erau bine închise, doar un sertar al noptierei era pe jumătate deschis. Deși i se închideau ochii de oboseală, Nina nu putu să reziste ispitei: mîna începu să răscolească, plină de curiozitate. Șervețele de hîrtie, un stilou, o sferă de sticlă transparentă și un caiet cu scoarțe negre cu auriu...

Un caiet cu scoarțe negre cu auriu? Părea interesant: paginile erau, cu totul, douăzeci și pline de numere și de simboluri ciudate, unele avînd un asterisc, altele tăiate cu o linie și altele, în sfîrșit, subliniate. Păreau formule alchimice. În mijlocul ultimei pagini era un singur rînd alcătuit dintr-o succesiune de desene, mici și curioase.

Nina fu foarte surprinsă, nu înțelegea ce voiau să spună acele semne și se gândi că, dacă bunicul scrisese așa, atunci trebuia să existe un motiv. Apoi luă sfera și o privi în lumină: exact în centru se vedea o biluță albă. Părea o biluță, dar... poate era o perlă. Da, o perlă mică. Nina scutură de mai multe ori sfera, dar perla rămase nemişcată. Era ca și cum ar fi fost încastrată înăuntru. Vrajită și plină de curiozitate, luă caietul misterios și sfera, dar, înainte de a ieși din cameră, străbătu micul coridor interior care ducea la Camera Oglinzilor, locul unde Mișa pusese hainele și bijuteriile bunicii Espasia. La capătul coridorului își dădu seama că ușa Camerei Oglinzilor fusese încuiată cu un lacăt. „Ciudat, gândi ea, cum de nu se mai poate intra? O voi întreba pe Bezeluță.“

Mîhnită, se întoarse, stinse lumina și închise ușa îndreptîndu-se spre camera ei, din apropierea celor două coloane albastre. Și patul ei era cu baldachin, cu cearșafuri albastru-deschis și cu pernă turcoaz. Perdelele, tapiseriile și covoarele erau în aceeași nuanță și miroseau a lăcrămioare. Cămaruța semăna cu un petec de cer. Nina puse sfera pe măsuță, se dezbracă aruncîndu-și hainele pe jos, se băgă în pat și începu să răsfoiască prin caietul negru. Chiar în acel moment intrară în cameră Adonis, Platon și Liuba cu ceașca de ciocolată caldă și o felie groasă de plăcintă cu mere.

– Bea încet și mănîncă plăcinta, pentru tine am pregătit-o, și apoi somn ușor. Mîine va fi o zi grea, îi spuse ea.

Nina îi dădu ascultare fără mofturi. Era frîntă de oboseală. Puse caietul alături, gustă băutura dulce, luă două îmbucături din plăcintă și întrebă:

- Bezeluță, de ce este închisă cu lacătul Camera Oglinzilor?

Liuba luă o figură serioasă și spuse:

- A fost o hotărîre a bunicului tău. Acum vreo două luni a pus lacătul și a zis că acolo, înăuntru, nu mai avea voie să intre nimeni. Nu știu de ce. Nu știu nici măcar unde or fi cheile pentru a descuia lacătul. Acum dormi! Ești obosită.

O sărută pe frunte și stinse lumina. Nina închise ochii. Prin minte i se învâlmăseau îndoieli și întrebări. Cîinele și motanul adormiră pe perna cea mare de atlas galben care era pe podea. Somnul îi fură pe toți într-o secundă.

La șapte punct, fetița deschise ochii și gîndul i se îndreptă pe dată spre bunic. În penumbră văzu caietul misterios și sfera care emana o ciudată lumină albăstrie. Fără voie o luă în mînă și o simți caldă, o sprijini în dreptul inimii și spuse cu voce scăzută:

- Bunicule, știu că mă auzi. Știu că sfera asta e a ta. Te rog, ajută-mă să înțeleg ce s-a întîmplat!

Nina răsfoi din nou caietul negru, dar nu înțelegea nimic din formulele acelea. Puse în șifonier cele două obiecte și se duse să facă duș, în timp ce Adonis și Platon dădeau semne de nerăbdare.

La 8 se servea micul dejun în Salonul Portocalilor, unde trona marele tablou cu portretul bunicii Espasia. Frumoasă, cu ochi verzi smarald și bucle negre tăciune, îmbrăcată cu o rochie decoltată, de culoarea mării, și avînd pe buze un surîs dulce și senin. Pe ramă, în partea de jos, se afla o tăbliță aurită pe care era scris numele nobilei doamne: „Principesa Maria Luisa Espasia de Righeira“. Nina privea cu admirație tabloul și, pe neașteptate, își dădu seama că

bunica ținea în mână o sferă. Da, o sferă de sticlă asemenea celei găsite cu o seară înainte în sertarul bunicului Mișal! Nina rămase cu gura căscată.

De câte ori privise tabloul, dar nu își dăduse seama de acel amănunt! „Sfera... bunica... tabloul. Dar ce înseamnă toate astea?” – căzu ea pe gânduri în timp ce sorbea din ceai. Apoi, ca un trăsnet din senin, auzi o bușitură și unul din geamurile de la fereastră se făcu țândări. Pe jos văzu o piatră învelită în două foi de hîrtie; pe prima era un mesaj scris cu majuscule: „VEI SFÎRȘI LA FEL CA BUNICUL TĂU“, semnat K. A doua era o pagină mototolită, ruptă dintr-una din cărțile științifico-fantastice ale lui Birov.

O cuprinse frica, i se puse un nod în gît și nu mai putu respira. „Iarăși el, acest K? Da' cine e? Și cartea lui Birov! E dintre ale mele, sînt sigură, fiindcă unele dintre propoziții sînt subliniate. Da, de bună seamă, e o pagină din *Pierduți în spațiu* pe care o citeam la Madrid, gîndi ea înfricoșată. Așadar, mi-au fost furate cărțile. Hoți nenorociți! Dar de ce...?!“

Era cu totul zăpăcită, privea iar și iar cele două foi și încerca să se concentreze ca să înțeleagă ce anume i se întîmpla. Cineva se înstăpînise asupra cărților ei, la aeroport, și poate că voia să-i facă vreun rău. Așadar, Nina era în pericol. Poate... nu, nu era cu putință... poate și bunicul murise de aceeași moarte violentă! Ucis? Dar de cine? Și de ce? Toate aceste întrebări i se învîlmășeau Ninei în cap și o făceau să înnebunească. Ar fi vrut să-i povestească totul Liubei, dar... știa că ar fi fost inutil. Nu ar fi înțeles. Asta era o treabă pe care numai ea singură putea s-o înfrunte.

Se apropie de fereastră și, dincolo de pod, îi văzu încă o dată: cei doi gemeni vicleni rîdeau și puștoaica, purtînd

cozi lungi și negre arunca în aer pagini pe care le smulsese din cartea lui Birov, în vreme ce flăcăul, cu capul acoperit cu o șapcă violet, ținea sub braț alte cărți. Amîndoi purtau aceleași pulovere avînd litera K desenată pe ele.

- Hoților! Hoților! Hoților! Dați-mi înapoi cărțile... strigă în gura mare Nina, stînd în fața ferestrei gotice a vilei.

Carlo, grădinarul, care stătea lîngă magnolia cea mare din curte, văzu toată scena și fugi spre ei cu grebla în mînă. Prea tîrziu, cei doi pungași dispăruseră îndărătul caselor. Adonis se ridicase pe picioarele dinapoi și împingea în poartă, lătra și mîrîia ca apucat.

- Nu vă faceți griji, domnișoară Nina, ăia sînt niște derbedei. Data viitoare o să le dau eu o lecție să mă țină minte. Acum vin să pun la loc geamul de la fereastră și, vă rog, nu atingeți nimic, altfel e primejdie să vă tăiați, spuse cu voce tare grădinarul.

- Da' cine sînt? întrebă fetița.

- Alvis și Barbessa, frați gemeni. Aici, pe insula Giudicca, îi cunoaștem bine, sînt nesuferiți și mereu puși pe rele. Otrăvesc cîini și pisici, iar uneori dau cu pietre pînă și în oameni. Adesea se învîrt pe aici împreună cu alți copii nițeluș ciudați... sînt cu toții orfani, explică grădinarul.

- Orfani? zise Nina. Vrei să spui că pe aici există atîția copii fără părinți?

- Păi, sînt pe puțin zece și trăiesc la orfelinat, într-un palat vechi de lîngă Piața San Marco, unde un domn, îmi pare că este un conte, se ocupă de educarea lor. Nu știu cum l-o fi chemînd, spuse grădinarul. Oricum, nu trebuie să vă fie teamă de ei. Vă fac necazuri fiindcă nu v-au văzut niciodată pînă acum. Lăsați-i în pace.

Doi copii fără părinți, educați de un conte misterios, o amenințau și ea nu izbutea să-și explice motivul. Nina urcă în cameră, ascunse în șifonier foile care înveleau pia-tra aruncată de Alvis și Barbessa, își puse pe ea hainele pentru înmormântare și coborî din nou la parter unde o aștepta Liuba.

- Hai să mergem în Salonul cu Șemineu, o să-ți povestesc cum a murit bunicul tău, spuse rotofeia Bezeluță pe un ton serios. Era ora zece seara, eram în pat când am auzit urlete venind din această cameră. Am dat fuga încoace și, când am intrat, l-am văzut pe profesorul Mișa întins pe jos. Nemișcat. Cu ochii holbați. Strîngea în mâini acest obiect.

Liuba îi arată un fel de sceptru de aur, cu o măciulie întruchipînd o pasăre ciudată, cu pietre trandafirii în loc de ochi. Pe mînerul sceptrului erau niște semne grafice indescifrabile. Dădaca își continuă povestirea:

- Întîi am încercat să-l ridic de jos, dar n-am izbutit. Apoi am chemat imediat doctorul. Când a sosit, n-a mai putut să facă altceva decît să constate moartea prin infarct. Eram răvășită, nu reușeam să înțeleg nimic. Știi bine că bunicul tău nu suferea de inimă. Se simțea foarte bine. Dar doctorul mi-a explicat că, dată fiind vîrsta, infarctul este un lucru destul de frecvent. Uite, Nina, cred că e drept ca obiectul ăsta să fie al tău. Nu știi ce-o fi, profesorul îl ținea mereu în buzunar. Ehei, era să uit: lîngă sceptru era și o scrisoare pentru tine. Cred că a scris-o cu puțin înainte să moară.

Și, în timp ce vorbea, îi dădu Ninei un plic, pe care fetița îl deschise îndată.

Textul era scurt:

Pentru adorata mea nepotică Ninocica,

În cuvinte, în gânduri, în culori, în sunete, în numere se află originea universului. Nu îngădui ca Întunericul să înghită Lumina. Anulează Timpul și zboară.

Ora 21.30, 2 iunie, Salonul cu Semineu

1004104

Bunicul Mișa

Nina era surprinsă, fraza aceea o tulbură mult de tot, iar desenele... acele ciudate, atât de ciudate semne de lîngă semnătură îi păreau foarte asemănătoare celor văzute în caietul negru al bunicului. Împături scrisoarea și o puse în buzunar, fără să scoată un cuvînt.

– Poate că ți-a scris lucruri pe care nu le înțelegi? o întreabă Liuba bănuitoare.

– Nu, Bezeluță, sînt propoziții doar pentru mine. Iartă-mă, dar nu pot să-ți citesc, îi explică ea cu o voce tristă, dar hotărîtă.

– Bine, bine, păstrează-ți secretul, zise Liuba plecîndu-și privirile și, cu un fir de voce, îi aduse aminte că la ora 18 urma să vină notarul pentru citirea testamentului.

La ora 15.30 avu loc înmormîntarea la cimitir, în insula venețiană San Michele, în prezența cîtorva, puțini, prietenii intimi ai bunicului Mișa.

Nina ar fi vrut nespus de mult să-și poată îmbrățișa mama și tatăl, dar, din păcate, nu putuseră veni la ceremonie.

În testament, profesorul ceruse ca nici una din rudele sale să nu-l vadă mort. De aceea, din dispoziția notarului, doctorul pusese să fie închis sicriul, pe care Nina aruncă un crin alb, jurându-și să nu uite și să nu se despartă niciodată de amintirea dragă a bunicului iubit.

La 18 fix, Nina, Liuba și Carlo ședeau în Salonul cu Șemineu, pregătiți să asculte cuvintele notarului.

– Mai înainte de a citi ultimele dorințe ale profesorului trebuie să vă spun că defunctul mi-a înmînat acest testament cu o săptămînă înainte de a muri. Îmi aduc aminte că avea o înfățișare împăcată. Mi-a dat impresia că ar fi știut că avea să moară în cîteva zile, dar lucrul acesta nu părea să-l preocupe din cale afară. L-am întrebat dacă se simțea bine și el și-a mijit ochii spunîndu-mi că era în mare formă. Niciodată nu se simțise mai bine în toată viața lui, mi-a zis.

Notarul începu să citească prima parte a testamentului, în care profesorul lăsa întreaga sa avere în bani, o sumă destul de apreciabilă, fiicei sale Vera, cu obligația de a-i îngădui Ninei să poată face cheltuieli pentru călătorii și cumpărare de materiale alchimice. Apoi trecu la a doua parte a testamentului: era în întregime dedicată nepotei.

TESTAMENTUL LUI MIHAIL MEJINSCHI

— partea a doua —

Eu, Mihail Mejinski, în deplinătatea facultăților mintale, decid ca averea imobiliară a familiei să fie distribuită după cum urmează.

Las adoratei mele nepoate Ninocica lucrul cel mai drag mie, Vila Espasia, împreună cu toate cărțile mele, cu scrierile și cercetările mele pe care numai ea, și nimeni altcineva, le va putea citi și folosi. În plus, Nina va putea dispune de suma de bani gestionată de fiica mea Vera pînă la vârsta majoratului ei, cu condiția să nu-i fie refuzat nimic, mai cu seamă călătorii și achiziționare de materiale pentru cercetări alchimice. Las nepoatei mele cîteva obiecte pe care numai ea le va putea folosi: două chei care se găsesc în vasul de porțelan verde din Salonul Dogelui, Taldom Lux, un baston de aur la care țin foarte mult, sfera de cristal și un mic caiet negru, toate încuiate în sertarul noptierei din dormitorul meu. Las, așadar, moștenirea mea de alchimist și filosof micuței mele Nina, fiindcă așa vrea destinul.

Preabunei Liuba, care mi-a fost alături și m-a îngrijit vreme de mulți ani, îi cer să rămînă să trăiască la Vila Espasia și să se ocupe de Nina cît timp va fi nevoie. Lui Carlo Bernotti îi las dependințele vilei, sperînd să rămînă în serviciul Ninei. În plus, vă cer să nu modificați, pentru nici un motiv, Vila Espasia. Ca ultimă dorință, dispun ca nimeni să nu mă vadă mort. Știu că nici fiica mea Vera și nici Giacomo nu vor fi de față cînd voi muri. Vreau să-și amintească de mine doar așa cum eram viu.

Al vostru Mișa

— Mihail Mejinski —

Notarul își scoase ochelarii și închise testamentul. În Salonul cu Șemineu nu se auzea nici musca.

Nina își ținea ochii larg deschiși și gura căscată, Liuba își împreună mâinile ca pentru rugăciune și Carlo rămase nemișcat.

– Vila Espasia... toată a mea. Voi trăi aici. Doamne, Dumnezeule, nu-mi pare cu puțință! exclamă Ninocica prinsă de teama de a rămâne singură.

Își simți sîngele ca de gheață, inima îi bătea cu putere și tulburarea o împiedica să respire. Liuba îi aduse o ceașcă de ceai, însoțind-o cu o sărutare alinătoare, și zise:

– Nu vei fi singură niciodată și eu una voi face tot ce pot ca să te alint. Vei crește liniștită și în curînd părinții tăi vor veni la tine. Te iubesc mult și vor accepta hotărîrea profesorului Mișa. Bunicul ni te-a lăsat cu dragoste.

Nina ascultă vorbele Bezeluței, privi spre semnul din palmă și spre Taldom Lux.

„Steaua și acest sceptru. Două lucruri importante care mă leagă de bunicul, gîndea ea. Destinul meu e să trăiesc aici și să continuu ce făcea el.“ Apoi, dintr-o dată, exclamă:

– Și examenele? Mai am doar două săptămîni. Trebuie să-l înștiințez pe profesorul José că nu mă voi putea duce la Madrid.

Examenele de elev privat fuseseră stabilite și Nina chiar că nu știa ce să facă.

– Îi voi telefona eu mătușii Carmen, zise Liuba. Îi voi spune să pregătească toate documentele ca să poți da examenele aici, la Veneția. O să vezi, nu vor fi probleme.

Liuba o luă pe Nina pe după umeri și o însoți în Salonul Dogelui, o cameră nu prea iluminată în care

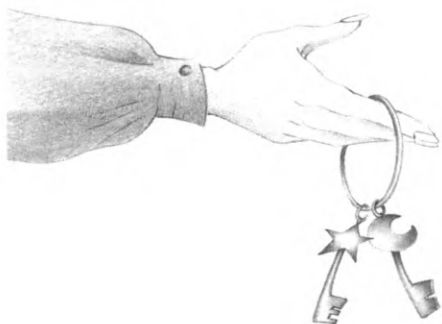
predominau două culori, verdele-pal și roșul-carmin. Nu existau ferestre, iar pereții, foarte înalți, erau ascunși privirii de o bibliotecă imensă, zeci de rafturi pline cu cărți. Unele erau foarte vechi, mari de tot, cu coperte decolorate de vreme; altele, mai noi, erau subțiri și aproape toate cu coperta verde. Fotoliul în care ședea bunicul Mișa, făcut din lemn prețios și cu pernă de catifea roșie, era ușor depărtat de birou.

O masă dezordonată, stilouri împrăștiate peste tot, creioane și culori pastelate, desene, cărți, notițe și caiete uriașe. Lângă birou era o măsuță în lemn de nuc pe care se afla un vas de porțelan verde.

– Uite, acum îți dau cheile, zise Liuba strecurându-și mâinile în vas. Poftim, sînt ale tale! Nu le pierde și, dacă vrei un sfat, cred că ar prinde bine să găsești un alt loc unde să le pui după ce le vei fi folosit. Un loc pe care să nu-l poată ști nimeni.

– Bezeluță, dar cheile astea ce deschid? Care uși? întrebă Nina.

– Asta chiar nu știu. În toți acești ani nu i-am pus niciodată întrebări bunicului tău. Îi respectam secretele. Știam că era un om foarte inteligent și niciodată nu am vrut să-mi pierd încrederea lui. Tot așa o să fac și cu tine, micuța mea.

– Bezeluță, poate că una deschide ușa care duce spre laboratorul bunicului... și, în timp ce vorbea, Nina privea țintă cele două chei, tot învîrtindu-le între degete.

– Poate, poate. În cămăruța aia eu nu am fost niciodată. Bunicul nu îngăduia nimănui să intre acolo. Era foarte sever. Când se încuia înăuntru – și stătea acolo și zile întregi – nu voia să fie deranjat. Pentru nimic în lume.

Nina și Bezeluța priveau ușa mică încastrată în bibliotecă și știau că, acolo, înăuntru, era locul secret unde bunicul își făcea experiențele alchimice. Își aruncară una alteia o privire scurtă și, temătoare, se întoarseră spre cealaltă parte.

Fetița continua să se joace cu cheile foarte groase de fier: una avea formă de stea în cinci colțuri, foarte asemănătoare petei din naștere din palma Ninei, cealaltă părea o semilună. Oare ce puteau deschide? Uși? Scrinuri? Case de bani?

Nina nu reuși să-și răspundă, dar, în adâncul sufletului, știa că tot bunicul o va îndruma spre adevăr. Bezeluța îi ură noapte bună și plecă la culcare în camera ei, în timp ce fetița, urmată de cîine și de pisică, urcă scara în spirală.

Dintr-o dată, se simți trasă de o forță ciudată spre dormitorul bunicului și de acolo în Camera Oglinzilor. Ajunsă în fața ușii încuiate cu lacăt, își dădu seama că se potrivea perfect cheia în formă de semilună. O băgă în lacăt și... ușa se deschise!

Ei... în bezna aceea era cu neputință să găsească întreprătorul, pînă cînd, dintr-o dată, tocmai cheia în formă de semilună se aprinse și făcu lumină.

Strălucirea ei era aproape orbitoare și se reflecta, ricoșând pe toate oglinzile care acopereau pereții. Nina se simți ca zvârlită într-un joc ciudat: imaginea ei era reflectată peste tot.

După o primă clipă de uimire, înaintă încetișor către peretele din față și văzu că pe podea și prin unghere nu se găsea nici un obiect. Camera era cu totul și cu totul goală, iar Nina nu înțelegea unde pusese bunicul toate veșmintele și bijuteriile principesei Espasia.

Cum văzuse de atâtea ori prin filme, începu să cerceteze pereții, pipăind cu mâna toate oglinzile, să vadă dacă se deschide vreuna.

Și așa se întâmplă. Una după alta, oglinzile începură să se miște, mai întâi spre dreapta, apoi spre stînga, lăsînd să se întrevadă interiorul: înăuntru erau atîrnate zeci și zeci de veșminte. Erau foarte frumoase, făcute de comandă și de o mare eleganță. Bunica Espasia se îmbrăca mereu fără cusur. Cînd ajunse la ultima oglindă, încercă s-o împingă ca să vadă ce era în spatele ei, dar nu se întâmplă nimic.

Dintr-o dată, oglinzile se făcură roșii ca para focului și încet-încet apăru o imagine. Da, chiar el era... monstrul! Acel chip groaznic pe care Nina îl văzuse în casa din Madrid prinsese din nou formă. Nina fu cuprinsă de spaimă, genunchii îi tremurau și stomacul îi ajunsese în gît. Chipul acelui om era groaznic, părea un demon. Rîdea și rînjea, aruncînd priviri viclene și pline de ură. Fetița, paralizată de frică, rămase cu ochii țintă pe oglinzi și se simți înconjurată de Rău. Din toate ungherele camerei acel chip diabolic îi lansa o provocare groaznică.

După cîteva secunde, imaginea monstrului dispăru și oglinzile se aburiră, ca apoi să dea la iveală obișnuita literă K.

- Iarăși tu, blestematule! Pleacă! Pleacă! Lasă-mă în pace! strigă Nina, încercînd să șteargă cu mâinile demonica literă, dar abia ce o atinse că lumina semilunii se stinse și oglinzile se întoarseră la locul lor, fără a lăsa vreo urmă a acelor imagini zguduitoare.

Nina se pomeni cufundată în beznă. Pe dibuite încercă să ajungă la ușă ca să iasă. Dintr-o dată, jos, aproape la nivelul podelei, văzu două sfere roșu-aprins care veneau către ea. Scoase un urlet. Și, în timp ce țipa de spaimă, fu răsturnată de o îmbrîncitură și căzu pe jos.

- Lasă-mă, demon blestemat! strigă din răputeri.

Apoi simți ceva lingînd-o pe obraz. Era Adonis, cîinele ei cel drag. O urmase pînă acolo. Nina răsuflă ușurată, îmbrățișă dulăul și se ridică în capul oaselor, tremurînd încă. Încuie ușa cu lacătul și jură că se va întoarce în acea cameră numai dacă avea să fie sigură că poate să învingă Răul. Ieși aproape în fugă din camera bunicului și intră în cămăruța ei. Se întinse pe pat cu convingerea că în Camera Oglinzilor avea ce descoperi. Blestemul acelui monstru se abătuse asupra vieții ei.

Se gîndi la bunicul, la părinți, la Carmen și chiar la mătușa Andora. În acea clipă parcă și ea îi lipsea; la urma urmei, era mai puțin rea decît acel monstru care o persecuta. În ciuda dragostei familiei sale, se simțea singură în mijlocul acelei furtuni de frică și de spaimă.

„Cine ești? Cine ești, blestematule K? se întreba ea. Pe Alvise și pe Barbessa tu i-ai trimis, așa-i? Dar ce vrei de la mine?”

Apoi privi sfera de cristal și caietul negru al bunicului; era bucuroasă că le găsise cu o seară înainte și totul părea să aibă o anume legătură. Acum obiectele erau ale

ei, dar nu înțelegea la ce vor fi putînd folosi. Sucea și răsucea în mâini Taldom Lux, era greu și acele semne ciudate de pe mîner erau dificil de înțeles. Mai cu seamă capul păsării ciudate cu ochii trandafirii era frumos, iar pietrele prețioase străluceau ca niște licurici. Nina închise ochii, strînse Taldomul în mâini și mintea îi fu din nou asaltată de frică. Mii de întrebări i se roteau prin gînd și mai ales una o făcea să-și piardă nădejdea: oare bunicul fusese omorît? Dacă era adevărat, atunci prin preajmă se afla un asasin. Un asasin care se putea întoarce la Vila Espasia? K era asasinul?

Nina ajunsese la concluzia că trebuia neapărat să stea de vorbă cu Alvis și Barbessa ca să afle mai multe. Trebuia să-i înfrunte. Erau neliniștitoare cuvintele amenințătoare pe care le scriseseră în biletul aruncat cu piatra: „E clar, de bună seamă ei știu cum a murit bunicul. Ei și blestematul de K...”

Furată de somn, adormi în timp ce Adonis îi lingeă pantofii, iar Platon torcea pe pernă. Avusese parte de o zi plină de emoții și de lovituri de teatru. Moartea bunicului zguduise cu adevărat întreaga familie.

Dar acesta era doar începutul. Viața magică a Ninei abia pornise la drum.

CAPITOLUL TREI

Laboratorul bunicului Mișa

Ciripitul păsărelelor și strigătul pescărușilor care zburau în înalturi deasupra lagunei pătrundeau prin ferestre și armonia acelei dimineți însorite fu întreruptă doar de glasul Liubei. Cuvintele dădacei răsunau în Salonul Portocalilor.

– Te rog insistent, explică-i totul profesorului José și trimite-ne documentele ca Nina să poată susține examenele aici, la Veneția. Timpul e scurt, în două săptămâni profesorii se adună. Trebuie să ne grăbim.

La capătul celălalt al firului era Carmen:

– O dată cu documentele, Liuba, o să-ți trimit și o inscripție la care Nina ține foarte mult. Gândește-te că aici, la Madrid, o avea agățată deasupra patului. Pe zi ce trece, cu Andora e tot mai rău și a hotărât că vrea să o arunce, așa că ți-o expediez eu azi. Nina va fi fericită. Îți trimit o sărutare, dar dă-i una mai specială din parte-mi micuței mele Nina. Pa, pa!

Era nouă dimineața și Nina nu coborîse încă pentru micul dejun; ședea pe covor, cu Adonis și cu Platon, și răsfoia caietul negru al bunicului, plin de semnele acelea

ciudate și de neînțeles. „Trebuie, trebuie cu orice chip să înțeleg semnele astea. De azi încep cercetările.“ Se îmbracă repede, luă caietul, cele două chei misterioase, sfera de cristal și Taldom Lux și coborî scările în Salonul Dogelui strigînd:

– Bezeluță, să nu intri pentru nimic în lume!

Liuba, care pregătise lapte și biscuiți, rămase cu tava în mîini și, fără să clipească, zise:

– Bine, bine. Dar azi, la ora 17 fix, vin niște persoane să te vadă. Încearcă să nu uiți.

– Cine? Întrebă ea curioasă.

– Sînt copiii pe care bunicul tău îi primea aici în fiecare joi după-amiază. Vorbea cu ei despre tot felul de lucruri și adesea rămîneau și la cină. Vor să te cunoască. O să vezi, sînt copii foarte de treabă.

Pe chipul Ninei se așternu o expresie gînditoare, întîlnirea cu copiii o cam stînjenea. Intră cu pas măsurat în Salonul Dogelui, aprinse lampa de pe birou și privi atentă cele două chei, cea în formă de semilună cu care descuiase Camera Oglinzilor și pe cealaltă, în formă de stea. O luă pe aceasta din urmă ca să încerce să deschidă ușa pe jumătate ascunsă a bibliotecii pentru a intra în laboratorul secret al bunicului.

Dar, spre marea ei surprindere, văzu că ușa nu avea nici o broască. Sus, la stînga, pe tocul de lemn care încadra ușa, era totuși un jgheab mic, absolut rotund. Fetița privi sfera de cristal pe care o ținea în mîină și înțelese pe dată ce trebuia să facă: se lipi de ușa cea mică și, cu o mîină tremurîndă, băgă sfera în jgheab.

Două pocnituri seci și ușița se deschise dintr-o dată, iar sfera căzu în jos. Nina o prinse din zbor și, cu inima cît

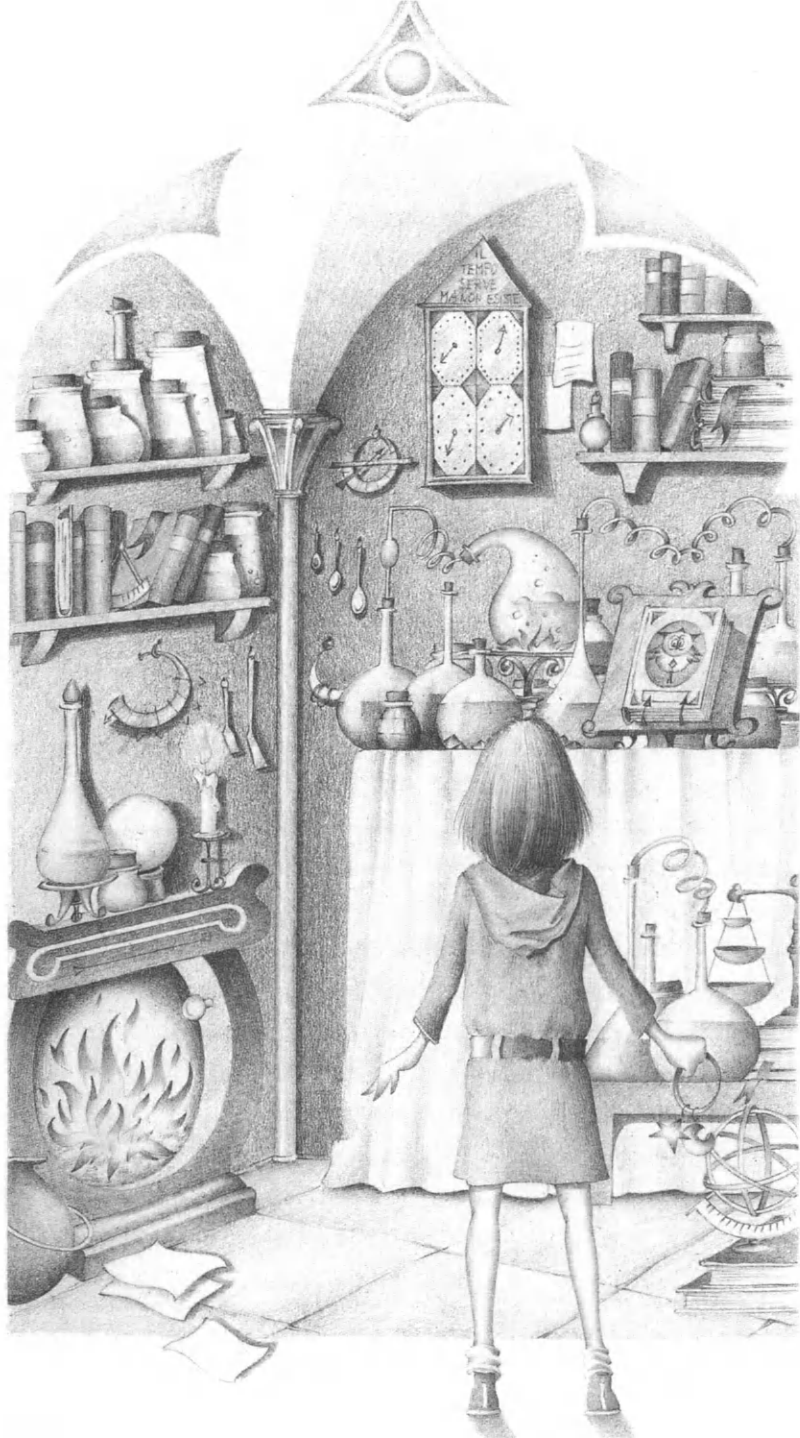
un purice, intră în laboratorul scăldat într-o lumină azurie. Ușa se închise automat, Nina își ridică privirile și văzu că sus era scobit un alt jgheab. Așadar, pentru a intra și a ieși trebuia să folosească sfera. Aceea era cheia laboratorului. Puse bila de cristal în buzunar și dinaintea ochilor i se înfățișă un spectacol măreț.

Alambicuri, borcane mari și mici, sticlute pline cu lichide colorate, felurite grămăjoare de pietre strălucitoare, metale și zeci de pagini scrise de bunicul. Ustensile cu forme foarte ciudate, inele și sfere de plumb, linguri uriașe și spatule micuțe, un cântar cu trei talere și un ditamai orologiul rectangular împărțit în patru cadrane care marcau secunde, minutele, orele și zilele. Deasupra orologiului era o inscripție în roșu:

TIMPUL SLUJEȘTE, DAR NU EXISTĂ

Lîngă un raft, un desen uriaș înfățișa planete, stele și galaxii, un fel de hartă a universului. Pe una dintre galaxii, cea mai îndepărtată, era însemnată cu un punct roșu o planetă, sau poate că era o stea.

Pe peretele opus, la stînga, era agățat de un cîrlig un ceaun de aramă, avînd înăuntru o pulbere foarte fină. Nina o recunoscuse: era un amestec de safir cu aur. La dreapta, în colțul camerei, Nina văzu un șemineu micuț în marmură neagră. Focul era aprins și o mulțime de flăcări mici scînteiau în mii de nuanțe. Apoi atenția Ninei fu atrasă ca de un magnet de o carte enormă pusă pe masa de experimente: coperta de aur și de argint avea în mijlocul ei imaginea unei păsări foarte ciudate, aceeași

de pe Taldom Lux. Cu litere mari și negre, în relief, stătea scris titlul: *Systema Magicum Universi*.

– Pe toate ciocolatele din lume! exclamă Nina privind jur împrejur.

Întinse o mână și atinse cartea. Una așa de frumoasă nici că mai văzuse. Ridică delicat coperta și, cu mare surprindere, găsi un plic pe care era scris numele ei. Da, chiar așa, numele ei: Nina.

Înăuntru era o scrisoare.

Moia Ninocica (Ninocica mea),

Nu-ți fie teamă, ești abia la început. Urmează mereu povețele mele și, când te simți pierdută, răsfoiește cartea aceasta și vei găsi ceea ce cauți. Acum răsuțește mînerul verde de lângă semineu. Nu-ți face griji, focul nu vatămă și va rămîne mereu aprins. Ține minte: în cuvinte, în gânduri, în culori, în sunete, în numere se află originea universului. Nu îngădui ca Întunericul să înghită Lumina. Anulează Timpul și Lboară.

1004104

Bunicul Mișa

O trecură fiori reci și toate apele. Inima îi bătea să-i sară din piept, gura îi era uscată, ochii – holbați. Nina căzuse

pradă panicii. Semnătura bunicului era însoțită mereu de acele simboluri ciudate și de o înșiruire de numere. Și apoi, acea ultimă frază: „*în cuvinte, în gânduri... anulează Timpul și Zboară*“, Mișa o scrisese și în ultima lui scrisoare înainte să moară, aceea pe care i-o dăduse Liuba.

„Să zbor, da... mi-ar plăcea mult să zbor acolo sus. În univers.“ Privirea i se opri din nou pe harta uriașă a cerului, agățată de perete. Nina suspină: „Ehei, știu, dragă bunicule, că într-o bună zi o să zbor în mijlocul stelelor“.

Fetița era fericită și, totodată, extrem de dezorientată. Cu o mare curiozitate se apropie de mînerul verde și îl roti: din perete ieși un ecran mic și, după cîteva secunde, apărură o secvență filmată în care vorbea bunicul, într-un fel neobișnuit de agitat:

– *Este ora 21.55, pe 2 iunie. Cînd vei vedea această înregistrare, eu nu voi mai fi pe acest Pămînt. Nu mai am mult timp ca să-ți explic. Sînt în primejdie și știu că în seara asta Karkon Ca' d'Oro mă va înfrunta. Cred... chiar cred că de data asta n-o să mai scap. În cîteva minute va sosi. Îți arăt fotografia lui. Uite, vezi, nu trebuie să te încrezi niciodată în acest om și în discipolii lui copii. Îi vei recunoaște pentru că sînt îmbrăcați în tricouri purtînd litera K. Ei sînt Răul și vor să pună mina pe Taldom Lux și pe secretele mele. Ține minte, micuța mea, Xorax trebuie apărută.*

Vei întîlni patru copii din insula Ciudecca. Ei vor fi prietenii tăi. Va trebui să te lași ajutată de ei, învață și străduiește-te... sînt sigur că vei reuși să salvezi Xorax. Caută în cărți, citește literele, intră în Camera Oglinzilor și ia Inelul de Fum. Deschide chepenșul din laborator: traversează tunelul.

Vei înțelege totul, dragă mea... VEI ÎNȚELEGE!

Pentru început, vei învăța alfabetul de pe Xorax. În aceste ultime luni am lăsat atîtea și atîtea urme ca să te ajut, fiindcă știam că nu aveai să mă

revezi. Unele lucruri trebuie să le înțelegi de una singură, nu-ți pot spune totul. Știi și tu, Nina, că asta e regula noastră, a alchimistilor.

Uite, il simt, e pe cale să vină Karkon... trebuie să plec... trebuie să plec... adioooo.

Înregistrarea se termină brusc și Nina, uluită și înspăimântată, rămase cu ochii țintă la ecranul de acum negru și tăcut.

„Xorax? Ce este asta?... și fotografia aia a lui Karkon Ca' d'Oro. Ah, da, e chiar monstrul care apare în oglinzi! Iar K-ul, da, da, K-ul lui Alvis și Barbessa. Iată, ei sînt ucigașii!”

Nina vorbea cu voce tare și se plimba nervoasă de sus în jos prin laborator, strîngînd în mîini Taldom Lux.

„Trebuie să fac atîtea... trebuie să intru în Camera Oglinzilor și să iau Inelul de Fum. Dar cum o s-o fac? Cum o să fac atîtea lucruri?”

Foarte tulburată, răsuci iarăși mînerul verde și înregistrarea porni din nou, ascultă încă o dată discursul foarte scurt al bunicului și, privindu-i chipul înfricoșat și trist, își jură că avea să facă tot ce trebuia.

Mai întîi ar fi trebuit să citească acele cărți, să găsească literele și să descopere ce era Xorax. Mai presus de toate, bunicul vorbise despre patru copii care aveau s-o ajute.

„Poate că sînt copiii care vin să mă vadă după-amiază, își spuse ea concentrată, chiar sînt curioasă să-i cunosc.”

În timp ce ținea în mînă sfera de cristal, îi căzură pe jos cheile care se opriră deasupra chepengului despre care îi vorbise bunicul.

„Aha, uite chepengul! Bunicul a spus ceva despre un tunel. Dar cum se deschide?“, se întrebă ea și apoi,

privind cu atenție, gîndi: „Poate că una din cheile astea se potrivește“.

În mijlocul chepengului era scobită imaginea unei stele, exact la fel cu una din cele două chei. Nina o puse deasupra, dar chepengul nu se deschise. Încercă încă o dată, de două, de trei ori, dar nimic.

„Aici am nevoie de altceva. Dar de ce anume?“ apoi se gîndi că bunicul îi va fi lăsat, de bună seamă, vreun indiciu pentru a descoperi soluția. Se apropie de masa cea mare, luă cărțoiul și începu să-l răsfoiască. Cu mare surprindere observă că paginile erau absolut albe. Da, albe! Nici măcar un cuvînt! Doar pe prima pagină se vedea ceva. În fapt, nici măcar nu semăna a pagină de hîrtie, ci era o suprafață lichidă de culoare neclară. Pe neașteptate, apărură un text scris, însoțit de o voce adîncă venind de cine știe unde:

*Fii binevenită, Nina,
sînt Cartea Universului Magic
și te voi însoți de-a lungul călătoriei tale.
Va trebui să înfrunți multe aventuri.*

Nina făcu un salt înapoi, înfricoșată. Închise ochii și apoi îi deschise privind acel cărțoi magic.

– Vorbești? Tu ești o carte vorbitoare? Dar, pe toate ciocolatele din lume, ce se petrece aici? strigă ea.

Cartea și textul erau nemișcate, nici o voce nu-i răspunse Ninei care, cu mare teamă, se apropie din nou. În acea clipă apărură un alt text și iarăși răsună vocea:

*Pune aici deasupra mîna cu stea
și spune-ți întrebarea.*

Nina, înspăimântată și totodată fascinată, întinse un deget și pipăi acea foaie lichidă. Așa își dădu seama că nu era apă și că degetul i se afunda în ea, fără să se poată vedea fundul. O magie. De bună seamă, Nina era de față la un uluitor eveniment magic.

Fără urmă de teamă, puse mîna pe pagină și rosti prima întrebare:

– Carte, ce este Xorax?

Cartea fu străbătută de un fascicul de lumină verde și, după cîteva secunde, îi dădu răspunsul:

Xorax se găsește în Galaxia Alchimidia.

È Cea de a Șasea Lună a celui de al treilea Soare al sistemului alchimidic.

Se află la două bilioane de ani-lumină de Pămînt.

Xorax se găsește în acea parte a Universului Magic unde și-a avut originea viața. Cea de a Șasea Lună e de culoare verde smarald. Elementul principal pe Xorax este lumina. Toate ființele inteligente sînt făcute din lumină, casele lor și toate clădirile sînt făcute din lumină solidă. Xoraxienii trăiesc mai ales în aer și au înfățișare omenească. Li se văd doar ochii și gura. Sînt ființe foarte inteligente, pașnice, magice, dar nu pot ieși din Cea de a Șasea Lună.

Zboară și se duc dintr-un loc într-altul cu mare iuțeală.

Totuși, nu pot trăi pe alte planete. Singurele lor instrumente de comunicare cu alte ființe trăitoare în univers, inclusiv cu oamenii, sînt alchimia și magia.

Scopul xoraxienilor este să învingă Răul din univers și de aceea se află în contact cu Magii Buni, asemenea bunicului tău Mișa.

Scrisul dispăru așa cum apăruse. După ce vorbi, Cartea se închise repede, lăsînd-o pe Nina speriată. Privea coperța scînteietoare cu imaginea păsării misterioase și clătina din cap; pe față i se prelingeau picături de sudoare.

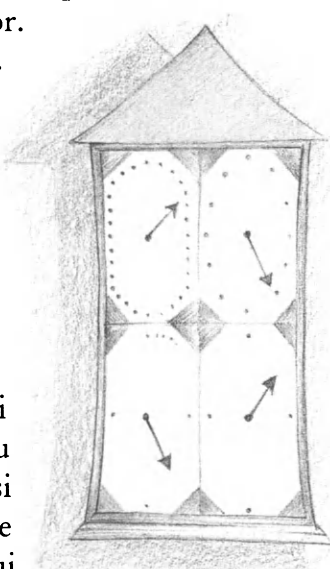
„O lume magică, o lume de ființe de lumină. Păi, e foarte frumos! Fantastic! Dar cum o fi făcut bunicul să descopere Xorax? De necrezut, cu adevărat de necrezut“, își zise ea în șoaptă. Aruncă o privire spre harta universului agățată de perete și înțelese că punctulețul însemnat cu roșu nu era altceva decît Xorax, Cea de a Șasea Lună. Tocmai planeta pe care bunicul Mișa îi spusese s-o salveze! Se simțea aproape amețită, dar nu putea să nu fie fericită că duce înainte faptele bunicului. Începea să priceapă că avea să trăiască într-adevăr mari aventuri, așa cum visase dintotdeauna.

Orologiul din laborator arăta acum ora 17, 1 minut și 3 secunde. Era târziu, cu siguranță copiii din Giudecca o așteptau în Salonul Portocalilor.

Nu putea face impresie proastă.

Trebuia să se ducă la ei. Luă un șervețel de hîrtie din buzunar și își șterse sudoarea de pe frunte, apoi ieși din laborator lăsînd pe masă sceptrul Taldom Lux, caietul negru și cheile. Ascunse sfera de cristal în buzunar și merse degrabă în Salonul Portocalilor.

Adonis și Platon erau întinși pe covorul din hol și se jucau liniștiți. Privindu-i, Nina nu-și putu stăpîni rîsul. Luă în brațe motanul, care îi răspunse gestului

drăgăstos lingînd-o pe față, în vreme ce Adonis se întoarce cu burta în sus, așteptînd o mîngîiere.

Așezați pe divanele comode, o așteptau patru copii, două fete și doi băieți. Fetița blondă, cam dolofană, mesteca zgomotos gumă și era îmbrăcată mai degrabă excentric: fustă mini galbenă, tricou alb, pantofi sport cu căpute înalte; la gît avea mai multe șiraguri de perle colorate. Alături de ea ședea cealaltă fetiță, foarte slabă, cu păr negru tuns scurt, îmbrăcată, în mod evident, mai sobru: rochiță albastră cu mîneci scurte și sandale verzi. Băieții, în schimb, se așezaseră mai la distanță unul de altul: cel cu ochelari, cîrn și cu părul pieptănat drept în sus, ședea trîntit într-un fotoliu și se juca întruna cu un fir de sîrmă și, din cînd în cînd, își aranja tricoul gri foarte larg, cîta vreme celălalt, cu păr roșcat, cu fața plină de pistrui, cu un tricou verde decolorat și bermude maronii, stătea ghemuit într-un colț al divanului și privea în jos, ca și cum l-ar fi hipnotizat cineva.

Nina își dresе glasul și, continuînd să-l mîngîie pe Platon, se prezintă:

– Salut, eu sînt Nina, nepoata profesorului Mișă. Fiți bineveniți la Vila Espasia!

Prima se ridică în picioare Roxy, aranjîndu-și pletele blonde și cîrlionțate:

– *Ciao*, sînt Roxy, am zece ani, sînt bucuroasă de cunoștință.

Fetița întinse mîna și o strînse cu putere pe a Ninei.

– Pe toate ciocolatele din lume! exclamă Nina. Da' ce ai în loc de mîini? O menghină?

- Ei, scuză-mă... dar nu prea știu să-mi controlez forța. Cum vezi, mușchii îmi sînt bine dezvoltati... Roxy își retrase mîna și o duse la spate.

- Da, da, e forța brută a grupului. Doar că e o fetișoară și, ca toate fetele, îi e teamă de păianjeni, spuse rîzînd băiatul cu părul perie, în timp ce-și ștergea lentilele de la ochelari.

- Cesco, nu mă mai lua peste picior că îți trag o sca-toalcă, răspunse energica Roxy.

- Ehei, liniștiți-vă! Altfel cine știe ce crede Nina despre noi - vocea aceea micuță era a lui Fiore, o fetiță subțirică și cu ochi migdalați. Știi, ei se tachinează mai mereu, dar pînă la urmă cad la pace. Noi patru sîntem prieteni la cataramă și ne place să învățăm împreună. Bunicul tău ne-a vorbit mult despre tine.

- Tu cine ești? o întrebă Nina.

- Fiore. Am aceeași vîrstă cu Roxy și îmi plac muzica clasică și pictura. Iubesc animalele și adesea visez cu ochii deschiși. Ei spun că sînt o fire potolită, cu capul în nori. Dar nu-i adevărat... răspunse ea dîndu-și aere.

- Ei da, ea este păpușica de lux. Dar, trecînd peste acest amănunt, să zicem că e destul de inteligentă. A fost singura care a înțeles întreaga lecție pe care ne-a ținut-o bunicul tău despre originea meteoriților, o întrerupse din nou cel mai înalt dintre toți, un metru și cincizeci și cinci la zece ani... nu-i puțin lucru!

- Îmi pari un tip vorbăreț. Cum te cheamă? îl întrebă Nina întorcîndu-se către el.

- Eu? Cum asta, încă nu ți-am spus? Sînt Francesco, pentru prieteni Cesco. Îl admiram mult pe profesorul Mișa și îmi pare tare rău că a murit. Era un om cu

adevărat bun și genial. Noi patru am învățat atâtea de la el, răspunse băiatul devenind serios.

Singurul care încă nu spusese o vorbă era băiatul roșcovan. Nina se apropie de el și îi puse motanul pe genunchi.

– F...f... frumoasă pisica asta. Cum o cheamă? Întrebă timidul grupului, bîlbîindu-se.

– Pe el îl cheamă Platon, dar pe tine? îl întrebă Nina.

– Dodo, răspunse el fără să-și ridice privirile.

– Încîntată, Dodo. Nu fi timid! Nu te mănînc! reluă Nina repede.

În acea clipă intră Liuba cu o tavă plină cu fursecuri, ceai, ciocolată și băuturi răcoritoare. Pe cînd cei patru ciuguleau din gustare, Nina îi observa cu atenție. Roxy și Fiore erau îmbrăcate ca niște fetișcane, cîta vreme ea părea un băiețoi. Totuși, lucrul acesta nu o tulbură din cale afară și îi ascultă povestind ce anume îi învăța bunicul ei. După o oră și jumătate, cei cinci copii căpătaseră încredere și Nina zise în cele din urmă:

– Cred că vom deveni prieteni.

Atunci Roxy se ridică de pe divan și îi dădu o carte.

– Ia-o, e *Pierduți în spațiu*, cartea lui Birian Birov. Știam că ți-au furat-o la aeroport, împreună cu celelalte cărți. Este cadoul nostru de bun-venit.

Nina păli. O privi pe Roxy drept în ochi și-i zise cu o voce slabă:

– Birov? Dar cum știți că-l ador pe acest scriitor? Cine v-a spus că mi-au furat cărțile?

– Știm multe lucruri, Nina. Acum însă trebuie să plecăm, s-a făcut tîrziu, o întrerupse Cesco.

Ca la comandă, cei patru se ridicară deodată, puseră la loc pernele de mătase roșu-vișinie și se îndreptară către ușa cea mare de la intrare. Nina îi însoți pînă la poarta vilei:

– Îmi sînteți simpatici, pe bune. Sper să vă revăd curînd.

Dodo se apropie și, plecîndu-și privirile, spuse doar trei cuvinte:

– Mî...mî... mîine e bine?

– Mîine, știi și eu? răspunse ea. Am multe de făcut, dar poate pe la 17.30... v-ar conveni?

– Desigur, e foarte bine, spuseră în cor cei patru prieteni.

Chiar cînd își luau la revedere, Roxy fu lovită în spate de o piatră mare.

– Ai, văleu! Ce-a fost asta? se plînsese fetița.

Cesco și Nina își ridicară pe dată ochii și, dincolo de pod, îi văzură pe Alvis și pe Barbessa care fugeau de le sfîrîiau călcîiele.

– Blestemaților! strigă Nina, dar Cesco o prinse de un braț spunîndu-i:

– Nu te apropia niciodată de ei, mai cu seamă dacă ești singură. Pot să-ți facă rău, pe bune. Noi îi cunoaștem.

Roxy își pipăi spatele bombănind:

– Mă doare puțin, dar nu cred să fie grav. Piatra m-a lovit pieziș. O să-mi treacă.

Abia atunci Nina le spuse despre cărțile furate și despre convingerea ei fermă că hoții fuseseră chiar cei doi gemeni cu litera K.

– Da, ei au fost, îi explică Cesco. I-am prins ieri după-amiază, aveau în mînă cîteva pagini din cartea lui Birov. Unele erau rupte și altele erau murdare de noroi. Cu un

aer provocator ne-au spus că era cartea ta. Ți-au furat-o la aeroport, împreună cu celelalte cărți, pe care mai apoi le-au aruncat în lagună. De-aia ți-am cumpărat una nouă.

– Vasăzică, știți bine cine sînt cei doi! Sînt copiii orfani ai lui Karkon Ca' d'Oro! exclamă Nina.

La auzul acelui nume cei patru rămăseră stane de piatră. Nu se așteptau, vezi bine, ca fetița aceea sosită de la Madrid cu abia două zile în urmă să știe cine era Karkon Ca' d'Oro, Magul cel rău, infamul. Cel care îi înșelase pe mulți venețieni și izbutise să-și transforme palatul într-un fals orfelinat. Toți știau că făcea experimente în slujba Răului, ucigînd animale, și îi învăța pe orfani trucuri și mici vrăjitorii, mînîndu-i pe calea Răului pentru a le aduce oamenilor discordie și supărare. Halal educație!

Unii ziceau că orfanii trăiau în celule strîmte, cu gratii la ferestre. Nimeni nu-i văzuse mîncînd sau bînd și unii dintre ei aveau o ciudată voce metalică.

– Conte Ka... Ka... Karkon, desigur. Știm prea bine cine e. Dar nu se prea arată la față. Noi l-am văzut doar o dată, acum doi ani. De obicei, nu iese din p... p... palat, explică Dodo tremurînd tot.

– Nina, despre asta vorbim mîine, o tăie scurt Cesco. Sînt multe lucruri de povestit. Acum plecăm, altminteri ăia doi o să se întoarcă să pună la cale cine știe ce.

Fetița își privi noii prieteni traversînd podul, îi salută fluturîndu-și brațele, închise de grabă poarta și se îndreptă

în pas săltat către vilă, strângînd la piept cartea lui Birov. Cînd ajunse lîngă ușa de la intrare fu ca trăsînită de o idee: „*Pierduți în spațiu...*” chiar așa, Birov scrisese romanul ăla științifico-fantastic cu doi ani înainte de a muri și vorbea despre o planetă magică. Asemănătoare cu Xorax“.

Nina întui că, poate, exista vreo legătură. Poate că Birov îl cunoscuse pe bunicul. Poate că și el știa despre existența reală a Celei de a Șasea Luni și această planetă îl inspirase pentru a-și scrie cartea.

După cină, în vreme ce Liuba și Carlo tăifăsuiau în bucătărie, Nina intră din nou în laborator. Acum că înțelesese că Xorax era Cea de a Șasea Lună, trebuia să descopere tot restul.

Deschise Cartea magică, puse mîna dreaptă pe pagina lichidă și întrebă:

– Carte, bunicul îl cunoștea pe Birov?

Răspunsul apără după cîteva secunde:

*Birian Birov era un scriitor de literatură științifico-fantastică
și un alchimist de mare clasă.*

Bunicul tău Mișa îl cunoștea de foarte mulți ani.

*Ca să afli mai multe, ia a XVIII-a carte
din al cincilea raft al bibliotecii, la stînga,
din Salonul Dogelui.*

Systema Magicum Universi se închise, lăsînd-o uimită pe Nina care ieși pe dată din laborator. Salonul Dogelui era cufundat în beznă; merse către întrerupător și aprinse cele două policandre, apoi sprijini scărița de bibliotecă, parcurse repede al cincilea raft și găsi cartea. Avea o copertă cenușie, fără nici un titlu, iar paginile conțineau doar linii foarte, foarte subțiri, dar nici măcar un cuvînt. Abia o luă din raft

și își dădu seama că pe etajeră era o casetă maronie. O deschise și înăuntru găsi o scrisoare:

Eu și Birov eram prieteni. El își alesese meseria de scriitor, dar era și un alchimist foarte iscusit. Era unul dintre Magii Buni de pe Pământ, ca și mine. A făcut o singură greșală, care însă l-a costat viața. În romanele sale științifico-fantastice a scris prea multe lucruri adevărate. Karkon Ca' d'Oro, dușmanul nostru, voia să afle de la el secretele de pe Horax, dar Birov nu a vorbit. Așa că blestematul și înrăitul ăla de Karkon l-a ucis cu o descărcare electrică din Pandemon Mortalis, o spadă construită de el.

1004104

Bunicul Mișa

Pe când citea, rămase în echilibru pe scăriță și fu străfulgerată de un gând: „Birov ucis de Karkon! Groaznic! Atunci monstrul acela l-a omorât și pe bunicu’. O simt! Da, simt că așa stau lucrurile“.

Pradă panicii, fetița alunecă de pe scăriță și făcu să cadă pe jos câteva cărți groase. Zgomotul îi alarmă pe Liuba și Carlo, care dădură fuga în Salonul Dogelui. O găsiră pe Nina pe jos, acoperită de cărți.

– N-am pătit nimic, spuse ea răsucind sul scrisoarea ca să nu-i lase s-o vadă. Acum mă duc la culcare.

Cei doi rămaseră cu gura căscată și, fără să spună nimic, făcură ordine în cameră, în timp ce fetița se duse la culcare, împreună cu toate secretele sale.

CAPITOLUL PATRU

Alfabetul Celei de a Șasea Luni și Inelul de Fum

Orologiul din laborator arăta ora 10, 32 de minute și 4 secunde. Nina era la lucru. Așezată pe taburet lângă masa de experimente, citea *Pierduți în spațiu* de Birov și căuta vreo sugestie. La pagina 192 era o propoziție ciudată, scrisă cu acele caractere cu care se obișnuise fiindcă le văzuse și în scrisorile bunicului:

Δ Z̄ ÷ U § Δ fL):T:SU Δ T:§ΔI

Și între paranteze era traducerea: „A zbura pentru a trăi“.

Așadar, acele simboluri corespundeau unor litere. „A zbura“ se scria:

Δ Z̄ ÷ U § Δ

Și așa mai departe.

„Evrika!“, strigă fericită și sărută cartea lui Birov.

În cele din urmă, descoperise cum să traducă acele semne scrise în caietul negru și înțelese că, în scrisori, bunicul semna mereu cu acea scriitură atât de ciudată.

„Este o limbă necunoscută... Dar, de bună seamă, trebuie să fie a Celei de a Șasea Luni!“ Birov știa, așadar, de existența lui Xorax și, cu siguranță, luase parte la cercetările și la studiile profesorului Mișa. Totuși, în cărțile sale științifico-fantastice scrisese unele amănunte prea importante și Karkon Ca' d'Oro trăsesse folos de pe urma lor. Într-un cuvânt, Nina se afla în fața unui eveniment ieșit din comun și primejdios, dar trebuia cu orice chip să găsească veriga lipsă: alfabetul Celei de a Șasea Luni.

În roman era vorba despre o echipă de oameni de știință care, datorită unei furtuni de meteoriți, se pierduseră în spațiu și aterizaseră cu astronava lor pe o planetă iluminată de o lumină strălucitoare și puternică. Locuitorii acestei planete ciudate și fascinante aveau o tehnologie avansată, dar, în ciuda acestui fapt, protagoniștii nu reușeau să repare nava pentru a se întoarce pe Pământ.

Nina se gândi că Birov îi dăduse o călăuză de nădejde ca să străbată lunga cale către descoperirea planetei Xorax și citea cu încăpăținare propoziția scrisă cu acele simboluri ciudate.

„A zbura spre a trăi... Are un înțeles aparte. Vrea să spună că trebuie să merg acolo, sus, să zbor spre a-mi trăi experiența în Cea de a Șasea Lună.“

Nonei îi clocotea mintea de gânduri. Trase adânc aer în piept, prea multe erau lucrurile pe care trebuia să le facă și să le înțeleagă: să-l dea pe față pe Karkon Ca' d'Oro pentru moartea bunicului și a bietului Birov, să distrugă Pandemon Mortalis, să găsească Inelul de Fum, să descopere

mecanismul de deschidere a chepengului și să priceapă la ce anume slujea Taldom Lux. Și totul de una singură.

„N-o să izbutesc, gândi ea, am nevoie de cei patru prieteni. Dar nu le pot dezvălui secretele alchimice. Nu știu dacă mă pot încrede în ei.“ Îndărătnică și exactă, Nina voia lucruri sigure. Acum că bunicul nu mai era, ea devenise alchimista. Numai ea trebuia și putea să continue munca lui Mișa. Se apropie de Cartea magică și, lăsându-și mîna dreaptă pe pagina lichidă, puse o nouă întrebare:

– Carte, unde găsesc alfabetul Celei de a Șasea Luni?
Cartea se iluminează în verde și îi vorbește astfel:

Pe masă este un săculeț legat cu sfoară.

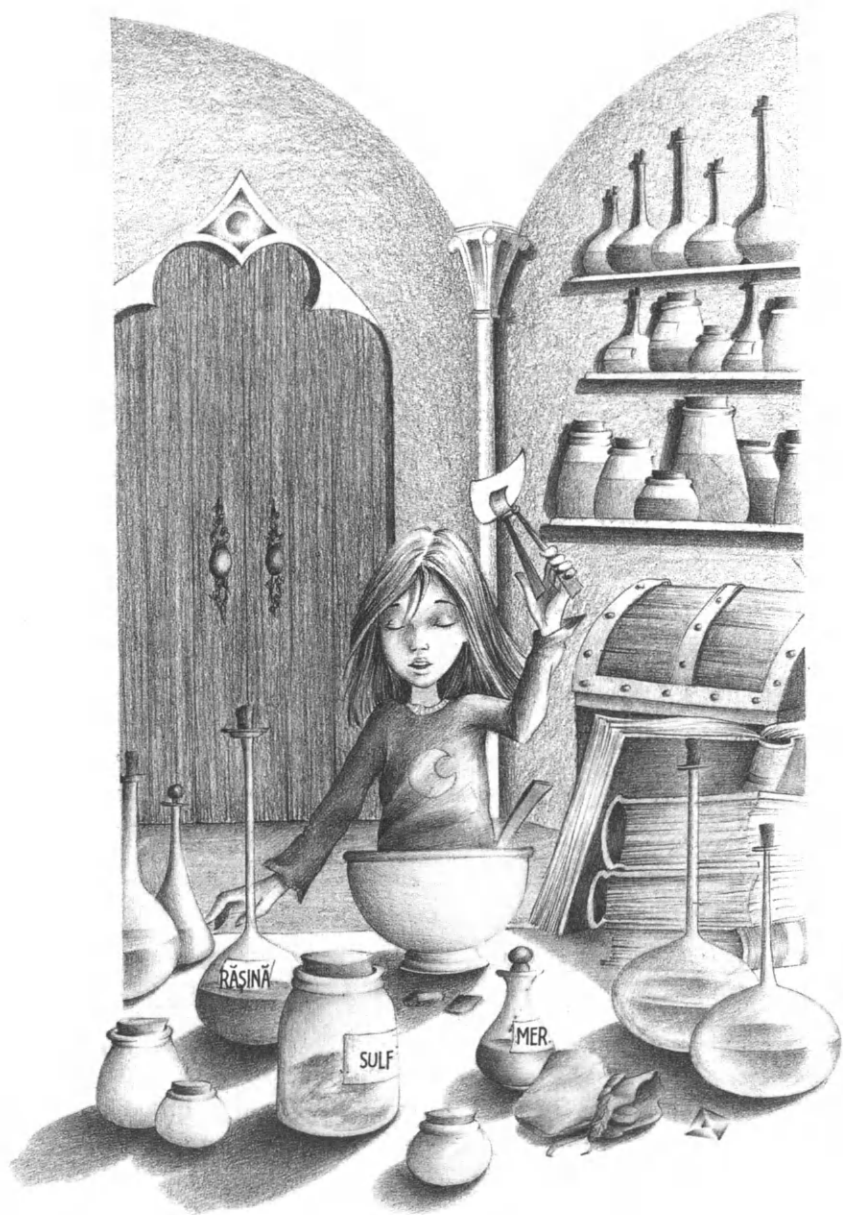
*Deschide-l, ia cele 30 de bucăți de fier pe care le găsești înăuntru
și aruncă-le în bolul alb, pune două linguri de sulf,
un dinte de dragon, un vîrf de cuțit de mercur schimbător,
opt picături de rășină albastră și amestecă-le bine
cu bastonașul negru vreme de 7 minute și 4 secunde.*

*Pune totul în ceaunul care conține safir și aur
și lasă la fiert vreme de 9 secunde.*

Apoi, fără teamă, aruncă lichidul asupra-mi.

Fetița se afla în fața primei sale încercări în ale alchimiei. Lecțiile profesorului José fuseseră foarte precise și acum își aduse aminte cele trei reguli de bază pentru a prepara poțiuni:

1. concentrează-te și gîndește-te la ceea ce vrei să obții;
2. să nu-ți tremure mîinile cînd manevrezi elemente alchimice;
3. să urmărești cu strictețe compoziția poțiunii, respectînd timpii de preparare.

În fapt, nici măcar la Madrid, sub privirile severe și intransigente ale profesorului José, nu făcuse operațiuni atît de complexe și de importante, și mare îi era teama de a nu da greș. Își luă inima în dinți, apucă săculețul și deznodă sfoara cu care era legat. Înăuntru găsi cele 30 de bucățele de fier. Toate arătau a cuburi și a paralelipipede. Le puse cu grijă în bolul alb, apoi privi spre borcanele de pe rafturi – toate erau rînduite riguros pe culori și fiecare avea o etichetă care îi dezvăluia conținutul. Găsi sulful, mai încolo era un flacon cu mercur lichid, iar pe raftul de jos văzu o sticlă cu gît lung și foarte strîmt în care se afla rășină albastră lichefiată. Lipsea însă dintele de dragon! Nici urmă de el în cutiile și în sertarele din laborator. Lîngă șemineu, în apropierea focului mereu aprins, se găsea o piramidă galbenă, un pic decolorată, înaltă cam de șaizeci de centimetri, făcută dintr-un material dur, buretos și aspru la pipăit. Pe latura ei dinspre perete stătea scris: DRAGON. Vîrfurile se putea ridica, asemenea unui capac, și pe fundul piramidei, ascunși între smocuri de paie, Nina văzu opt dinți de dragon. Erau mari cît un pahar și de o culoare verzuie, cu nuanțe cenușii.

„Pe toate ciocolatele din lume, sînt adevărați!“ strigă ea atingîndu-i cu degetele. Luă unul cu un clește mare de aramă și îl puse în bol. Apoi, cu mare atenție, începu operațiunea alchimică urmînd instrucțiunile din Cartea magică.

Cu ochii pe orologiu, amestecă vreme de 7 minute și 4 secunde: dintele aproape că se topise de tot, în timp ce bucățile de fier erau neatînse, dar, pe măsura scurgerii minutelor, fiecare căpăta o culoare diferită. Cu obrajii viorii din cauza căldurii, vărsă conținutul în ceaun și îl lăsă la fiert 9 secunde în cap. Amestecul era de o culoare nedefinită, undeva între violet și albastru, și avea un miros

acru și puternic. Cu multă grijă apucă oala de toartă, o puse pe masă cu oarece trudă, fiindcă să tot fi avut pe puțin trei kilograme, și vărsă conținutul peste pagina lichidă. Apoi așteptă. Din *Systema Magicum Universi* ieși un nor mic de abur vinețiu, și, după câteva secunde, în locul paginii lichide apărură ca plutind în gol cele 30 de litere ale alfabetului din Cea de a Șasea Lună. Erau făcute dintr-un material strălucitor și aveau o culoare schimbătoare. Una sub alta, literele se imprimară pe o foaie de pergament. Alături de fiecare simbol se afla scrisă litera corespunzătoare din alfabetul pămîntean:

	A		Î		S
	Ă		J		Ș
	B		K		T
	C		L		Ț
	D		M		U
	E		N		V
	F		O		W
	G		P		X
	H		Q		Y
	I		R		Z

„Minunat! Colosal! Excepțional! Pe toate ciocolatele din lume, am făcut-o și pe asta!“

Puțin spus că era bucuroasă. Admira acea foaie care se materializase sub ochii ei. Acel pergament reprezenta codul de intrare pentru a înțelege lumea lui Xorax.

Ridică foaia de pe Carte și o puse pe masă. Era caldă încă; suflă pe ea și atinse literele cu degetele – erau în relief și străluceau de o lumină multicoloră. Mulțumită de prima sa experiență alchimică, se așeză pe taburet cuprinsă de bucurie. Orologiul arăta 13, 42 de minute și 8 secunde.

Era într-adevăr târziu! Fără doar și poate că Liuba va fi fost mînioasă. Nina sărise peste masa de prînz.

Înainte de a ieși din laborator, puse la loc toate borcanele folosite și lăsă alfabetul Celei de a Șasea Luni lângă Carte. Închise ușa, băgă sfera în buzunar și alergă în bucătărie, unde dădaca era ocupată să dea de mîncare cîinelui și motanului.

– Aici sînt, Bezeluță. Iartă-mă că am întîrziat, spuse ea cu glas mîeros.

Liuba o privi cu îngăduință:

– Ești la fel ca bunicu-tău, pentru tine timpul nu există. Da' trebuie să mănînci! Masa e pusă în Salonul Portocalilor și vei găsi acolo tot ce-ți place.

Chiar în acea clipă auziră niște urlete venind din grădină. Nina și Liuba dădură fuga pe ușa cea mare de la intrare și văzură un tînăr întins pe jos, pe treptele podului. Era poștașul. Carlo Bernotti stătea lângă el și încerca să-l ridice.

– Ce s-a întîmplat? strigă Liuba.

– Blestemații ăia de puștani, ei au fost. L-au făcut să cadă, răspunse grădinarul.

– Ția cu K? Întrebă cu voce tare Nina.

– Da, da. Alwise și Barbessa. Mereu ei! răspunse Carlo ridicându-l de jos pe bietul poștaş, care încă ținea sub braț un pachet lung adresat Ninei, acum rupt în două datorită căzăturii.

– Oho, văleu... ce durere, se plânse poștaşul încă răvășit de cele întâmplate.

În timp ce Liuba turna într-un pahar apă proaspătă ca să-l răcorească pe poștaş, iar Carlo continua să-i boscorodească pe blestemații de gemeni, Nina deschise nerăbdătoare plicul care sosise pentru ea din Spania. Înăuntru găsi un bilet de la mătușa Carmen, documentele necesare pentru a putea da examenele la Veneția, o scrisoare de la profesorul José pe care s-o predea la școală și...

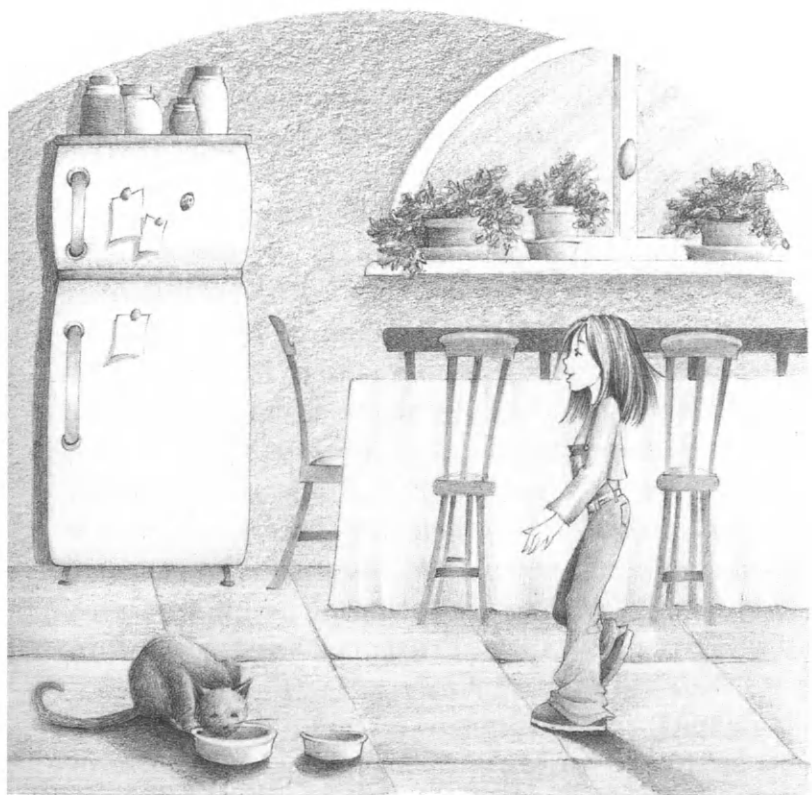
– Of, examenele! exclamă ea și desfăcu pachetul lung rupt la jumătate. E inscripția mea, ce păcat... aia pe care o aveam la Madrid, deasupra patului. O s-o repar și apoi o s-o pot agăța în camera mea, spuse ea mulțumită, imaginându-și rînjetul îndepărtat al mătușii Andora care urîse dintotdeauna acea bucată de lemn.

După ce mîncă o gustare ușoară și o tabletă de ciocolată fondantă, Nina duse inscripția în camera sa și o puse pe podea, luă cleiul superadeziv și lipi cele două bucăți. Platon se frecă de ea în repetate rînduri și Adonis încercă să muște lemnul; fetița le dădu amîndurora cîte un bobîrnac prietenesc în cap, făgăduindu-le că avea să-și facă timp să se joace cu ei.

- Știu, știu că vă neglijez, dar sînt foarte ocupată. Poate că după-masă o să facem o plimbărică prin parcul vilei împreună cu prietenii mei, așa o să vă puteți distra printre copaci și flori. Ehei, atenție însă, nu puneți labele pe lemnul ăsta. Cleiul trebuie să se usuce, așa că mîine o să-mi pot atîrna inscripția deasupra patului.

Era aproape patru după-amiaza și Nina își usca părul cu foehnul – făcuse baie și se simțea în formă. Era pregătită să-și întâlnească prietenii. Își îmbracă tricoul roz și salopeta

galbenă și se privi în oglindă: ochii îi scînteiau, iar dinții îi erau albi și curați. Urmată de cîine și de motan coborî în grabă scara în spirală, se îndreptă spre Salonul Dogelui, făcu animalele să se ducă la culcușul lor și intră din nou în laborator: voia să afle dacă se putea bizui cu adevărat pe cei patru copii. Iar formula pentru „Prietenia Trainică” o știa bine, era una dintre primele pe care o învățase de la profesorul José. Măcar că știa cum să o obțină, în fapt nu-i încercase încă efectul asupra nimănui.

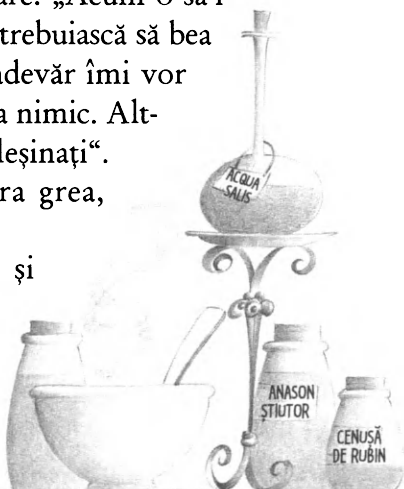
La Madrid, de-a lungul unui an de lecții, studiasse bazele proceselor alchimice, metalele și lichidele și toate proprietățile lor, dar nu testase niciodată pe viu formulele.

Căută între borcane Cenușa de Rubin, o pulbere foarte fină care folosea pentru slobozirea cuvintelor din gânduri, și Anasonul Știutor, adică substanța care dădea adevăr cuvintelor. Puse în bolul alb patru grame din prima și opt din cea de a doua, apoi luă Acqua Salis, care dă bună-credință, și amestecă vreme de 20 de secunde. Aruncă totul în ceaun și îl puse la fiert 1 minut și 4 secunde. Lichidul pe care îl obținuse era de culoarea sîngelui și fumega. Cu mare grijă îl vărsă într-o sticlură pe care o astupă apoi cu un dop de Stejar de Plută, ca să împiedice evaporarea. În cele din urmă agită sticlura mai întâi către stînga de șapte ori, și apoi către dreapta de alte șapte ori, rostind formula magică: „Mincinosul pe jos o să pice, dacă adevărul nu îl va zice. Prietenia e dragă și bine întemeiată, dacă băutura amară nu e scuipată“.

Mulțumită, zise cu voce tare: „Acum o să-i pun la încercare. Fiecare o să trebuiască să bea două înghițituri și, dacă într-adevăr îmi vor fi prieteni, nu li se va întîmpla nimic. Altminteri, vor cădea la pămînt leșinați“.

De bună seamă proba era grea, dar Nina nu avea de ales.

Băgă sticlura în buzunar și ieși din laborator, așteptînd venirea punctuală a celor patru prieteni. Nina îi în-
tîmpină surîzătoare în Salo-
nul cu Șemineu.

– Sînt fericită să vă văd. Acum hai să facem o plimbare prin parc, ca să putem vorbi nestingheriți. Am luat cu mine cartea lui Birov și încă o surpriză.

Cesco îi puse pe dată o întrebare:

– Așadar, vrei să știi despre Alvisе și Barbessa?

– Nu acum, mai întîi trebuie să beți acest lichid roșu. Două înghițituri de fiecare, zise Nina scoțînd sticluța din buzunar.

Cei patru se priviră uluiți, nu înțelegeau de ce le ceruse Nina lucrul acesta.

– Dar ce-i acolo? Sînge? Întrebă temătoare Fiore.

– Nu, nu e sînge. E o poțiune. Dacă vreți să fiți prietenii mei, trebuie să beți, altfel nu mă încred în voi. Să n-o scuipați. Trebuie s-o înghițiți. Pe scurt, trebuie să vă spun multe lucruri importante și trebuie să fiu sigură că nici unul dintre voi nu mă va trăda vreodată, răspunse ea foarte serioasă.

Cu un glas stins, Dodo își ridică un deget și spuse:

– O poțiune... m... m... magică. Așadar, ești un mag? O vr... vr... vrăjitoare?

– Sînt alchimistă, la fel ca bunicul meu. Vedeți? Și bunicul avea acest semn în formă de stea pe care îl am eu în palma mîinii drepte: e un semn magic. Înseamnă că am moștenit puterile alchimice ale familiei Magilor Buni. Încredeți-vă în mine, insistă Nina.

Cesco făcu un pas înainte și, privind-o pe Nina drept în ochi, luă sticla și dădu pe gît două înghițituri.

– La naiba, ce porcărie! E amară, pare otravă, spuse el după ce înghiți lichidul roșu.

Nina izbucni într-un hohot de rîs. Sticla trecu din mîna în mîna și, la sfîrșit, toți, cu același aer scîrbit, continuau

să-și miște buzele, dar fără să scuipe. Nina privea atentă să vadă dacă vreunul dintre ei se simțea rău sau leșina. Dar, din fericire, nimeni nu căzu la pământ fără simțire.

O îmbrățișare fericită și o strângere de mână întăriră noua prietenie.

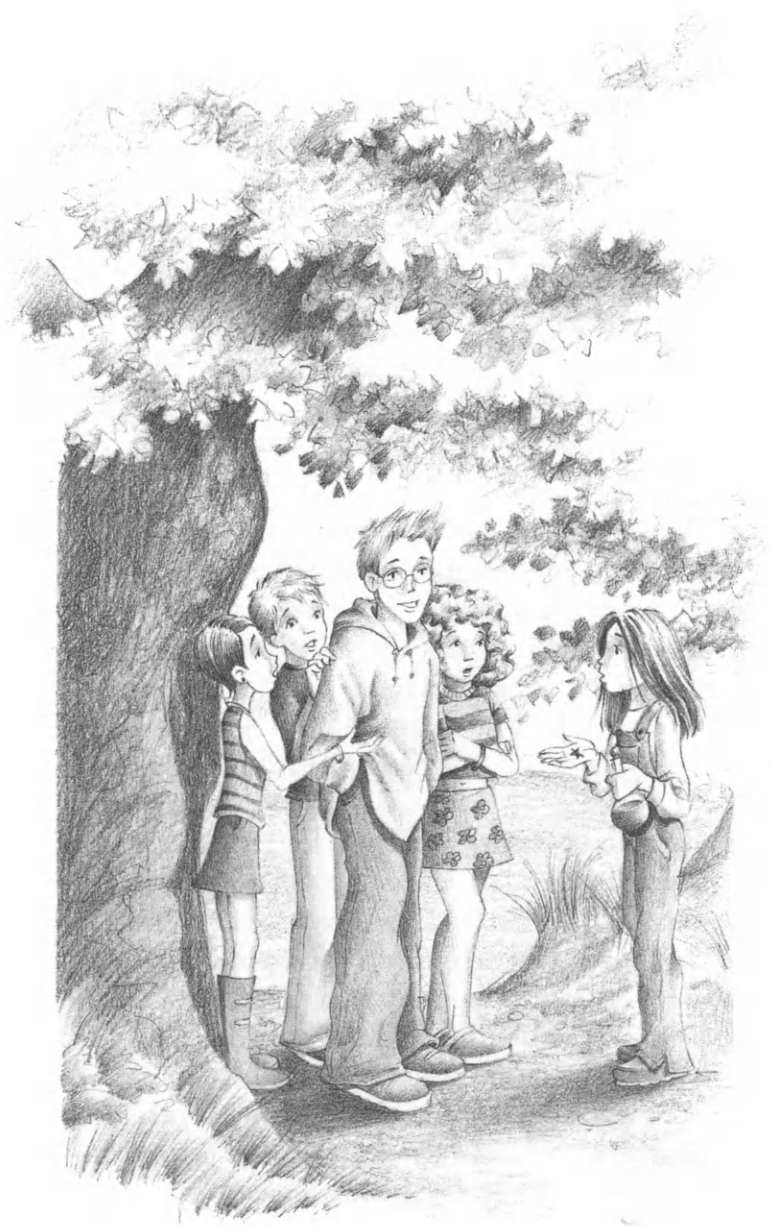
– Acum sîntem cu adevărat prieteni. Acela era un filtru pentru Prietenia Trainică. Știu că n-o să-mi faceți nicio-dată rău. Pot să mă încred în voi și să vă povestesc totul. Am nevoie de ajutorul vostru ca să-i prind pe Karkon Ca' d'Oro și pe copiii lui făcători de rele. Știu sigur că i-au ucis pe bunicu' și pe Birian Birov, spuse Nina.

După ce le zise să se așeze pe iarbă, micuța alchimistă începu să le povestească toate cele întîmplate și le dezvălui existența laboratorului și a Cărții magice.

În cele din urmă, înfiorîndu-se numai la gândul chipului lui Karkon și al amenințărilor lui Alvis și Barbessa, deschise *Pierduți în spațiu* de Birov și le arătă propoziția scrisă cu simboluri, spunîndu-le că erau cuvinte de pe Xorax, într-un limbaj pe care descoperise cum să-l descifreze.

Stînd sub magnolia cea mare, copiii erau ca vrăjiți de cuvintele Ninei. De emoție, Cescio avea mâinile înghețate, Dodo devenise palid și bîlbăiea vorbe fără noimă, Roxy își tot scărpină obrazul de nervi, în vreme ce Fiore își mușca degetul cel mare de la mîna dreaptă. Cei patru nu știau dacă lucrurile povestite de noua lor prietenă erau adevărate, dar istorisirea părea atît de captivantă, că nu puseră prea multe întrebări. Și așa acceptară provocarea.

– Iată, asta mi s-a întîmplat! Ne așteaptă o sarcină dificilă și nu știu dacă veți putea intra în laborator așa ca mine și să învățați să folosiți metale și lichide magice. Cel puțin,

pentru moment. Unele lucruri trebuie să le fac de una singură, dar pentru atâtea altele am nevoie de ajutorul vostru. Trebuie să-l prindem pe Karkon, fiindcă e un criminal nemilos și un mag viclean. Jurați-mi că nu veți povesti niciodată nimănui despre existența planetei Xorax, încheie cu pasiune Nina.

Roxy își plecă privirile.

– Mie, să spun drept, mi-e frică. Totuși... o să-ți dau o mână de ajutor.

– Și eu, zise Dodo mijindu-și tare ochii de emoție.

Cesco se ridică pe dată și, cu glas tunător, rosti solemn:

– Noi vom salva Xorax și vom învinge Răul. Frica nu are ce căuta în inimile noastre. Destinul ne-a unit și profesorul Mișa a știut mereu asta. Bunicul tău, dragă Nina, știa atâtea lucruri, iar pe noi ne-a învățat câteva care, în aceste clipe, ne vor fi de folos.

Cît ai clipi se ridicară toți în picioare și, punându-și mâinile una peste alta, își jurară prietenie și credință.

– Acum explicați-mi bine rolul lui Alvis și Barbessa și unde este orfelinatul lui Karkon. Trebuie cu orice chip să furăm Pandemon Mortalis, altminteri vom fi mereu în primejdie, zise Nina mergînd de-a lungul aleii cu pomi care ducea spre lagună.

Cei patru o urmară și Cesco povesti multe răutăți ale celor doi gemeni față de animale și copii și îi spuse că orfelinatul lui Karkon se găsea în apropierea Pieței San Marco, într-un palat vechi în care nu intrase niciodată cineva, afară de cei zece orfani care trăiau acolo.

– Alvis și Barbessa sînt favoriții Magului cel rău. Foarte iscusiti și hotărîți, execută orice poruncă a lui și au drept zonă de acțiune chiar Giudecca, povesti Cesco. Mai sînt însă și alți copii care urmează povețele lui

Karkon. Discipolii preferați sînt Gas-tilo, Sabina și Irene care, de obicei, se ațin pe străduțele și prin piațetele de pe lîngă podul Rialto. Mai mult, Karkon are și un asistent de mare încredere și viclean, pe nume Visciolo. E mic de stat, are părul galben cînepă și îi lipsește un ochi. Noi l-am poreclit Sașiul și îl întîlnim adesea pe vaporeș. Duce mereu pachete, sacoșe și pungi pline cu nu se știe ce și fie iarnă, fie vară, e îmbrăcat cu o pelerină maronie. Brrr... mă trec fiorii numai gîndindu-mă!

Nina asculta cu atenție și Fiore o luă la braț:

– Știi, odată, noi patru ne-am întîlnit cu Visciolo față în față. El ne-a scuipat spunînd că eram niște animăluțe tîmpite fiindcă îl vizitam pe profesorul Mișa. Atît de mare era ura din cuvintele lui, că ne-am simțit ca și cum ar fi tras în noi cu pușca.

– Atunci, copii, sîntem de acord. Trebuie să plănuim o strategie pentru a fura și distruge Pandemon Mortalis, zise Nina. În timp ce voi vă gîndiți cum s-o facem, eu voi încerca să rezolv celelalte probleme. Trebuie negreșit să găsesc Inelul de Fum și să deschid chepengul din laborator ca să văd unde duce. O să muncesc toată noaptea și chiar și mîine. Ne vedem peste trei zile, vă aștept la prînz. Oricum, și numai dacă va fi nevoie, o să folosim celularele: nu vreau ca Liuba și Carlo să intre la bănuieli.

Soarele cobora și culorile asfințitului gravau cerul și apa lagunei. Parcul vilei părea un adevărat paradis, unduindu-se sub vînt și mirosind a flori. Adonis alerga fericit lătrînd la pescărușii care zburau în tării, în vreme ce

Platon amușina un roi de furnici care se mișca iute pe un trunchi bătrîn de copac.

Ora mesei de seară se apropia și Nina, după ce își salută noii prieteni, o înștiință pe dulcea Bezeluță că ar fi avut chef doar de o ceașcă de lapte cu cereale și o felie zdravănă de tortă cu ciocolată. De bună seamă că Liuba îi făcu pe plac, aducîndu-i și o cupă cu salată de fructe și o carafă cu suc de piersici.

Noaptea aceea era importantă pentru Nina, trebuia cu orice chip să pună mîna pe Inelul de Fum: era de neînlocuit pentru continuarea cercetării! Intră în laborator, puse pe masă farfuria cu felia de tortă de ciocolată și, luînd în dinți o îmbucătură, consultă Cartea.

– Carte, cum fac să iau Inelul de Fum?

Pagina lichidă îi dădu repede răspunsul:

Inelul de Fum se găsește în Camera Oglinzilor.

Aprinde semiluna și privește a cincea oglindă

de pe peretele din dreapta.

Împinge-o cu blîndețe și vei găsi un sipet de argînt.

Înăuntru e ceea ce cauți. Dar... atenție la Karkon!

El te vede și poate fura Inelul.

Strînge în mînă Taldom Lux și vei vedea că Răul se va duce.

Ține minte: Inelul de Fum era al bunicii tale,

principesa Espasia.

Pune-l pe degetul mare de la mîna stîngă,

dar numai cînd va fi nevoie, rostind următoarele cuvinte:

„Animo Anelli, deschide drumul de rouă verde.

Animo Anelli, slobozește săgeata care sfărîmă piatra.

Animo Anelli, trimite armonia care mă face să zbor”.

Dacă nu vei face ce ți-am spus, magia inelului va dispărea.

Cartea se închise lăsînd-o iarăși pe Nina plină de îngrijorare. Inelul de Fum trebuia folosit doar în anumite împrejurări. Dar care? Cînd? Unde? Îndoieli, iarăși îndoieli și mistere la care fetița trebuie să știe să răspundă. Nina simți cum îi sporește frica... să se întoarcă în Camera Oglinzilor și să vadă chipul lui Karkon reflectat peste tot! Dar trebuia s-o facă. Cu orice preț. Luă Taldom Lux și cheia în semilună și urcă scara în spirală. Inima îi bătea cu putere. Îi spuse lui Adonis să facă de strajă în fața camerei bunicului și să latre dacă apărea Liuba. Cîinele o privi uimit și se ghemui ascultător. Nina traversă camera și coridorul interior, dar, cînd se găsi în fața ușii închise cu lacăt, mîinile începură să-i tremure. Băgă în broască cheia în formă de semilună: ușa se deschise pe dată, iar cheia străluci ca și prima oară, iluminînd întreaga cameră înconjurată de oglinzi. Privi de îndată a cincea oglindă de pe peretele din dreapta, așa cum îi spusese Cartea, și se apropie încetișor. Cu o mînă o împinse înapoi, în timp ce cu cealaltă strîngea tare Taldom Lux. Oglinzile deveniră roșii ca para focului și imaginea lui Karkon apăru în toată răutatea ei. Semiluna se stinse și camera fu înconjurată de flăcări, Magul cel rău rîdea și rînjea așa cum îl mai văzuse făcînd-o. Pe Nina o treceau sudori reci și, mișcîndu-se dintr-o parte în alta, continua să vadă acel groaznic chip amenințător. Lăsa semiluna să-i cadă din mînă și apucă Taldomul îndreptîndu-l împotriva imaginii lui Karkon reflectate pe a cincea oglindă.

– Pleacă, blestemat Karkon! Dispari! Nu mi-e frică de tine. Eu sînt Nina, nepoata lui Mișa, și te voi nimici, strigă ea cu toată suflarea ce-i mai rămăsese.

Din ciocul păsării de pe Taldom Lux plecă un fulger albastru orbitor care îl izbi pe Mag în frunte și îi devoră imaginea. Fasciculul luminos învăluî întreaga încăpere mistuind flăcările încarcerate în oglinzi. Un vârtej de lumini și umbre se dezlănțui din senin și dădu naștere unui nor de aburi gălbui care făcu aerul de nerespirat. Nina nu se mai putea ține pe picioare, îi lipsea oxigenul și ochii o usturau insuportabil. Își pierdu puterile și căzu în genunchi în fața celei de a cincea oglinzi... Taldom Lux se rostogoli pe jos. Redeschise cu greutate ochii, acum plini de lacrimi și roșii de la fum, și văzu în fața ei sipetul de argint. Cîteva clipe rămase nemișcată, în tăcere, apoi își întoarse capul: camera redevenise ca la început, nici urmă de flăcări sau de fum, nici o imagine a lui Karkon. Semiluna se aprinsese iarăși, iar lumina ei se reflecta în oglinzi. Lîngă picioarele ei se găsea Taldom Lux care încă mai răsplinea acea lumină albăstrie, tot mai stinsă.

Nina luă sipetul, îl deschise și, în cele din urmă, văzu Inelul de Fum, o bijuterie delicată avînd în mijloc o enormă piatră prețioasă, un smarald limpede lacrimă care slobozea o strălucire verde intensă. Cum să nu rămîi vrăjit de frumusețea inelului și de splendoarea smaraldului?

Ninocica izbîndise. Reușise să înfrîngă imaginea lui Karkon și să ia ceea ce căuta. Puse cu grijă la loc în sipet inelul și ieși din cameră, clătinîndu-se pe picioare. Îl chemă pe Adonis și îi comandă să ia Taldom Lux în bot și s-o urmeze. Cît era de obosită și cum ar mai fi vrut să se ducă pe dată la culcare! Nu, nu putea... nu încă: mai întîi trebuia să pună la adăpost Inelul de Fum. Coborî în laborator și puse sipetul lîngă piramida cu dinți de dragon, luă Taldom Lux din gura lui Adonis, care se simți ușurat și se bucură,

se așază pe taburet și își sprijini capul pe masa de experimente. Adormi vlăguită și fără de puteri, lăsînd în pragul ușii cîinele bun și ascultător.

A doua zi dimineată se trezi devreme, aproape în zori, orologiul din laborator arăta 6 fix. Cu spinarea amortită, Nina se ridică de pe taburet căscînd să-i trosnească falcile, se frecă la ochi și își dădu seama că își petrecuse toată noaptea acolo. Privi sipetul de argint de lîngă piramidă și își dădu seama că găsise cu adevărat Inelul de Fum și că nu fusese doar un vis. „Te-am învins, Karkon! Eu am cîștigat prima mutare. Acum o să-ți iau și Pandemon Mortalis“, își spuse ea cu mîndrie.

În sfîrșit, putu să se ducă în camera ei, să facă repede un duș și, apoi, cu un ciocan și niște cuie, agăță deasupra patului panoul de lemn cu inscripția atît de dragă ei. Cleiul se uscaser și nu părea că acea bucată de placaj fusese ruptă vreodată. Da, ziua începuse devreme și bine. Desigur, nu dormise între pernele ei moi, dar mintea îi era foarte limpede și prima bătălie trăită în timpul nopții îi dăduse atîta forță. Merse în bucătărie – Liuba încă nu se scularse – deschise frigiderul și își turnă un pahar de lapte rece, mîncă doi biscuiți cu migdale, apoi dădu de mîncare cîinelui și motanului și îi scrisese dădacei un bilet:

Dragă Bezeluță, nu te supăra, am mîncat micul dejun și toată ziua voi fi în laborator. Nu mă căuta, îmi iau eu provizii: fructe, piine și dulceață și o farfurie cu delicioșii tăi cartofi la cuptor.

*Mulțumesc,
Te pup, Ninocica.*

Cu un biscuit în gură se întoarse în laborator sigură că avea să găsească și metoda de a deschide chepengul. Da... chiar așa... chepengul. Forma stelei era la fel cu aceea a celei de a doua chei, dar nu deschidea nimic. Folosea la altceva. Dar la ce?

Nina își puse mîna dreaptă pe pagina lichidă a Cărții și rosti a nu știu cîta întrebare:

– Carte, cum fac să deschid chepengul?

De data asta *Systema Magicum Universi* nu vorbi mult. Dădu doar un răspuns sec:

Chepengul deschis va fi cînd neagră steaua va deveni.

„Steaua mea? Semnul meu din naștere? Păi atunci trebuie să aștept vreun eveniment de rău augur?! se întrebă ea uluită. Și cînd se va întîmpla? Nu pot să aștept, altminteri victoria va fi de partea lui Karkon.“

Entuziasmul care o însoțise pînă cu cîteva clipe în urmă se stinse repede. Steaua era micuță și roșie, ca de obicei, iar pielea palmelor era roz-palid. Totuși, Nina nu voia să piardă timpul, așa că întrebă Cartea cum ar fi putut face steaua să devină neagră. Și Cartea îi dădu, în cele din urmă, răspunsul pe care îl aștepta:

Frica de moarte face steaua să se înnegrească.

Înfruntă-l pe Karkon și ia-i Pandemon Mortalis.

Va trebui să strîngi în mîini sabia răufăcătoare

timp de cel puțin 10 secunde, apoi steaua va deveni neagră.

Să știi că pentru a distruge de tot Pandemonul

va trebui să lupți încă de multe alte ori.

Fii atentă să nu te folosești imediat de Taldom Lux.

Încă nu ești pregătită.

*Începe-ți bătălia, nu vei fi singură:
cei patru prieteni te vor ajuta.
Dar fîne minte: trebuie să te întorci în laborator
cît timp steaua e neagră, altfel chepengul nu se va deschide.*

„Pe toate ciocolatele din lume! Frica de moarte, uite ce trebuie să înfrunt eu“, își spuse pe cînd citea Cartea magică. Privi chepengul și își frecă steaua din palmă.

Nu avea de ales, trebuia să acționeze grabnic. Trebuia să atingă sabia malefică a lui Karkon pînă cînd pata din palmă avea să devină neagră. Luă celularul și îi telefonă lui Cescio, explicîndu-i că trebuia să se grăbească și să ducă pe dată la îndeplinire acea misiune. Cescio avu o idee cu adevărat decisivă: singura metodă de a intra în palatul Magului era să se dea orfani.

– Karkon ne știe bine și, cu siguranță, noi nu putem intra... pe de altă parte te știe și pe tine, Nina. Trebuie să ne travestim și să-l păcălim.

Nina îi răspunse că nu voia să le pună viețile în primejdie și că avea să intre singură. Știa formula unei poțiuni ca să devină rea și urîță. Așa ar fi trecut în liniște, fără să nască vreo bănuială, în timp ce ei ar fi așteptat afară din palat ieșirea ei.

– Ne vedem diseară la ora 22.30 în Piața San Marco, spuse fetița, dă-le de știre și celorlalți. Ține minte că voi arăta altfel, nu vă speriați, efectul-monstru va dura doar o oră, iar după aceea voi reveni la normal. Singurul lucru pe care trebuie să-l faceți e să mă aduceți imediat aici, la vilă. Apoi veți înțelege de ce.

Pregătirea poțiunii era puțin complicată, fiindcă Nina cunoștea această formulă, dar numai teoretic... nu încercase niciodată să o prepare cu adevărat.

În fapt, chiar bunicul o învățase obținerea acestei băuturi magice și îi spusese că va avea nevoie de Oțet Malign, un lichid pe care doar el îl avea în laborator. Poțiunea era compusă mai ales din flori putrede, dar nu flori obișnuite... bunicul îi spusese că nu erau de pe acest pământ... „Poate că sînt flori care cresc tocmai pe Cea de a Șasea Lună“, gîndi Nina.

Căută Oțet Malign printre alambicuri și sticlute. Mai era încă aproape un litru, avea o culoare cenușie și mirosea acru și puturos: cu adevărat scîrbos!

Turnă cam două linguri în bolul alb și amestecă încet cu spatula de lemn rostind de șapte ori: *Malignis et Horribilis*, pînă ce din bol ieși un fir de fum negru. Puse pe limbă opt picături și le înghiți, străduindu-se să nu vomite. Bleah! Gustul ăla era insuportabil! Închise ochii și își apăsă cu putere degetele pe buze, ca să nu scuipe. Așezată pe taburet, așteptă cu răbdare: era nevoie de cel puțin trei ore pentru ca efectele transformării să-și facă apariția. Orologiul arăta de-acum ora 19, 32 de minute și 5 secunde. Pe măsură ce timpul trecea, pielea Ninei devenea tot mai vineție, ochii i se micșorau, tot mai roșii și mai adînciți în orbite. Ce senzație: îi cădeau și aproape toate șuvițele bogate de păr castaniu. Nasul i se micșorase de tot și i se zbîrcise, dinții i se strîmbaseră și i se cariaseră. Nina simțea că are febră, i se învîrtea capul și vedea pereții laboratorului mișcîndu-se, ca și cum ar fi fost scufundată într-un acvariu. Pînă și hainele se topiră ca atinse de acid și, în locul lor, apărură o pelerină lungă și neagră... găurită și peticită. Transformarea se înfăptuise. Acum Nina era cu adevărat o fetiță-monstru. Lucrul cel mai uimitor și absurd era că simțea cum firea îi devenea rea și vicleană, dar, din

fericire, bunicul o învățase și cum să-și stăpânească aceste noi senzații: trebuia să-și păstreze toată ura pentru Karkon!

Ieși din laborator cu cea mai mare atenție: de bună seamă că Liuba nu trebuia să o vadă în acea stare jalnică!

– Bezeluță, Bezeluță, strigă ea din Salonul Dogelui, mă duc la culcare, sînt obosită, te rog, fă-mi ceva de mîncare și pune tava în fața ușii camerei mele. Nu intra, te rog, fac baie și apoi mănînc.

– Bine, puișorule. Îți fac pe dată o bunătate de omletă cu anghinare, zise cu voce tare dădaca rusoaică, din bucătărie, unde stătea fără să bănuiască nimic.

În vârful picioarelor și înfășurată în acea pelerină neobișnuită, Nina traversă holul de la intrare și se apropie de ușă, o deschise încercînd să nu facă zgomot și se strecură afară.

Se simțea cu adevărat ciudat, își pipăia fața și capul cu mîinile zbîrcite; senzația era impresionată: nimic nu mai era al ei, devenise un mic monstru. Iute ca fulgerul trecu podul de fier și se îndreptă către debarcaderul luminat de neoane. Mai erau doar trei persoane care așteptau vapo-rașul spre San Marco și, cînd o văzură pe fetița intrînd, rămaseră îngrozite. Nina se așeză într-un ungher, ținîndu-și capul mereu plecat. După cîteva minute, vapo-rașul porni; aerul cald de iunie o făcea să asude sub pelerina ponosită de lînă veche, dar nu putea nicicum să și-o scoată. Peste puțînă vreme avea să-l întîlnească pe Dușmanul Numărul Unu, Karkon, și bucuria de a izbuti să pună mîna pe Pandemon Mortalis era amestecată cu teama de moarte. Era ea curajoasă, dar în acea noapte s-ar fi putut să nu-i fie de ajuns voința de a învinge.

CAPITOLUL CINCI

Karkon Ca' d'Oro și Pandemon Mortalis

Orologiul din Piața San Marco arăta fix ora 22 și 30 de minute, orchestrele de la Antico Florian și de la Caffé Quandri cântau melodii armonioase care se răspîndeau în aerul vărat, vrăjind mulțimea de turiști așezați comod pe terasele sub cerul liber și bînd tacticos răcoritoare sau vinuri de anul trecut. Era o seară venețiană clasică, pe care s-o petreci hoinărind de-a lungul canalelor și al piațetelor, admirînd frumusețea monumentelor și a operelor de artă. Dar Nina avea cu totul altceva în minte. Transformată într-o ființă de neprivit, asemănătoare unui gnom plin de zbîrcituri, se ascundea îndărătul impunătoarelor coloane ale primăriei și, ca un șoricel, fugea pieziș ca să nu fie băgată în seamă de lume. În capătul pieței, lîngă muzeul Correr, își văzu prietenii. Erau toți patru.

Roxy purta o pereche de pantaloni cu sclipici și ȝopăia de colo-colo ca mușcată de o tarantulă, Fiore ședea pe treptele din marmură, în vreme ce Dodo și Cesco stăteau

la taifas între ei. Nina se repezi la Roxy și, dezvelindu-și dinții într-un rînj, zise:

– Măi fată urîță și tîmpită! Ce porți pe tine? Vrei să fim imediat descoperiți de Karkon?

Roxy scoase un țipăt răsunător și se aruncă în brațele lui Dodo:

– Văleuuuu! Un monstru! Are ochi de foc și pielea vînatăăă!

Dodo se clătină pe picioare și căzu pe jos împreună cu Roxy. Ar fi fost o seară cu adevărat foarte amuzantă, dar nu era momentul de glume.

Cesco înțelese pe dată că, de fapt, acel monstru era Nina, care datorită poțiunii magice își schimbase nu numai înfățișarea, ci și firea.

– Nu vă faceți griji, e Nina! Ei bine, poate că nu e chiar normală, dar, dacă a fost cuprinsă de răutate și de ură, vina o poartă poțiunea... De asta e nevoie să ajungă la Pandemon Mortalis. E clar?

Cei trei, cu ochii cît cepele, dădură din cap a înțelegere și Nina bătui din picior, indignată:

– Haideți, să mergem la orfelinat, spuse ea acoperindu-și chipul cu pelerina care se tîra pe asfalt cu foșnet.

La vreo zece metri de Muzeul Correr era poarta de intrare în palatul lui Karkon; sub firma „Orfelinatul Ca' d'Oro“ se găsea clopoțelul, și, mai înainte de a suna, Nina se întoarse vorbind către tovarășii ei de aventură:

– Ascultați-mă cu atenție, acum eu o să intru și o să am ceva mai puțin de o oră ca să găsesc spada blestemată. Vă rog mult, dacă nu mă vedeți întorcându-mă pînă la unsprezece și un sfert, dați fuga la Vila Espasia și închideți-vă înăuntru.

Îi aruncă sfera de cristal lui Cescio, cheia în formă de semilună lui Fiore, cheia în stea lui Dodo și Inelul de Fum lui Roxy:

– Țineți aceste obiecte, au putere magică și-s importante. Iau cu mine doar Taldom Lux, știu că nu-l voi putea folosi, dar mă simt mai sigură așa. Adio, prieteni dragi! Trag nădejde să vă revăd.

Cei patru o îmbrățișară, apoi se retraseră pe străduța din vecinătate. Nina sună de trei ori... puțin după aceea se deschise fereștrăuța din poartă prin care se ivi chipul neliștit al lui Viscio, Sașul.

– Cine ești? Ce vrei la ora asta? spuse cu o voce ascutită ajutorul lui Karkon.

– Mi-e foame și-s obosită frîntă. Lumea mă alungă fiindcă am înfățișarea asta groaznică. Dă-mi drumul înăuntru și o să fac orice îmi vei porunci, răspunse convingător fetița.

– Orice? Întrebă Viscio. Ce orice? Chiar și să omori cîini și pisici și să pui otravă în pîinea bătrînelor?

– Da, sigur. O s-o fac dacă o să mi-o ceri tu. Dar acum dă-mi drumul înăuntru. Sînt orfană... și încă una fără noroc!

Scena recitată de Nina era cu adevărat realistă și, prietenii ei, care auzeau bine dialogul, rămaseră impresionați de talentul ei.

Atunci Viscio îi dădu drumul înăuntru, închise poarta cu zăvorul și o trase de o ureche pînă în refector, o

cameră uriașă cu niște pereți foarte înalți și ziduri spălăcite și pline de mucegai. În mijlocul refectorului, pe o masă foarte lungă și îngustă, era doar o lumânare aprinsă: flacăra slabă nu lumina mai deloc în jur. Atmosfera era apăsătoare și întunecată și, cu toate că era vară, în acea cameră temperatura era aproape polară. Prin ferestre, toate zăbrelite ca ale unei închisori, pătrundeau rafale de vînt care mișcau flacăra lumînării, creînd jocuri de umbre pe zidurile cenușii.

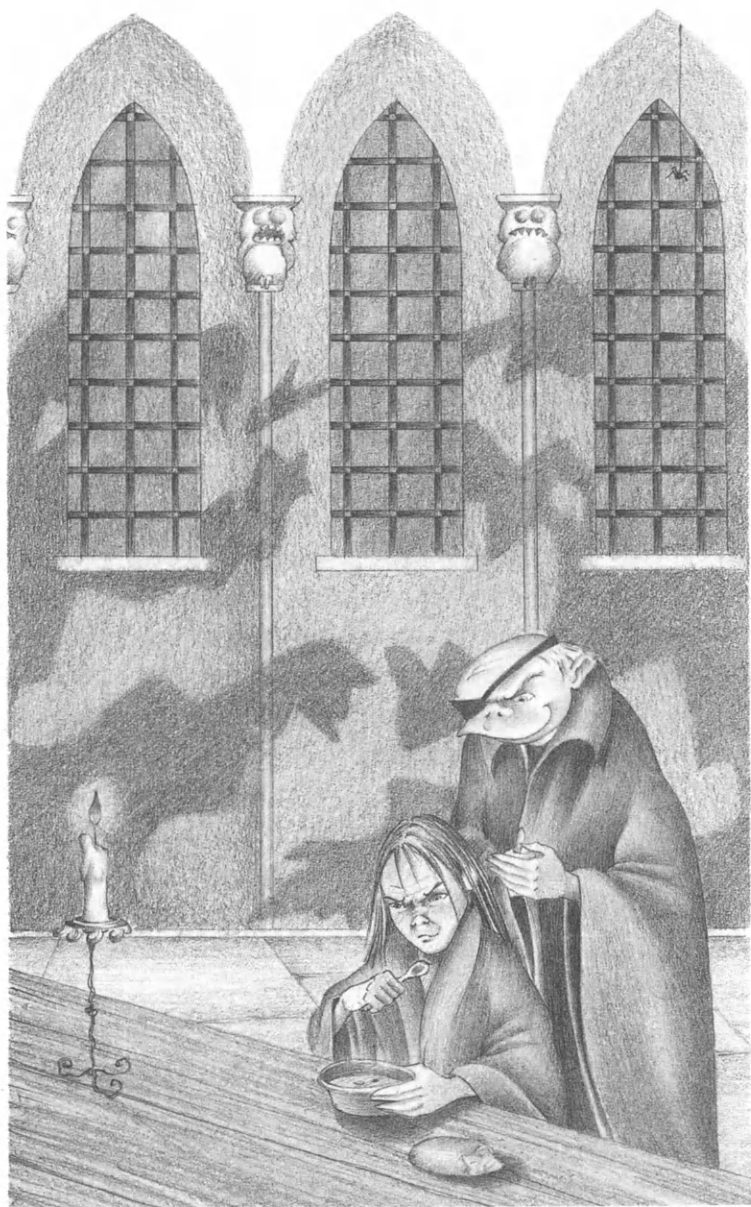
Sașiul puse pe masă o cană de supă chioară și o bucată de pîine uscată:

– Iaca, mănîncă repede, e tîrziu și vreau să mă duc la culcare.

Nina înghiți degrabă acea hrană de nemîncat: de bună seamă nu-și putea permite să piardă timpul. Două-trei linguri și cana era goală. Visciolo observa cu singurul lui ochi fiecare mișcare a acelui monstrișor ciudat și își freca mîinile de bucurie gîndindu-se că a pus mîna pe o altă fetișoară pe care s-o instruiască. Abia termină Nina de mîncat, că o și luă iară de o ureche și o duse într-o cameră mică, întunecoasă și umedă, unde fusese aruncată pe jos o saltea veche și murdară:

– Ți-a patul tău, spuse el, mîine-dimineață o să te duc la patron, contele Karkon, și va hotărî el dacă să rămîi sau nu.

Sașiul își aranjă bentița neagră și jechoasă care îi acoperea ochiul lipsă și plecă lăsînd ușa deschisă. Nina se întinse pe salteaua jilavă și se prefăcu a dormi, dar, imediat ce auzi pașii bărbatului îndepărtîndu-se, ieși din cameră. În vîrfurile picioarelor, se hotărî să traverseze coridorul nădăjduind să nu întîlnească pe nimeni și, astfel, se trezi

Într-un loc destul de straniu: bucăți de metal împrăștiate peste tot, table și lanțuri sprijinite prin colțuri și pe scaune rupte de lemn lăcuit. Nu era nici urmă de suflet viu, măcar că, uneori, de la etajul de deasupra se auzeau scîrțîituri ciudate. Fetița mergea atentă să nu dărîme ceva, de teamă să nu fie descoperită. Își urmă drumul sfîrșind într-o altă sală, mai mică decît prima, unde văzu computere vechi, microcipuri, fire electrice și flacoane mari pline cu bizare lichide verzui. Din tavan atîrnau șapte sfere colorate care păreau să alcătuiască un sistem solar; planetele și stelele se roteau fără încetare mulțumită unui mecanism electric.

Palatul Ca' d'Oro semăna din ce în ce mai mult cu un loc de experimente, cercetări magice și căutări științifice, dar, cu siguranță, atmosfera nu era una bună... dimpotrivă, orice lucru părea construit și gîndit de o minte diabolică. Nina ar fi vrut să se oprească și să privească atent toate acele obiecte, dar timpul nu-i dădea răgaz, îi veni în gînd fraza atîrnată în laboratorul bunicului: „Timpul slujește, dar nu există“. Era cu adevărat impresionată.

Ieșind din cea de a doua sală, se găsi la capătul a două scări luminate de două torțe. Hotărî să meargă spre stînga și, ajunsă la etajul întîi, îl zări pe Visciolo intrînd într-o cameră și încuind ușa cu cheia, apoi auzi niște zgomote venind dintr-o cameră ceva mai îndepărtată. Penumbra nu îi îngăduia să vadă limpede și, în plus, pardoseala era pe jumătate crăpată și te puteai ușor împiedica în găuri. Se apropie pe bîjbîite de ușă: prin crăpături se prefira o lumină albăstruie palidă. Trase cu ochiul prin gaura cheii și îl văzu, contele Karkon Ca' d'Oro. Nina avu o tresărire, își amintea bine de chipul celui om diabolic, o terORIZASE la Madrid și în Camera Oglinzilor din Vila Espasia.

Vasăzică, aceea era camera Magului celui rău, acum trebuia să intre ca să pună mîna pe spadă. Dar cum?

Îi veni o idee și o puse pe dată în practică. Tuși de vreo două ori, doar-doar Karkon se va sinchisi de ea. Și așa se întîmplă. Conteale ieși din cameră, strigînd:

– Cine-i aici afară? Cine îndrăznește să-l tulbure pe Karkon?

Magul purta o cămeșoaie lungă de mătase violet, avînd pe piept obișnuita literă K. Ochii cenușii ai lui Karkon o priviră țintă pe Nina care își plecă iute capul, aruncîndu-se în genunchi. Cu mîinile împreunate îl rugă să nu-i facă vreun rău:

– Te rog, Karkon, nu mă bate! Vreau doar să-ți cer ceva.

– Nu te-am mai văzut pînă acum. Cine ți-a dat drumul înăuntru? Cine ești? Ce vrei? o întrebă el enervat.

– Mi-era foame și un domn fără un ochi m-a lăsat să intru. Eu știu cine ești și mai știu că-ți pot cere ajutor. Tu salvezi mulți copii ca mine. Adoptă-mă și fă-mă eleva ta! Nu te vei căi. Pune-mă la încercare, spuse ea cu un fir de glas, nădăjduind ca Magul să nu priceapă că juca teatru.

Contele rămase înmărmurit de insistența acelei fetei monstruoase.

– Ei bine, ești mai degrabă urîță, pielea vineție îmi place. Dar ești la fel de rea și de curajoasă pe cît de oribilă?

– Da, stăpîne. Sînt, răspunse Nina dintr-o suflare.

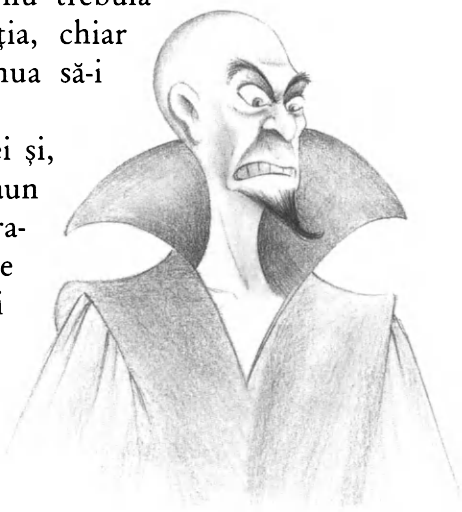
– Atunci ridică-te și vino aici. Acum o să vedem dacă ai curaj de-adevărat, rosti Magul, cîrlionțîndu-și cu degetele tăcălia neagră care îi cobora de pe bărbie.

Fetița intră în cameră; mirosul era greșos; peste tot pisici spintecate lîngă vrafuri de cărți, porumbei spînzurați de candelabru și o veveriță, vie încă, se zbătea într-o cușcă

prea mică. Pe un perete atârna o fotografie uriașă cu omorîrea unui biet pui de focă, în vreme ce pe un altul erau o hartă stelară, câteva imagini neclare de planete, desene de animale ciudate și schițe ale unor instrumente și motoare nemaivăzute. Pe două bucăți enorme de pergamament era scris în latină: *Magister* (Maestru), *Magus* (Mag), *Potens* (Puternic), *Infinitus* (Nesfârșit). Lângă schița unei astronave, Nina văzu fotografia bunicului său Mișa și pe cea a lui Birov, însemnate cu un X, avînd alături un bilețel: „Rătăciți pe Xorax. Morți pe Pămînt“.

Fetița tresări, fotografia și fraza aceea îi dădură fiori. Bunicul și scriitorul ajunseseră pe Xorax? Cu neputință, era imposibil să se fi întîmplat așa ceva, erau morți și toți știaau bine acest lucru. Avusese loc și înmormîntarea, iar bunicul Mișa fusese îngropat alături de principesa Espasia. Dar corpul bunicului, da... cadavrul lui, Nina nu-l văzuse. O îndoială cruntă răscoli mintea fetei care nu putu, în clipa aceea, să se lase cuprinsă de panică. Se concentrează din nou asupra lui Karkon: nu trebuia nicidecum să-și abată atenția, chiar dacă gîndul acesta continua să-i frămînte mintea.

Privi în fundul camerei și, lângă fereastră, văzu un ceaur asemănător celui din laboratorul bunicului, din care ieșeau aburi. Se apropie și descoperi că înăuntru clo-cotea un amestec puturos de uleiuri și minerale. Flacăra din șemineu nu era foarte înaltă, dar în

Încăperea era prea cald și pînă și micile statuete de ceară care înfățișau capetele enorme din Insula Paștelui se topeau datorită temperaturii ridicate.

„Statuile din Insula Paștelui? Dar cum de are Karkon aceste obiecte? Ce înțeles au enormele capete din misterioasa Insulă a Paștelui? Să fie oare vreo legătură cu Cea de a Șasea Lună?” se gîndi ea, tot mai tulburată.

Pe raft, între sticle și alambicuri, văzu o spadă ciudată. Avea forma unui paralelipiped, dintr-un material transparent vioriu, pe vîrf avea un fel de antenă, iar pe mîner erau trei K.

„Da, chiar așa, iată-l... Pandemon Mortalis...”

Ninei i se puse un nod în gît – găsisese puternica armă a Magului.

– Vino aici, monstru micuț, spuse Karkon, deschide cușca și ia veverița aia. Trebuie s-o sugrumi cu mîinile tale. Fă-o și vei deveni ucenicul meu.

Nina simți că-și dă duhul. Cu toate că poțiunea de răutate își făcuse efectul, nu se simțea în stare să omoare bietul animal. Deschise încet cușca și apucă animăluțul care se zbătea zadarnic. Era o veveriță mică și foarte slabă, probabil că nu mîncase de zile întregi, și avea o privire pierdută, ca și cum s-ar fi așteptat doar să moară. O puse pe masă, chiar între ceaunul care fierbea și spada malefică. Așezat pe un fel de tron de marmură neagră, Karkon îi scruta fiecare mișcare. Nina își făcu curaj și, pe neașteptate, dădu drumul veveriței care, cu un zvicnet de energie, făcu patru salturi și se opri pe dulap. Magul se ridică dintr-o dată și, înălțînd brațele, se aruncă asupra fetei, zbierînd:

– Vrajitoare blestemată, nu ești bună de nimic! Las'că-ți arăt eu!

Nina luă ceaunul de toartă, îl ridică de pe foc și aruncă lichidul fierbinte asupra lui Karkon, strigând:

- Uite ce meriți, tu... tu ești un diavol! I-ai omorât pe bunicul Mișa și pe Birov. Asasin mîrșav!

Magul urlă ca un apucat; durerea arsurilor de pe față și de pe mare parte din trup era groaznică, se clătina pe picioare și se agita încercînd să se șteargă cu cîrpele care acopereau animalele moarte. Profitînd de împrejurare, fetița se întoarse către spadă, o luă în pumni și începu să numere 10 secunde precise.

Ars tot, Karkon căzu la pămînt cerînd ajutor:

- Visciolo, Visciolo, ajută-măăă!

... Șapte, opt, nouă și zece... secunde se scurseseră, Nina reușise. Dintr-o săritură trecu peste trupul lui Karkon și ieși repede din cameră avînd în mîini Pandemon Mortalis. Pe coridor îi întîlni pe Alvis și pe Barbessa care dădeau fuga să-și ajute maestrul. În spatele lor era și Visciolo care ținea în mînă o furcă mare.

Trei contra unu. Prea mulți pentru Nina.

- Blestemato! Așa răsplătești tu ospitalitatea? spuse Sașiul. Acum te trag în țepă și te fac la proțap.

De turbare, gemenilor le curgeau balele.

- Lasă jos Pandemonul! E o spadă sacră. Dacă n-o lași, o să mori repede.

Karkon, care, de durere, nu izbutea să se ridice în picioare, scoase un urlet cutremurător și zbieră cu turbare:

- Opriți-o, e Nina, nepoata lui Mișa. Omoriți-o!!!

Fetița îndreptă spada către cei trei, dar nu știa cum s-o facă să funcționeze, era ispitită să scoată și Taldom Lux, dar Cartea spusese limpede că nu îl putea folosi în prima bătălie împotriva Răului.

Barbessa îi trase un pumn în nas, în vreme ce Alvisе îi dădu un șut în stomac. Nina se clătină pe spate, apoi își arcui repede spinarea și luă poziție de atac. Părea o fiară înnebunită.

Visciolo plecă din capătul coridorului cu furca ridicată, dar, cînd fu la cîțiva pași de Nina, se rostogoli violent pe jos. Mica veveriță, care ajunsese cumva între picioarele lui, îl făcuse să se împiedice.

Alvisе smulse furca din mîinile Sașiiului ca să o lovească pe Nina care, între timp, o luase la fugă iute ca fulgerul către ieșire, urmărită de Barbessa și de urletele nebunești ale lui Alvisе.

– Ești terminată. Acum te ucidem!

Nina coborî scările și într-o clipită se găsi jos în curte; luminile din palat se aprinseră pe neașteptate și zece copii se arătară la ferestre ca să vadă ce se întîmpla. Ea își ridică privirile și își dădu seama că mare parte din acei copii... Doamne Dumnezeule, nu era cu putință... nu erau copii?! Androizi! Da, androizi, unii cu mîini și brațe mecanice, alții cu fire metalice care le ieșeau afară din fețe. Pe mica terasă care dădea spre curte erau încă trei: lunganul de Gastilo, Irene cea slabă ca un țîr și grăsansa Sabina, toți ocupați să-și pună în ordine unele părți din corpul lor mecanic. Băiatul își învîrtea capul făcîndu-l să se rotească 360°, în vreme ce fetele, amîndouă, își potriveau ochii să vadă desfășurarea spectacolului.

Îngrozită și înspăimîntată de acei copii falși, Nina se năpusti spre poarta cea mare de ieșire, urmărită de cei doi gemeni. Ca să-i poată opri, zvîrli în aer Pandemon Mortalis. Nu avea de ales. Alvisе și Barbessa priviră spada învîrtindu-se în gol și făcură un salt în aer ca să o prindă.

De-abia reușiră. Astfel Nina avu timp doar cît să tragă zăvorul porții și să iasă în fuga mare.

– Nina, Nina, pe aici, repede! strigară prietenii ei care o așteptau afară.

– Ai izbutit. E ora 23 și 15 minute, fix. Dar Pandemonul? L-ai luat? Întrebă Cesco strîngînd-o în brațe.

Nina se simțea la capătul puterilor, respira tot mai greu, capul i se învîrtea, iar picioarele n-o mai ascultau.

– Da, l-am atins... Pandemonul... dar după aia a trebuit să li-l las acolo, altminteri m-ar fi prins. L-am rănit rău pe Karkon, am aruncat pe el o ditai oala de ulei clocotit. Acum va fi iadul pe pămînt pentru noi, el se va răzbuna curînd.

– Ai fost cu adevărat curajoasă, nimeni înaintea ta nu l-a mai înfruntat pe Karkon. O să vezi că-l vom învinge!

Cuvintele lui Cesco o mai încurajară pe Nina, care închise ochii și spuse:

– Efectul poțiunii e pe sfîrșite. Repede, repede, duceți-mă la vilă!

Încet-încet pielea ei redevenea roz-deschis, iar ochii i se făceau tot mai mari și albaștri. Dodo și Cesco o luară pe sus, unul de picioare și celălalt de după umeri, și o puseră ca pe un sac într-o barcă pe care o ancoraseră în canalul din apropiere. Odată urcați la bord, Roxy trase de maneta micului motor și barca porni. Alvise și Barbessa ajunseră pe mal, agitînd Pandemon Mortalis și urlînd de turbare:

– O să vă găsim și o să plătiți scump. Nu aveți scăpare!

Valurile se spărgeau de bordurile ambarcației și stropii îi udau pe copii, care nu mai puteau de nerăbdare să ajungă la vilă; picături de apă sărată îi brăzdau chipul

Ninei care revenea încet la normal. Dar grija ei era doar una: își privi mîna dreaptă și... da!

– Steaua e uriașă. Neagră. Repede, hai repede, trebuie să merg în laborator, altfel nu voi putea deschide chepen-gul niciodată!

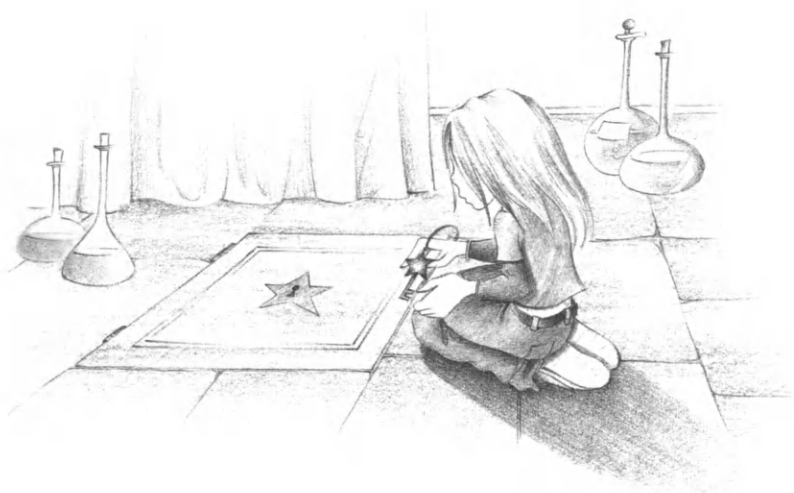
Fiore și Dodo o liniștiră; într-adevăr mai era puțin pînă să ajungă la destinație.

Era destul de periculoasă traversarea mării întinderi de apă care despărțea San Marco de Giudecca, adesea treceau nave mari de croazieră, petroliere și multe alte ambarcații de agrement, dar, din fericire, traficul nautic era scăzut în acea seară de iunie.

Roxy se descurca de minune: stăpînea motorul și, odată ajunsă dincolo de canal pe malurile insulei Giudecca, micșoră viteza ducînd barca în canalul îngust care se întindea de-a lungul Vilei Espasia. Apoi opri motorul ca să nu-i îngrijoreze pe Liuba și pe Carlo. Mai erau puține minute pînă la miezul nopții și Nina știa că în scurt timp poțiunea nu ar mai fi avut nici un efect și se temea că steaua va redeveni mică și roz. Ajunși lîngă podul de fier opriră barca, Dodo și Cesco o luară din nou în brațe pe Nina și o duseră în vilă, urmați de Roxy și de Fiore. Poarta era încă întredeschisă, așa cum o lăsase Nina, copiii intrară făcînd cît mai puțin zgomot, Fiore aprinse o lanternă ca să facă lumină și merseră cu toții în Salonul Dogelui. Ca prin minune, Nina se ținea pe picioare; luă înapoi de la prietenii ei obiectele magice și, cu ajutorul sferei, intră în laborator, lăsîndu-i cu gura căscată.

– Stați aici. Nu vă mișcați. Doar aprindeți lampa de pe birou. Vă rog, nu atingeți nimic pînă nu vin eu înapoi, spuse ea mai înainte de a închide ușa laboratorului.

Pata din palmă era neagră. Nina luă cheia în formă de stea și o potrivi pe chepengul de la pivniță. Unul... două... trei clicuri și chepengul se deschise doar dintr-o parte. Încercă să ridice capacul, dar nu izbutea. Disperată și obosită moartă privi către Carte, răsuflă din rărunchi, puse mîna dreaptă pe pagina lichidă și întrebă:

– Carte, acum steaua e neagră, cheia se potrivește, dar chepengul nu se deschide. De ce?

„Quos Bi Los” și chepengul se va deschide.

Dar în tunel vei merge doar cînd caietul negru vei înțelege.

Fir-ar să fie... o altă frază misterioasă pe care Nina nu știa să o interpreteze!

Orologiul din laborator arăta miezul nopții, nu mai era vreme, steaua încă era neagră. Nina se aplecă deasupra chepengului și rosti tăragănat: *Quos Bi Los*. În sfîrșit, capacul

se ridică de tot și fetița văzu o scăriță... Cine știe unde ducea... Cu mâinile pe chepeng, închise ochii și își dădu capul pe spate. Încă o dată reușise să isprăvească totul la timp. Se întinse pe jos și surîse la gândul că, după această a nu știu câta muncă, trebuia să ia caietul negru, alfabetul Celei de a Șasea Luni și să traducă toate frazele și codurile pe care le scrisese bunicul, altminteri nu ar fi putut coborî nicicând în tunel.

„Tunelul... Unde duce? În subteranele vilei? Într-un loc secret al bunicului?”

Ca de obicei își puse mii de întrebări și apoi, privind către ușa laboratorului, își aminti că acolo, afară, erau prietenii ei care o așteptau. Se ridică în picioare, puse sfera în jgheab și ușa se deschise. Cescio și Fiore făcură un pas înainte spre ea.

– Deci, totul în regulă? Te simți bine? Eram îngrijorați.

– Da, mă simt foarte bine. Am deschis chepengul, dar încă nu pot intra în tunel, mai întâi trebuie să traduc caietul negru al bunicului. O s-o fac mâine. Oricum, mulțumesc, vă mulțumesc pentru tot. Și îți mulțumesc mai ales ție, Roxy, zise Nina îmbrățișînd-o. Dacă nu ai fi condus repede barca pînă la vilă, nu aș fi reușit niciodată.

Fiore aruncă o privire furișă în laborator și Nina, cu un aer sever, o îndepărtă de ușa:

– Nu, acum nu... poate că foarte curînd o să intrați și voi cu mine, dar acum nu. Nu sînteți pregătiți. Aveți răbdare, trebuie să dezleg singură cîteva enigme. Știți și voi că scopul este salvarea planetei Xorax și, pare-se, e foarte greu.

Ninei îi părea rău să le spună acestea celor patru prieteni ai săi, dar nu se simțea în stare să-i ducă în lumea magică și alchimică pe care nu o cunoșteau deloc.

Căscatul lui Dodo fu contagios și ceilalți începură să-și trosnească fălcile de somn, era în toiul nopții și visau să stea în așternuturi, dar Nina nu voia ca ei să plece... se temea ca nu cumva Karkon și copiii lui malefici să fi fost gata pentru un nou atac.

– Ascultați, știu că e târziu și că am avea cu toții chef să mergem la culcare, dar trebuie să vă mai spun două chestii. Prima e că în acel orfelinat se află copii falși: de fapt sînt androizi, probabil construiți de Karkon însuși care îi folosește pentru a-și atinge scopurile sale cele rele. A doua e că în mod sigur contele se va răzbuna pentru cele întîmplate. Sîntem cu toții în primejdie.

– Androizi? exclamă Fiore. Dar e o nebunie! Par copii adevărați. Dacă mă gîndesc că Alvis și Barbessa sînt niște roboți, mi se face pielea de găină.

– Karkon e pur și simplu nebun, trebuie să-l oprim. Trebuie să ne facem un plan amănunțit și să-i oprim pe androizi, adăugă Cesco.

– D... dar cum o putem face? întrebă Dodo înfricoșat. Nina luă o înfățișare serioasă:

– Trebuie să înțelegem cum construiește Karkon roboții. Nu sînt sigură, dar am bănuiala că folosește trupurile unor copii adevărați. Contele este un alchimist și un magician, așa că va fi inventat formule și operații mecanice puternice. Trebuie să punem stăpînire pe secretele lui... O să vedeți că o să reușim. Acum să mergem la culcare, am făcut destule în seara asta.

Copiii plecară de la vilă, iar Nina urcă în camera ei. În fața ușii găsi tava lăsată acolo de Liuba, privi în farfurie și văzu o omletă cu anghinare, acum rece. Îi veni în minte zeama chioară pe care o înghițise la orfelinat și... bleah,

chiar că nu se simțea în stare să mănânce, nu suporta nici un miros de mâncare. Totul sfârși în closet.

Se spală pisicește pe picioare și pe față și se duse drept în pat, împreună cu motanul ei, Platon. Adormi pe dată, ascultînd torsul pisicii și gîndindu-se la fraza îngrijorătoare pe care o citise în camera lui Karkon. Oare bunicul era cu adevărat mort sau rătăcit pe Cea de a Șasea Lună, împreună cu Birov? Oare Karkon îi ucisese cu adevărat? Și ce mister se găsea pe Xorax?

CAPITOLUL ȘASE

Caietul negru și Acqueo Profundis

– Scoală-te, somnoroaso, e ora nouă și a sosit comunicarea din partea școlii: ți-au acceptat transferul și examenele au fost stabilite pentru 2 iulie!

În dimineața aceea Liuba nu era dulce ca de obicei, părea un pic supărată și avea toate motivele să fie. Nina nu respecta niciodată ora mesei de prînz și de seară și nu petrecea nici măcar un minut împreună cu buna dădăcă rusoaică.

– Îți petreci prea multe ceasuri în laboratorul ăla. Cine știe ce mai pui la cale! Sînt îngrijorată.

Fetița zîmbi încîntător și îi dădu Liubei o sărutare:

– Pe 2 iulie voi fi sclipitoare. O să promovez cu note maxime.

În mare grabă își puse o pereche de jeanși și un tricou albastru-deschis, își pieptănă părul lung și, cu Platon în brațe, coborî scările și merse de-a dreptul în laborator. Avea multe de făcut. Trebuia să traducă repede caietul negru.

Pe masa de experimente, lângă Cartea vorbitoare, se afla alfabetul Celei de a Șasea Luni. Nina deschise caietul și, cu răbdare, începu să transcrie. „Douăzeci de pagini nu-s multe. Trebuie să termin treaba chiar astăzi. Vreau să intru în tunel și să descopăr unde duce“, se gândi ea încrezătoare, dar nu-și putea imagina ce avea să descopere.

În acel mic caiet negru cu margini aurite se găseau toate secretele Universului Magic. Profesorul Mișa le transcriesese rînd pe rînd în ani de necurmăte cercetări și, cînd descoperise Xorax, totul i se păru mult mai simplu. În fapt, acele notițe erau o comoară neprețuită de informații secrete despre existența Celei de a Șasea Luni. Mihail Mejinschi vorbise despre aceasta doar cu Birian Birov, care îl ajutase să stabilească poziția Galaxiei Alchimidia, să apere noile descoperiri de contele Karkon, care, pur și simplu din lăcomie, voia să cucerească planeta Xorax și să devină Magul cel mai puternic din Univers.

Mișa și Birov muriseră în împrejurări ciudate, nimeni nu le văzuse cadavrele, iar existența planetei Xorax era învăluită în prea multe mistere. Acum moștenirea acelei cunoașteri atît de importante pentru întreaga omenire se afla în mîinile unei fete.

Primele trei pagini ale caietului negru conțineau cinci noțiuni pe care Nina le traduse fără prea multă greutate. Descriau istoria Galaxiei Alchimidia, nașterea planetei Xorax, precum și cele patru elemente fundamentale din care este alcătuit universul: apă, pămînt, foc și aer. Fiecărei noțiuni îi era pus alături un număr, un fel de cod pe care Nina încă nu știa cum să-l folosească.

În paginile următoare, de la a patra pînă la a douăsprezecea, se găseau cu totul douăzeci de noțiuni și Nina era

din ce în ce mai curioasă. Deschidea porțile cunoașterii alchimice care ducea la secretele Universului Magic și la toate minunățiile sale. Misterul planetei Xorax se dezvăluia încet-încet, cuvînt cu cuvînt. Limbile orologiului din laborator înaintau iute, timpul trecea și fetița era atît de concentrată, încît nu simțea nici foame, nici sete.

„Metalele și virtuțile lor magice, iată, așadar, explicat cum se topesc și se distilează“, vorbea ea cu glas scăzut, în vreme ce traducea lista metalelor și a mineralelor, bunăoară argintul, aurul filosofic, cuprul, antimoniul, cuarțul, aluminiul și rășina albastră. „Pe toate ciocolatele din lumel! E fantastic, extraordinar!“ Ochii Ninei scînteiau de fericire. Obosită, dar mulțumită de munca ei, privea aproape cu duioșie Cartea vorbitoare, literele alfabetului de pe Xorax și traducerea primelor pagini din caietul negru, pe care izbutise s-o facă în șase ore bune de lucru. Orologiul din laborator arăta ora 15, 8 minute și 6 secunde. Privea iară și iară formulele alchimice și efectele lor magice. Era uimitor ce se putea face mulțumită alchimiei xoraxiene. Poțiuni extraordinare care duceau la schimbarea înfățișării, puneau stavilă cugetului hain, provocau moartea aparentă sau ajutau la apariția de halucinații și previziuni...

Nina citea și recitea cu nesaț paginile traduse și încerca să înțeleagă ce anume reprezentau acele coduri numerice puse în dreptul fiecărei fraze. Bîndu-și suc de fructe răsfoi ultimele pagini ale caietului, de la a treisprezecea la a douăzecea. Pe ultima era doar inscripția „A zbura spre a trăi“, cîtă vreme celelalte cuprindeau alte liste interesante de flori și plante cu puteri magice excepționale, precum și descrierea animalelor uimitoare care trăiau pe Xorax.

„Săltărețul face baloane ca de săpun cînd e fericit și pare un șomoioș de bumbac... Quaskio e un pește. Și mai sînt Unduiețul, un fluture cu chip de om, și Clingclang, un animal ciudat în formă de clopot, care, cînd merge, scoate un clinchet, *cling-clang*. Totuși, simpatice aceste creaturi de pe Xorax! În plus, sînt magice și te pot ajuta să rezolvi multe treburi încurcate.“

Cu cît citea, cu atît Nina se simțea mai puternică și mai sigură de ea. Și cînd ajunse la Gughi, pasărea magică, se opri pentru o clipă și mîngîie pagina din caietul negru: în sfîrșit, reuși să înțeleagă cum era făcut și ce puteri va fi avut.

„Vasăzică, are patru aripi și o gheară, cioc de aur și ochi trandafirii. Da' știu că e tare frumos!“

Nina își imagina cum vor fi fost în realitate acele animale și plante de pe Cea de a Șasea Lună.

Mai cu seamă era curioasă să știe cum arăta corăbiuța, o plantă cu frunze albastre care îți îngăduie să zbori douăzeci și patru de ore, misylele, mici flori roșii care fac să te întorci în timp, și o altă floare care te face să vomîți, putureaua, foarte urît mirositoare... te poate face să și mori.

Și apoi locul interzis oamenilor: Koranna, uriașul codru fermecat în care numai xora-xienii pot intra.

Nina se simțea în al nouălea cer. Traducea totul perfect și descoperea astfel toate secretele și misterele pe care i le lăsase bunicul. Iată, acum ajunsese în sfîrșit la ultimul rînd, unde Mișa scria că trebuiau găsite și alte formule alchimice.

„O să le găesc, bunicule. Îți făgăduiesc. Și mă voi duce și în codru și voi descoperi ceea ce tu nu ai găsit niciodată!“ jură Nina în timp ce ținea strâns în mână caietul negru.

Avea ochii roșii de oboseală și nu-și mai simțea spinarea. Așezată pe taburet, se dezmoțea din când în când ridicând brațele spre tavan și mișcându-și ceafa, dar mai avea puțin și termina, doar paginile a optsprezecea și a nouăsprezecea de tradus, și apoi chepengul s-ar fi deschis de tot, în cele din urmă. Aceste pagini vorbeau în amănunt despre culorile Celei de a Șasea Luni, avînd la sfîrșit un desen reprezentînd Taldom Lux și o scurtă descriere a lui. Ajunsă aici, Nina exclamă: „În sfîrșit, voi putea ști la ce folosește acest sceptru lăsat de bunicu’. Vasăzică, așa... e făcut din aur filosofic și are un cap de Gughi cu ochi de goasil. Goasil? Ah, da, chiar așa, e piatra prețioasă și magică de culoare trandafirie care se găsește doar pe Xorax. Din ochi izvorăște o lumină orbitoare care poate fi mortală. Taldom Lux este Spada magică a Magilor Buni și are nenumărate virtuți, inclusiv pe cea de a ne face invizibili“.

Așadar, Taldom Lux era instrumentul fundamental pentru a cunoaște cu adevărat planeta Xorax. Această descoperire fu pentru Nina cea mai importantă, chiar dacă încă nu știa cum să-l folosească. Lupta bunicului cu Kar-kon trebuie să fi fost cumplită. El cu Pandemon Mortalis și Mișa cu Taldom Lux. Fetița nu-și găsea astîmpărul și se întreba cum oare sceptrul Celei de a Șasea Luni nu reușise să-l apere pe bunic de Rău.

Primul gînd al Ninei era să deschidă chepengul și să coboare în tunel; după toată traducerea aceea obositoare se cuvenea îndeplinită operațiunea finală. Mai cu seamă nu

putea să piardă timpul, cu siguranță Karkon pune la cale ceva cumplit pentru ea și prietenii ei.

Îngenuncha lângă chepengul de la intrarea în tunel, rămas întredeschis încă din seara de dinainte, și, strângând în mâini caietul negru, rosti formula magică: *Quos Bi Los*.

Într-o clipă chepengul se deschise de tot, iar Cartea vorbitoare care se găsea pe masă se ilumina de la sine, camera deveni mai întâi foarte caldă, apoi foarte rece. Nina rămase nemișcată, privi țintă, cu groază, Cartea din care ieși un nor de abur verde ce se transformă în fața ochilor ei într-o frază:

*Intră în tunel,
sari în ceea ce fuge de la sine
ia cu tine Inelul de Fum
și Acqueo Profundis
va fi al tău.*

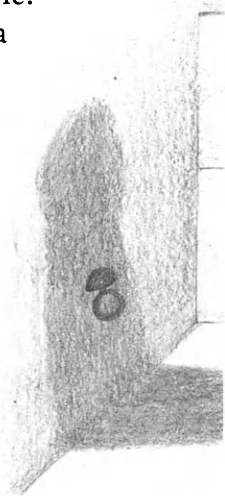
Vîntul înghețat se potoli pe dată și temperatura din laborator reveni la normal, norul verde se risipi în aer și *Sistema Magicum Universi* se închise fără cel mai mic zgomot.

Nina privi de jur împrejur, cu gura căscată, ca și cum ar fi așteptat să se petreacă o altă magie, trase adînc aer în piept și spuse: „Acqueo Profundis? Ce-o mai fi și asta?”

Cuprinsă de un nou val de entuziasm, își puse Inelul de Fum pe degetul mare de la mîna stîngă și căută să-și amintească formula magică pe care trebuia s-o rostească atunci cînd îi va fi de folos bijuteria. Trimise o sărutare spre Cartea vorbitoare pentru ajutorul neprețuit pe care i-l dăduse, puse picioarele pe scară și coborî în pivniță.

De bună seamă că era cu inima cît un purice de frică, dar curiozitatea era mai puternică. Cu cît cobora, cu atît vedea mai puțin. Era înconjurată de beznă, din cînd în cînd privea în sus intrarea în pivniță, tot mai mică. La a o suta treaptă își dădu seama că ajunsese. Puse picioarele pe o dală de ciment și văzu un tunel foarte lung și slab iluminat de cîteva becuri mici prinse de pereți. La dreapta era un fel de vagonet, destul de mărișor, foarte asemănător cu cele folosite în mine, și alături, pe zid, o pîrghie. Văzu că vagonetul era așezat pe niște șine înguste care mergeau pînă în capătul tunelului. Nina se săltă în vagonet și își dădu seama că înăuntru erau urme de pulbere metalică și cîteva pietre, substanțe pe care cu siguranță le pusese acolo bunicul ca să le transporte cine știe unde. Fără teamă, trase de pîrghie și... haideee, acel original mijloc de transport funcționa de minune. Iute ca o rachetă, ajunsese la capătul galeriei, cu părul zburlit din cauza vitezei. În mai puțin de zece secunde străbătuse cam doi kilometri! Simți o izbitură. Vagonetul se opri în fața unui perete masiv de piatră. Era un stei cît toate zilele. Coborînd din vagonet, încă zăpăcită de cursa nebună, privi cu atenție blocul de piatră înalt de mai bine de zece metri. În partea de jos a peretelui de stîncă, se afla o scobitură care imita perfect Inelul de Fum. Puse degetul cu Inelul în fața cercului din piatră, își făcu curaj și rosti fraza pe care i-o spusese Cartea cu cîteva zile în urmă, cînd intrase în Camera Oglinzilor: „Animo Anelli, deschide drumul de rouă verde. Animo Anelli, slobozește săgeata

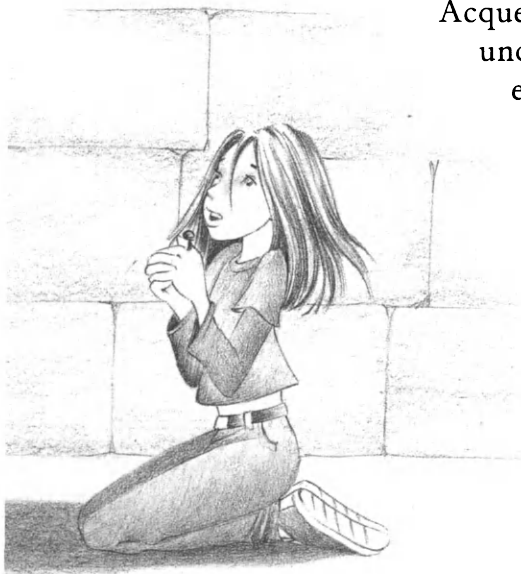
care sfărîmă piatra. Animo Anelli, trimite armonia care mă face să zbor“.

Din capătul galeriei țîșni o săgeată lungă și subțire ce lovi cercul aproape atingînd mîna Ninei, care nici măcar nu clipi. Din smaraldul inelului ieși un fir de fum care învălui toată stîncă și, totodată, venind cine știe de unde, se răspîndi peste tot o muzică de clopote, harpe și viori. Și, în cele din urmă, stîncă se deschise.

Nina se găsi în fața unui spectacol minunat. Camera avea formă de cub, iar pereții erau de sticlă. Afară era doar apă și în ea pluteau alge în mii de nuanțe, arici-de-mare, pești multicolori și meduze micuțe.

„Sînt sub mare! Pe toate ciocolatele din lume! Oare visez?“

Bunicul crease un laborator secret pe fundul lagunei, chiar în fața vilei. Așadar, Acqueo Profundis era locul unde profesorul Mișa făcea experiențele alchimice ale Celei de a Șasea Luni. Ambarcațiile nu puteau vedea acea construcție ciudată cufundată în apele lagunei, deoarece sticla din care era făcută acționa ca o oglindă, așa încît nimeni nu reușea să vadă înăuntru.

Nina intră temătoare în marele cub de sticlă luminat de o strălucire albastruie și începu să cerceteze curioasă. Zări o masă lungă de lemn alb plină cu hîrtii, boluri, flacoane și alambicuri. În mijlocul camerei văzu un computer mare lîngă care se găseau o mașinărie neagră și ciudată, care emitea lumini pîlpîitoare, și manete, și butoane, și pîrghii mari și mici. La stînga mesei, un scaun foarte mare, un fel de tron de sticlă, era băgat într-o cabină, asemănătoare celor de duș. Pe peretele din față erau atîrnate o hartă a universului și una ceva mai mică înfățișînd Cea de a Șasea Lună. Alături, un orologiu, practic la fel cu cel din laboratorul vilei, și mii și mii de bilețele cu numere, simboluri și semne.

În spatele unei perdele albe fetița zări o umbră de om și, din sperietură, făcu un salt înapoi și țipă:

– Cine ești? Ieși afară de acolo!

Dar umbra nu se mișca. Nina se apropie cu pași mărunți:

– Așadar, cine ești? Vorbește!

Nimic însă. Umbra rămînea nemișcată.

Cu curaj, trase perdeaua și văzu un lucru cu adevărat neașteptat: un android înalt cît un om.

– Ahhh! Ajutoooooor... strigă Nina înspăimîntată.

Nici măcar strigătul ei nu-l făcu să se miște pe androidul care, evident, era decuplat. Fetița îl atinse încet-încet; metalul din care era construit era rece și lucios, chipul avea o expresie blîndă, ochii îi erau închiși, la fel și gura. În loc de urechi avea doi clopoței, brațele și picioarele erau bine proporționate și pe piept, chiar în mijloc, între becuțe stinse și butoane colorate, stătea scris cu roșu: Max 10-p1.

„O fi numele lui, gîndi ea, dar cum se aprinde chestia asta? Cum să-l pun în funcțiune?”

Nina era năucită și tulburată de toate aceste noutăți. Privea robotul android și feluritele mașinării din Acqueo Profundis: îi părea că trăiește un vis. Acel loc construit cu multă iscusință sub apă semăna cu un adevărat laborator alchimic foarte sofisticat. Informatica și electronica, principiile tehnologice cele mai avansate erau folosite după niște reguli magice. Așadar, alchimia bunicului Mișa se unise cu cercetarea științifică și, pentru Nina, acest lucru fu o surpriză uriașă.

Max 10-p1 era tot de neclintit și fetița nu reușea să-și ia ochii de la el, se gîndea la copiii androizi ai lui Karkon și la felul cum i-ar putea înfrînge. Poate că, dacă ar fi izbutit să-l reaprindă pe Max, ar fi avut un ajutor sigur. Dar cum să facă? Și apoi, dacă ar fi fost primejdios? Dacă nu ar fi fost în stare să-l țină sub control, ce s-ar putea întîmpla? Era pe fundul lagunei și nu avea scăpare, o greșeală putea s-o coste, într-adevăr, foarte scump.

Un trosnet ușor o smulse de pe gînduri; zgomotul venea dintr-un ungher al camerei. Nina se întoarse și, spre marea ei bucurie, văzu un șemineu mic cu focul aprins. O imagine familiară care îi dădu un pic de seninătate... Ei da, desigur, îi păru un lucru cu adevărat ciudat că focul acela nu scotea fum, și, în fapt, nici nu putea să existe un coș sub apă.

Se apropie cu neîncredere și își dădu seama că în foc nu ardeau lemne, ci cîteva pietre mari de culoare argintie, care aveau proprietatea de a se aprinde și de a absorbi fumul flăcărilor. În fața șemineului erau obișnuitul ceaun pentru fiertul amestecurilor alchimice și două coșulețe

cu minerale și pietre prețioase. Privirea micuței alchimiste fu atrasă de o carte, așezată pe o măsuță rotundă, pe a cărei copertă roșie ieșea în relief titlul: *Străzile Lumii*.

Nina începu să o răsfoiască – vorbea despre mistериasele statui din Insula Paștelui – și își aminti pe dată că și în camera lui Karkon văzuse capetele acelea uriașe reproduse în ceară. „Insula Paștelui... da, bineînțeles, istoria acestor statui nu a fost niciodată explicată. Arheologi și oameni de știință din întreaga lume au încercat să descopere de unde veneau aceste figuri ciudate, dar nimeni niciodată nu a dat vreun răspuns sigur“, se gândi fetița.

Răsfoind cartea, văzu că vorbea și despre piramidele din Egipt, despre populațiile maya și inca, și despre alte civilizații din vechime. Erau acolo imagini, fotografii, desene și hărți foarte interesante.

„Dar ce treabă au cu Xorax aceste popoare care au trăit cu atâtea secole în urmă?” se întrebă ea tot mai curioasă. Cu siguranță, trebuia să existe vreo legătură! O altă enigmă de rezolvat, un alt mister de dezvăluit. Nina nu mai contea să se mire, acel laborator era plin de ciudățenii și de noutăți care o tulburau și o luau cu asalt.

Orologiul arăta ora 20 și 30 de minute și ea își puse mâinile în cap. „Iar am întârziat rău. Liuba își va fi ieșit din fire. Cine știe dacă nu m-au căutat și prietenii mei. Trebuie să mă întorc la vilă.”

În fapt, nu avea nici un chef să se întoarcă acasă, ar fi vrut să se apuce de treabă și să încerce să pună în funcțiune acele mașini ciudate și pe Max, dar nu mai era vreme. Aruncă o ultimă privire androidului, trase perdeaua și se îndreptă către ieșire. Odată ajunsă afară, stîncă se închise automat făcînd muzica să pornească din nou. Se sui în vagonet și se întoarse într-o clipă la locul de plecare, urcă din greu scara și ieși în laboratorul vilei. În câteva minute trecuse din lumea încă necunoscută din Acqueo Profundis la realitatea pură și simplă.

Închise bine chepengul pivniței și puse la loc cheia, Inelul de Fum și caietul negru cel atît de prețios. Sprijini Taldom Lux lîngă Cartea vorbitoare și se hotărî să se ducă la Liuba. Abia trecut pragul laboratorului, se și izbi de pîntecele dădacei rusoaice. Da, Bezeluța stătea în picioare, nemișcată, așteptînd ca fetița să iasă ca să-i tragă un perdaf.

- Aha, în sfîrșit, te-ai îndurat să ieși de acolo! Știi cumva cît e ceasul? Nu mai mănînci? Pot să știu și eu ce mă fac cu tine?

Liuba era într-adevăr supărată.

– Iartă-mă, dădacă! Crede-mă, am foarte multă treabă. Vin acum la masă și îți mai țin de urât, spuse Nina luînd mîna grăsulie a Bezeluței și legănînd-o în strînsoare.

Seara se sfîrși în hohote de rîs, Adonis tot mușca sorțul Liubei, în vreme ce Platon își muia mustățile în strachina cu lapte. Pentru prima dată Nina părea liniștită și se hîrjonea cu cele două animale dragi ei și cu dulcea dădacă ru-soaică. Rîdea fericită fiindcă era convinsă că poate cîștiga marea bătălie împotriva lui Karkon. Avea armele trebuincioase și erau foarte puternice: alchimia Celei de a Șasea Luni și tehnologia din Acqueo Profundis.

CAPITOLUL ȘAPTE

Răzbunarea lui Karkon

Era două după-amiaza și căldura se făcea simțită, toate ferestrele din Salonul Portocalilor erau deschise și dinspre parc venea o adiere blândă care mișca perdelele de organdi. Roxy lingea o înghețată de căpșune ascultînd cu interes povestirea Ninei, Dodo ședea ghemuit pe divan și își rodea unghiile, Fiore își întindea buclele din păr, iar Cesco stătea în picioare în fața tabloului principesei Espasia și nici nu respira. Nina, avînd în mînă caietul negru și un teanc de hîrtii cu traducerea, le explica formulele alchimice complexe și modul de folosire al unor substanțe periculoase. Dar partea cea mai interesantă era cea dedicată Celei de a Șasea Luni, locuitorilor săi făcuți din lumină, plantelor și animalelor cu înfățișări foarte ciudate.

– Dar ești sigură că planeta Xorax există cu adevărat?

Întrebarea lui Fiore puse stavilă cuvintelor Ninei, care se enervă și își aținti ochii albaștri asupra ei, fulgerînd-o din priviri.

– Bineînțeles că sînt sigură. Altminteri, ce sens ar mai avea tot ce facem?

Mica alchimistă își urmă povestea, vorbind despre Acqueo Profundis și Max 10-p1. Faptul că sub lagună s-ar afla un laborator secret îi umplu de curiozitate pe prietenii ei, care imediat cerură să meargă acolo. Cesco, un adevărat pasionat de computere, se arătă gata să-l pună în funcțiune pe androidul adormit.

– OK, o să vă duc acolo, zise Nina. Dar trebuie să-mi făgăduiți că n-o să vă atingeți de nimic fără să-mi spuneți.

Le dădu hîrtille cu formulele alchimice de pe Xorax și le spuse că trebuiau să le învețe pe dinafară. Fiore începu să repete cu glas tare denumirile animalelor de pe Cea de a Șasea Lună, Roxy încercă să-și amintească numele metalelor și ale pietrelor prețioase, iar Dodo, cu hîrtille în mînă, nu izbutea să înțeleagă nimic.

Platon veni în fugă și se aruncă în brațele Ninei. Avea părul zburlit și mieuna cu disperare.

– L-au prins, i-am văzut eu. L-au pus într-un ditamai sacul. Erau cinci și-au fugit, intră strigînd grădinarul.

Liuba scăpă din mîini tava cu paharele de oranjadă care se sparseră de podea și Nina întrebă îngrijorată:

– Pe cine au prins?

– Pe Adonis. Au furat cîinele.

Răspunsul sec și dramatic al lui Carlo îi îngheță pe toți.

– Karkon, blestematul! El a fost. Au fost ciracii lui, spuse Cesco sentențios.

– Curaj, copii! Să mergem! Trebuie să-l salvăm pe Adonis, zise pe dată Roxy.

Nina însă îi opri și le făcu semn să o urmeze, apoi le spuse Liubei și lui Carlo să se liniștească, deoarece cîrînd problema avea să fie rezolvată. Dădaca rusoaică și grădinarul se priviră mirați și înălțară din umeri. Între

timp, copiii se repezică în Salonul Dogelui și Nina deschise laboratorul.

– Stați în liniște și nu puneți întrebări, spuse Nina cu sînge rece. Chiar dacă nu înțelegeți ce fac, nu trebuie să mă întrerupeți. Și, mai cu seamă, nu atingeți nimic, dacă nu v-o cer eu.

Dodo tremura ca frunza-n vînt, dar dădu din cap a înțelegere. Și ceilalți o aprobară, așa că intrară în laboratorul lui Mișa. Nina le ceru să facă liniște, deschise Cartea vorbitoare și o întrebă:

– Carte, sînt cu mine patru prieteni. Am nevoie de ajutor. Androzii lui Karkon l-au răpit pe Adonis. Ce trebuie să fac?

Pagina lichidă se iluminează și apăru scrisul:

Patru vieți am a ilumina

înainte să te pot ajuta.

Patru rubine cadou ai a da

înainte să îl poți salva.

Cartea se închise în nedumerirea generală. Cesco își duse mîinile la spate și o privi pe Nina înspăimîntat, Roxy și Fiore își sprijiniră capetele de zid, privind Cartea care vorbea, iar Dodo se ghemui speriat.

– Așadar, dacă am înțeles eu bine, trebuie să vă așezați aici, în locul meu, cu fața la *Systema Magicum Universi*. Am impresia că vrea să vă privească în față. Apoi o să vă dau patru rubine, cîte unul de fiecare. Și poate că, apoi, Cartea îmi va da răspunsul final. Să încercăm.

Cesco făcu primul un pas înainte, se așează chiar în fața paginii lichide care îi luminează chipul cu o strălucire verde:

orbit de străfulgerare, își pierdu echilibrul și se dădu înapoi. Nina îl prinse de un braț și îl liniști. Apoi fu rîndul lui Roxy și al lui Fiore. Ultimul era Dodo, care nu voia cu nici un chip să privească spre Carte. Cesco și Nina îl împinseră cu de-a sila, iar scena fu și pentru el aceeași.

Cu ochii încă orbiți de lumină, copiii se ghemuiră la pămînt și Nina le dădu cele patru rubine.

– Rubinul este o piatră magică, trebuie să-l ții în buzunar și să nu-l pierdeți niciodată, spuse ea surîzînd.

După cîteva secunde toți se simțiră mai bine, ba chiar foarte bine. Zîmbiră amuzați și îi strînseră mîna Ninei, spunîndu-i:

– Sîntem gata. Dă-i înainte, întreabă cum îl putem ajuta pe Adonis.

Nina trase adînc aer în piept, puse mîna dreaptă pe pagina lichidă și întreabă a doua oară:

– Carte, cum îl putem salva pe Adonis?

Orbiți-i pe inamici,

focul din Acqueo Profundis

așteaptă încercarea voastră de amici.

Lanțurile le vei topi, Taldomul de-l vei folosi.

– Să-i orbim pe inamici? Cu ce? întreabă cu naivitate Fiore.

Nina însă înțelesese foarte bine. Trebuia să coboare în Acqueo Profundis și să pregătească o poțiune. Și nu numai atît, Cartea îi sugerase că Adonis fusese pus în lanțuri de androizii blestemați.

– Curaj, să mergem jos prin pivniță! Urmați-mă fără să ziceți nici pîs, spuse ea adresîndu-se celor patru prieteni, încă năuciți de scena magică a Cărții vorbitoare.

Nina își puse în deget Inelul de Fum, potrivi cheia în formă de stea pe chepengul pivniței și, rostind *Quos Bi Los*, chepengul se deschise. Unul cîte unul coborîră scara și Nina fu ultima la rînd, ducînd cu sine săculețul cu substanțe pentru poțiune.

Ajunși în tunel, îi puse pe cei patru prieteni să se așeze în vagonet. Erau cu totul vrăjiți și curioși de ceea ce vedeau. În cele din urmă, sări și ea înăuntrul, apoi trase de pîrghie.

– Atenție, plecăm, țineți-vă bine!

Traversarea galeriei dură foarte puțin și, când vagonetul se opri, cei patru, strîns îmbrățișați, își țineau încă ochii închiși de frică. Nina îndreptă Inelul către desenul de pe stîncă, ieși fum și începu muzica, din capăt apărură săgeata care lovi cercul și marea ușă de piatră se deschise.

Dodo căzu la pămînt leșinat, Fiore se agăță de Cescio și Roxy scoase un țipăt. Nina îl luă pe Dodo de brațe și îl trase în cubul de sticlă.

– Iată, ăsta e Acqueo Profundis. Intrați!

– Minunat, spuseră ei în cor, în timp ce Dodo deschidea ochii, revenindu-și în simțiri.

– Cîți pești frumoși... și algele, meduzele. E o priveliște fantastică! exclamă Fiore.

Cescio se îndreptă spre computer, în vreme ce Nina trase perdeaua arătîndu-le tuturor pe Max 10-p1.

– Ohooo... se auzi un cor de voci.

– Bine, trebuie să isprăvim repede. Vom trezi altă dată androidul, acum e nevoie să creăm o poțiune și să citim cu atenție virtuțile magice ale pietrelor prețioase de pe Cea de a Șasea Lună. Cu siguranță, vom găsi ceva ca să-l salvăm pe Adonis.

Nina se puse imediat pe treabă, goli săculețul cu pulberi și minerale pe care îl adusese cu sine, deschise paginile cu traducerea din caietul negru și, urmărind cu degetul, căută formula poțiunii potrivite.

– Deci, deci... uite aici, am găsit, trebuie să iau sulful care te orbește vreme de câteva ore, codul este 7471108.

Nina îl privi pe Cesco, care între timp pusese computerul în funcțiune. Ecranul devenise alb.

– Bravo, felicitări! spuse ea bucuroasă. Acum tastează 7471108 și să vedem ce se întâmplă.

Cesco îi urmă spusele, luminile de la mașinăria aflată lângă computer începură să pîlpîie și, după vreo două secunde, pe ecran apărură o înșiruire de simboluri. Era limbajul Celei de a Șasea Luni.

– Toate sînt formule în care se folosește sulf. Nu vă faceți griji, o voi găsi imediat pe cea de care avem nevoie, spuse Nina. Am găsit-o! E simplu de făcut, ajung doar trei minute și apoi o să putem merge să-l salvăm pe Adonis.

Luă un flacon cu Acqua Salis și puse înăuntru șase linguri de pulbere de sulf, privi orologiul și amestecă exact un minut, apoi vărsă conținutul în ceaunul care era pe foc și lăsă lichidul să fiarbă încă două minute. Din supa incandescentă ieșiră bulbuci galbeni care se sparseră la atingerea cu aerul.

– E gata. Acum o să torn poțiunea în patru sticlute, cele cu pulverizator, care sînt acolo sus, în raft, spuse mulțumită micuța alchimistă.

Roxy luă sticlutele și Nina turnă încet, spunînd:

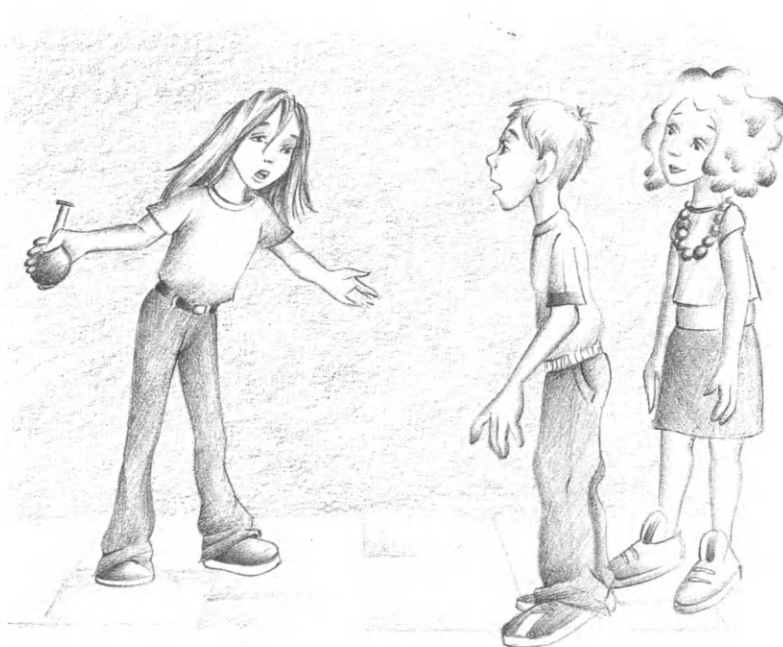
– Astea o să le luați voi și o să împrōsați substanța direct în ochii androizilor lui Karkon, în timp ce eu voi folosi Taldomul. De data asta voi ști să-l aprind și vom deveni de neînvins. Trebuie să reușesc.

Ca de obicei, temătorul Dodo nu voia să țină în buzunar sticluta de frică să nu o spargă. De data asta Nina își pierdu răbdarea:

– Fricosule! Ești un fricos! Termină cu tremuratul și gândește-te că trebuie să salvăm viața câinelui meu! Kar-kon, îți dai seama, va vrea să-l spintece bucăți, așa cum face cu pisicile. Nici nu vreau să mă gândesc, că-mi vine să plîng. Haideți, și să stăm uniți! O să izbutim.

Micul grup ieși repede din Acqueo Profundis și cît ai zice pește se regăsi în laboratorul vilei. Orologiul arăta ora 16, 30 de minute și 5 secunde. Nina luă Taldomul și îl puse în buzunar, gata să-l înfrunte pe Magul cel rău.

Între timp, la Palatul Ca' d'Oro se consuma tragedia: Gastilo, Irene și Sabina îl drogaseră pe bietul Adonis în Sala de Tortură, iar Alvise și Barbessa îl legau cu niște

lanțuri groase de gât și de labe. Cîinele era întins cu burta în sus, ținea ochii închiși și din gură îi curgeau bale.

– Animal scîrbos, acum o să ne distrăm pe cinste. O să vezi ce-ți va face contele Karkon, spuse acră Barbessa, fixînd lanțurile de perete ca să fie sigură că Adonis nu va scăpa.

Dulăul deschise mai întîi un ochi, apoi pe celălalt; narcoticul își terminase efectul, iar el se trezea. De îndată ce simți că nu se putea mișca, începu să latre zvîrcolindu-se atît de tare, încît masa pe care era întins se clătina ca la cutremur.

Gastilo luă niște cîrpe și se apropie de botul ogarului încercînd să i le îndese între fălci ca să-l facă să tacă, dar colții ascuțiți și puternici ai lui Adonis se înfipseră în pielea de cauciuc de la mîna dreaptă a androidului.

– Fir-ar să fie! Mi-a rupt două circuite jigodia asta, zise el fără a scoate nici un geamăt de durere. Androizii, se știe, nu simt nici durere, nici plăcere, nu au nici nervi, nici sînge, sînt doar o grămadă de fire electrice.

– Mișcă-te, prostule! spuse Irene, dîndu-i un pumn în spate. Nu ești bun de nimic. Du-te la infirmerie și pune-i să-ți schimbe imediat firele rupte, altminteri, dacă vine Karkon, o să-ți dea o lecție.

Micuța androidă îndesă cu forța cîrpele în gura lui Adonis, care rămase cu ochii holbați respirînd din greu pe nas.

Barbessa puse pe foc doi clești uriași de fier, în vreme ce Alvisе ascutea un ditai cuțitul, iar grășana aia de Sabina pregătea niște lighenașe cu apă.

Ușa scîrții și intrară Visciolo și Karkon. Magul avea pe cap un bandaj cît toate zilele și fața îi era acoperită cu un

strat de pomadă verde. Arsurile provocate de Nina erau adânci, iar durerea – încă mare.

– Ăsta-i câinele ticăloasei ăleia mici? tună Karkon.

– Da, să trăiți, îl cheamă Adonis și e un dulău cu o sănătate de fier... cel puțin pînă acum, ha, ha, ha, spuse Visciolo rînjind.

Discipolii malefici se dădură deoparte, doar Barbessa se apropie de Maestru, așteptînd răsplata pentru fapta dusă la bun sfîrșit. Karkon scoase din buzunar patru șoriceii albi care chițăiau înspăimîntați. Barbessa îi luă de coadă și, hulpavă, mîncă pe dată unul, apoi îi dădu pe ceilalți tovarășilor săi. Adonis, care văzuse scena, se îngrozi și mai tare și mișcă din labe cu frenezie în încercarea de a se elibera din lanțuri.

– Priviți cu luare-aminte, asta e o lecție importantă, spuse Karkon netulburat. Dă multă bătaie de cap să ciopîrțești un animal de o asemenea mărime. Îi veți vedea inima pulsînd în mîinile mele.

Răzbunarea lui Karkon era pe cale să înceapă. Voia să-i rănească sentimentele nepoatei lui Mișa. Era sigur că durerea pierderii cîinelui ei îndrăgit avea să o distrugă și să o slăbească. Luă cuțitul din mîinile lui Alvis și începu să împungă în burta bietului cîine. Chiar în acea clipă sună la poartă. Karkon se opri enervat și Visciolo dădu fuga să vadă cine va fi fost pisălogul de serviciu.

– Oricine ar fi... alungă-l, nu e momentul acum! Vino înapoi cît mai repede, am nevoie de ajutorul tău! urlă Magul.

Sașiul alergă la poartă și, cînd deschise, dădu nas în nas cu Roxy care îl împroșcă în singurul ochi bun cu poțiunea

orbitoare. Visciolo își duse mâinile la față și căzu la pământ fără simțire.

– Drum liber, copii, să intrăm, spuse mulțumită fetița.

Iute ca fulgerul ajunseră în Sala de Tortură și prima care intră fu chiar Nina, care, mînuind Taldomul, zise:

– Iată-mă, Karkon, sînt gata de luptă!

Magul se răsuci pe călcîie aruncînd cuțitul spre ea, Nina se aplecă iute și lama armei se înfipse în canatul ușii. Barbessa se aruncă asupra lui Dodo, care, cuprins de panică, ridică brațele predîndu-se pe dată, dar Roxy împrășcă încă o dată cu ultimele picături rămase în sticluța sa față androidului care se umplu de o spumă acidă, corozivă și orbitoare. Barbessa se clătină pe picioare și atunci Dodo îi trase un șut și o puse la pământ zicîndu-i:

– Na-ți-o p-asta, pocitanie artificială!

Karkon scoase Pandemon Mortalis, îl aprinse și din antenă se slobozi o descărcare electrică.

Aceasta îl lovi pe Cesco

într-un umăr. Nina

privi capul de Gughi

de pe Taldom. Apăsă

pe ochii trandafirii ai

păsării magice și din

cioc ieși un fulger de

lumină puternică ce

se proiectă pe tavan.

Apoi ținti mai bine și

îndreptă lumina către

lanțurile ce îl încătu-

șau pe bietul Adonis.

Trase de mai multe ori

pînă făcu bucăți inelele de fier, în vreme ce Fiore și Roxy împrôșcau poțiunea orbitoare pe ceilalți androizi care se prăbușiră pe pardoseala de marmură.

– Ciumă ce ești, acum te omor! O s-o sfîrșești ca bună-tu! urlă cu cruzime Karkon, îndreptînd din nou spada malefică spre Nina.

Micuța alchimistă trimise mănunchiul de raze din Taldom la picioarele Magului și pantofii i se topiră la vîrfuri scoțînd la iveală degetele și unghiile lui mari și vinete. Dar Karkon nu căzu la pămînt. Rămase în picioare strigîndu-și răzbunarea:

– Foc de ură, învălu-i-o cît mai respiră!

Din gura lui pungită ieși un nor de cianură fumegîndă și ochii i se făcură roșii... Karkon se transforma într-un adevărat monstru.

– N-o să izbutești să salvezi Xorax. Cea de a Șasea Lună va fi a mea. Ți-a sunat ceasul! spuse și, în timp ce o amenința pe Nina, din Pandemon ieșiră sute de lilieci mecanici care atacară grupul de copii.

Adonis se zbătea, etichetele din spate erau eliberate din lanțuri, dar rămînea legat de gît. Nina își acoperi fața cu Taldomul ca să se apere de lilieci și Cesco, deși îi sîngera un umăr, se aruncă asupra Magului dîndu-i un cap în stomac. Încercă să-l împrôște cu lichidul din sticlă, dar nu reuși să-l stropească pe față. Karkon deschise gura și suflă spre el un vîlătuc de cianură, dar băiatul, acoperindu-și nasul, își ținu respirația și se trase la adăpost după o coloană.

Sala de Tortură devenise un cerc al Infernului, mirosul de cianură nu te lăsa să respiri și atacul liliecilor era tot mai primejdios. În culmea mîniei, Karkon se transforma

cu iuțeală: în fapt, știa prea bine că, pentru a se lupta cu micuța alchimistă, trebuia să ia înfățișarea unui monstru diabolic, fiindcă numai așa toate puterile lui magice ar fi avut efect. Androizii erau cu toții scoși din funcțiune, fețele lor erau acoperite de o spumă acidă, iar în locul ochilor apăruseră două găuri negre. Poțiunea de sulf își făcuse efectul.

Roxy încercă să-i abată atenția lui Karkon trecându-i prin față, așa încât Nina să poată sfărâma cu Taldomul ultimele două lanțuri care țineau câinele prizonier. Două descărcări rapide de lumină și, în cele din urmă, Adonis coborî de pe masa de tortură și se aruncă asupra Magului înhățându-l de o pulpă. Karkon căzu pe spate și urlă ca un apucat, încă strângând în mâini Pandemonul din care plecă o vîlvătaie de flăcări. Aceasta lovi prăpădiții de lilieci care zburau prin cameră, arzându-i pe dată. Unul după altul căzură pe jos bucăți, scoțînd la iveală aripi metalice, și din capetele lor îngrozitoare se eliberară mici scînteii dezlănțuite de scurtcircuite.

– Hai, să mergem, să ne cărăbănim, altfel vin alți androizi, urlă Nina din rărunchi, în vreme ce fugea spre ieșire urmată de câinele ei iubit.

Ajunși la poarta palatului își dădură seama că lipsea Cesco. Roxy se întoarse să-l caute și îl găsi sprijinit de o coloană din curte; de durere nici nu se mai putea ține pe picioare.

– Mă doare umărul, pierd mult sînge, spuse el cu glas suferind.

Roxy îl luă în brațe și îl trase către ieșire. Nina, Adonis și ceilalți erau în barcă și dezlegaseră parîmele. Cesco se aruncă printre ei răsturnîndu-i pe Fiore și pe Dodo, Roxy

sări ca o gazelă și porni imediat motorul. Adonis o lungea pe Nina pe față, dându-i laba în semn de mulțumire. În barca legănându-se pe valurile canalului, copiii se priviră în ochi și, în cele din urmă, zîmbiră: Karkon fusese înfrînt.

Cînd ajunseră înapoi la vilă arătau jalnic și erau frînți de oboseală și voiau doar să se odihnească și să bea apă proaspătă. Îi găsiră pe Liuba și pe Carlo așezați în bucătărie la o ceașcă de cafea.

- Adonis, frumosule, vino aici! Ești teafăr, spuse dădaca plîgînd și îmbrățișînd cîinele.

- Da' unde l-ați găsit? întrebă Carlo, uimit.

Explicația Ninei fu foarte simplă:

- Am fost să-l luăm de la Karkon. Și el, fără prea multe fașoane, ni l-a dat înapoi. La urma urmei, nici nu putea face altfel. Cîinele e al meu.

Copiii începură să rîdă, în parte datorită faptului că încordarea se risipea, în parte datorită minciunii gogonate pe care le-o spusese Liubei și lui Carlo.

Veni în fugă și micuțul Platon care se năpusti asupra cîinelui lingîndu-i nasul. Adonis îl privi surprins și se lăsă alintat de motănelul dragăstos.

Cesco păli pe neașteptate și se așeză; durerea la umăr sporea din ce în ce. Abia atunci Liuba își dădu seama că toți cinci copiii erau într-o stare de-a dreptul jalnică, aveau pantalonii arși și pantofii pătați cu un lichid ciudat. Dădaca se întoarse din nou spre Cesco și văzu că tricoul îi era murdar de sînge:

- Dar ești rănit! Stai că acum te dezinfectez.

- Nu-ți face griji, îl îngrijesc eu. E un lucru de nimic, o opri Nina care nu voia să dea nici o explicație despre ce se întîmplase cu adevărat la Palatul Ca' d'Oro.

- Da, da, e o tăietură mică și nu mă doare, îmi pun un pic de apă oxigenată și îmi trece, reacționează Cescio pe dată.

Nina îl luă în camera ei, pe când ceilalți se duseră degrabă pe la casele lor, dându-și întâlnire pe a doua zi dimineată.

Fetița puse pe rana lui Cescio un pic de pomadă albastră de-a bunicului.

- Iată, cu asta n-o să mai sîngerezi. În vreo două ore o să te simți mai bine.

– Ascultă, Nina, zise Cesco, nu-mi pasă mie de rană. În schimb, sînt îngrijorat de reacția lui Karkon. Trebuie să ne pregătim pentru un nou atac. O să vezi că, de data asta, va încerca să ne facă rău... pe bune.

Nina se așează pe pat și, strîngînd Taldomul în mînă, zise:

– Îl vom bate încă o dată. Trebuie s-o facem. Ca să-l opresc pe Karkon trebuie să studiez notițele bunicului și să înțeleg cum să folosesc instrumentele din Acqueo Profundis. Și apoi, adu-ți aminte că există și Max 10-p1.

– Dar cum o să reușim să salvăm Xorax? Ce trebuie să facem?

Nina nu avea răspunsuri sigure, dar știa că aventura pentru Xorax începuse și că nimic nu putea opri destinul.

– Vezi inscripția aia agățată deasupra patului? E de acum cîteva luni, cînd încă nu-mi închipuiam că mă voi găsi în această situație. Bunicul trăia și eu locuiam la Madrid, cu mătușile mele. Cesco, eu sînt alchimistă și în adîncul sufletului am credința nestrămutată că în Univers se află secretul existenței noastre, spuse fetița luînd mîna prietenului ei. Voi pași pe urmele bunicului meu, iar tu și ceilalți mă veți ajuta.

– Alchimie, magie... dar, Nina, noi patru știm prea puțin despre asta! Îi răspunse prietenul în timp ce citea fraza scrisă pe panoul de lemn prins deasupra patului.

– Ca să știm, trebuie să fim curioși. Și tu, Cesco, ești foarte priceput la computere; fără tine nu pot să izbutesc. Știu să prepar poțiuni alchimice, să mînuiesc metale și lichide și să mă folosesc de Cartea vorbitoare, dar am nevoie de voi.

Nina fusese foarte convingătoare și, dînd deoparte perdeaua de la fereastră, îi arătă cerul lui Cesco. Un cer luminat de lună și de milioane de stele. Un spațiu infinit unde să găsești noi răspunsuri și noi vieți.

– Xorax, Cea de a Șasea Lună, mă așteaptă. Trebuie să mă duc acolo sus, de dragul bunicului. Înțelegi? spuse ea încercînd să nu lase să se vadă că i se umezeau ochii.

Cesco își coborî privirile și spuse:

– Sigur, înțeleg. Mîine vom coborî în Acqueo Profundis și îți jur că-l voi reactiva pe Max. Karkon nu va învinge. Niciodată!

În palatul lui Karkon totul dădea de înțeles că se punea la cale o răzbunare grabnică. Magul se retrăsese în laboratorul său ca să-și oblojeacă rănile și să nascocoască un plan ca s-o înfrîngă pe Nina, Visciolo își tot clătea ochiul orbit de poțiune, în vreme ce androizii nevătămați încercau să-i repare pe ceilalți, ajunși ca vai de capul lor. Era nevoie de fire electrice noi și de microcipuri ca să-i însănătoșească pe copiii malefici cît mai repede.

„Va fi nevoie de cel puțin o zi ca să-i punem pe picioare, se gîndea Karkon pe cînd își scotea lunga tunică violet. Douăzeci și patru de ore și apoi trecem din nou la atac. De data asta fătuca aia fără minte n-o să-mi mai scape.“

Privirea contelui se luminează pe neașteptate. Îi venise în minte o idee groaznică. În timp ce privea harta planetei Xorax prinsă de zid, de pe buzele lui ieși într-un susur numele androidului său preferat, care atunci nu se afla în Italia.

„Da, sigur că da, i-a sosit timpul. Îl fac să vină la Veneția în douăzeci și patru de ore. Mă va ajuta să descopăr secretele laboratorului profesorului Mișa.“

Magul aprinse computerul și se puse în legătură cu sistemul electronic al creaturii sale, trimițând ordine: „Plec și ajungi la Veneția în douăzeci și patru de ore. Nu anunța pe nimeni de venirea ta. Apoi mă voi pune în contact cu tine. A venit clipa s-o oprim pe nepoata profesorului Mișa“.

După câteva secunde, impulsul ajunsese direct în sistemul cerebral artificial al androidului, care dormea. Se deșteptă pe dată, avu o tresărire, deschise larg ochii și se ridică în capul oaselor în pat: cuvintele lui Karkon erau ca o muzică plăcută urechilor sale. Aștepta de atîta vreme acel mesaj! Pe chipul uman al diabolicului robot se ivi un zîmbet stins, își strînse pumnii în semn de putere și se pregăti de plecare. Era gata pentru misiune.

Amenințarea lui Karkon se făcea tot mai vădită, așa că Nina și tovarășii ei erau în mare primejdie. Venirea misteriosului și puternicului android ar fi stînjenit mult mișcările micuței alchimiste. Încă o zi de răgaz și apoi viața la Vila Espasia ar fi devenit destul de complicată. Nina, secretele ei, alfabetul Celei de a Șasea Luni, laboratorul bunicului Mișa și Acqueo Profundis erau, așadar, în voia noilor evenimente.

CAPITOLUL OPT

Călătoria către Xorax

– Apasă pe butonul alb și apoi răsuțește maneta. Eu tastez Max 10-p1 pe computer și androidul ar trebui să funcționeze. Cel puțin așa sper...

Cesco lucra de cîtva timp și-i dădea Ninei indicații precise, iar aceasta de abia aștepta să-l reactiveze pe Max. Dimineața începuse bine și cei doi prieteni erau în Acqueo Profundis de la ora nouă. Prin pereții de sticlă ascunși de alge se vedea o mișcare ciudată a apei, peștii erau agitați și țîșneau cu iuțeală. Ploua cu găleata și furtuna de stropi pătrundea în lagună cu picături mici. Imaginea era fantastică și, din cînd în cînd, Cesco rămînea privind pierdut încîntătoarea lume marină. Pentru o clipă... doar pentru o clipită, de vreme ce întreaga lui atenție era îndreptată spre computer și spre reactivarea lui Max.

Nina urmă ordinul prietenului său, apăsă butonul alb de pe spinarea androidului și răsuci maneta de alături.

Deodată Max deschise ochii, își întoarse capul mai întîi într-o parte, apoi în cealaltă privind în jur și, la urmă, îi privi țintă pe cei doi copii care rămăseseră nemișcați.

- Zînt Max 10-p1. Voi cine zînteți? Unde e profesorul Mișa?

Vocea era metalică, iar buzele se mișcau ritmic, privirea îi era blîndă, dar dezorientată. Max avea doar un mic defect de vorbire și pe dată această imperfecțiune îl făcu și mai simpatic. Cesco se ridică și se duse lîngă android, care îl privea curios.

- Bună Max, eu sînt Nina, nepoata profesorului Mișa, iar el e Cesco. Bunicul e mort. L-a ucis Karkon. Tu poți să ne ajuți să-l biruim?

- Uciz? Mort? Ztinz? Profesorul Mișa nu mai e? Groaznic! Groaznic! Acum plîng. Max 10-p1 e trist...

Glasul îi răsuna în Acqueo Profundis și din ochii de culoare argintie se prelinse un firicel de apă: androidul plîngea cu adevărat! Acel robot ciudat avea sentimente, senzații de durere și de plăcere, avea amintiri și se purta ca o ființă omenească. Își șterse cu mîinile fața scaldată în lacrimi, se postă în fața hărții stelare și, cu arătătorul de la dreapta, le indică planeta Xorax.

- Aici e pace. Viața ze zcurge veșnică și mașini cu inimă, azemenea mie, pot zta printre ființele de lumină fără ză ze teamă... Profesorul Mișa m-a creat și... pentru mine era ca un tată. Eu nu mai pot rămîne pe Terra. Vreau ză mă întorc pe Cea de a Șazea Lună.

Nina îl îmbrățișă cu putere; corpul rece de metal lucios ascundea un suflet bun și simțitor, o inimă fierbinte care iubea și suferea.

- Te rog, Max, trebuie să mă ascuți! Bunicul Mișa mi-a lăsat multe scrisori în care îmi cere să salvez Xorax. Trebuie să mă duc pe Cea de a Șasea Lună cît mai curînd. Ajută-mă! Spune-mi cum să fac ca să zbor acolo, sus.

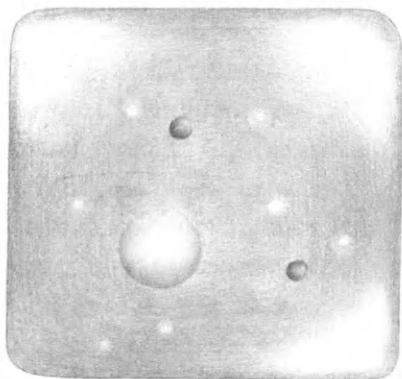
Androidul ascultă povestirea micuței alchimiste, înțelese că avea multe virtuți magice și că reușise să-l învingă pe Karkon luptînd curajoasă împreună cu prietenii ei. Max era încă foarte nedumerit și nu era sigur că fetița aceea cu o înfățișare atît de plăpîndă ar putea să înfrunte o experiență atît de primejdioasă cum era cea de a se duce pe Cea de a Șasea Lună. În timp ce se gîndea, luă un borcan cu dulceață de căpșune și îl dădu pe gît dintr-o înghițitură. Era singura hrană a lui Max. Fără dulceață nu putea funcționa și sta activ ore în șir.

Nina și Cesco erau amuzați de mimica și de purtările androidului. Se mișca sprinten prin laborator, cunoștea toate aparatele și mecanisme care puneau în funcțiune Acqueo Profundis, știa să citească alfabetul Celei de a Șasea Luni și să creeze poțiuni alchimice. Creierul lui Max 10-p1 conținea toată știința magică și alchimică a bunicului Mișa.

– Acum, lăsați-mă zingur, trebuie ză mă gîndezc și ză acționez. Micuță Nina, zteaua pe care o ai în palmă ezte la fel cu cea a profezorului și dezigur că nu pot ză nu te ajut. Pen-

tru a realiza legătura cu Xorax e nevoie de Taldom Lux și de un dinte de dragon.

Cu mult calm, Max se îndreptă spre computer și tastă o serie de numere, apoi pe ecran apăru planeta magică a Alchimidiei, Xorax. Imaginea era foarte clară și

Cea de a Șasea Lună emitea un fluid magnetic. Era învăluită de o lumină foarte strălucitoare, verde smarald, și alături erau ceilalți doi stateliți și, ceva mai încolo, șase stele solare micuțe. Cei doi copii priveau ecranul cu gurile căscate, fără să poată spune un cuvânt. Max se uită la ei cu atenție și, clipind, îi alină zicându-le că totul mergea bine, că nu trebuiau să se îngrijoreze fiindcă nu cădea nici o ploaie de meteoriți și tocmai de aceea imaginea planetei Xorax era atât de limpede. Îi înștiință și de faptul că, pentru a putea zbura pe Cea de a Șasea Lună, era nevoie să învețe diferite formule matematice și alchimice și, mai presus de orice, să nu le fie teamă. Nina îl liniști spunându-i că numai ea trebuia să se ducă acolo. Ceilalți prieteni, inclusiv Cesco, nu aveau să meargă pe Xorax. Cel puțin nu acum.

- Doar Magii buni pot ză ze ducă pe Xorax. Profesorul m-a învățat azta foarte răzpicat. Luna aceea nu e un loc pentru toți, spuse Max lovind masa cu palmele.

Nina surîse și Cesco îl bătu pe android pe umăr, demonstrându-i că înțelese.

- Am Taldomul aici cu mine, spuse hotărâtă Nina scoțînd din buzunar scepstrul de aur, și curînd o să-ți aduc și dintele de dragon. Mi-ești tare drag, Max!

Androidul se legănă stînjedit, făcînd să-i scîrțîie încheieturile metalice de la picioare, apoi îi luă de mîină pe cei doi copii și îi însoți pînă la ușă, cerîndu-le să se întoarcă mai tîrziu.

- Plecați, eu trebuie ză pun la punct mașinile și ză controlez inztalația de aerizare. Mai aduceți-mi dulceață de căpșune, nu mai e deloc. Numai azta pot ză mănînc, iar pentru a fi activ trebuie ză mă încarc de la computer. Întoarceți-vă curînd. Vă aștept.

Nina și Cesco se întoarseră la vilă lăsându-l pe Max într-ale lui. Micuța alchimistă era mulțumită și mai liniștită decît înainte, acum avea un aliat de forță, un android inteligent care ar fi putut-o ajuta să-l învingă pe Karkon și să găsească drumul către Cea de a Șasea Lună. Dar acea inscripție pe care o văzuse în laboratorul Magului viclean – „Rătăciți pe Xorax” – o neliniștea. Voia să înțeleagă mai multe despre moartea bunicului.

Cînd intră în laboratorul din vilă, luă un dinte de dragon din piramidă și îl băgă în buzunar. Împreună cu Cesco merse în bucătărie, la Liuba, și îi ceru să-i facă rost de zece borcane cu dulceață de căpșune.

– Căpșune? Cum de-ți trebuie atîtea borcane? întrebă dădaca rusoaică.

– Bezeluță, nu pune prea multe întrebări! Știi că sînt mîncăcioasă și prietenii mei se înnebunesc după dulceață, răspunse ea prefăcută, pe cînd Cesco își ducea palma la gură, încercînd să nu rîdă.

Liuba ieși să cumpere dulceață și tocmai atunci sosiră Fiore, Roxy și Dodo. Cînd Cesco povesti că reușise să trezească androidul, se ridică un ropot de aplauze și o clipă bucuria păru de neoprit.

– Dacă avem androidul, atunci putem să-i înfrîngem pe Karkon și pe copiii lui mecanici. Max o să știe cum să se descotorosească de alți androizi. Nu credeți?

Cuvintele lui Roxy erau fără cusur, chiar dacă Nina nu era sigură că Magul ar fi putut fi bătut încă o dată tot așa de ușor.

– Copii, de data asta contele o să ne facă să ne pară rău. Trebuie să fim pregătiți pentru orice. Acum mă duc în laborator, vreau să-i pun cărții o întrebare. Între timp, voi

căutați harta palatului lui Karkon. E nevoie să știm orice cameră secretă, orice galerie subterană din acel loc.

Grupul se risipi, fiecare cu misiunea lui. Nina se întoarce în laboratorul bunicului ca să primească un sfat de la Carte și, cu mâna dreaptă pe pagina lichidă, întreabă:

– Carte, Max 10-p1 mi-a cerut Taldomul și un dinte de dragon, ca să merg pe Cea de a Șasea Lună. Ce altceva mă sfătuiești să mai iau cu mine în această călătorie misterioasă?

*Ia-ți inima ta neînfricăată,
lumina orbește doar pe cel ce neștiință arată.
Picioarele tale vor atinge un magic pământ
și Sughul va izbucni în cînt.
Adu-ți aminte:
Timpul nu există
fiindcă doar gîndul e cel care învinge.
Intră în Nimic și vei descoperi Totul.*

Pagina străluci din nou, cuvintele dispărură și Cartea se închise. Nina se așază pe taburet și își pipăi steaua, închise ochii și se gîndi la bunicul, la moartea lui, la răutatea lui Karkon și la frumusețea Celei de a Șasea Luni. Suci și răsuci între degete dintele de dragon și privi focul aprins, miile de flacoane și sticlutele colorate, țintui harta sistemului alchimic și își făcu curaj.

Avea de dus la bun sfîrșit o misiune specială. Frica nu putea împiedica dragostea pentru bunicul, nu putea opri bătaia pentru Bine.

Luă Inelul de Fum și coborî din nou în Acqueo Profundis unde Max verifica sistemul electric și circuitele

computerului. Când o văzu venind, androidul îi zîmbi și, nerăbdător, nu își putu înfrîna întrebarea:

– Ai aduz dulceață?

– Păi, nu. Dar ți-o voi aduce mai târziu. I-am cerut dădacei să cumpere zece borcane. Sînt puține? răspunse ea stînjinită. Totuși, am cu mine Taldomul și dintele de dragon pe care mi le-ai cerut.

Max se prefăcu un pic jignit, dar îi luă mîna dreaptă, cea cu stea, și o mîngîie.

– Pe tine n-o ză mă pot zupăra niciodată. Acum azcultă bine. Chiar azi te vei duce pe Xorax. Am trimiz un mezaj și ființele de lumină mi-au răspunz că zînt gata ză te primează. Ba chiar zînt foarte uimite că tu ești pregătită ză pleci. Vei vedea lucruri foarte frumoaze și de neînchipuit. De data azta nu o ză vin cu tine. Prima călătorie trebuie z-o faci zingură. Așa e regula. Acum trebuie ză te pregătezc, așa că azcultă-mă bine.

Așadar, venise clipa. Nina era foarte agitată, avea de pus mii de întrebări, dar nu izbutea să zică nimic. Androidul o așază pe tronul de sticlă într-un fel de tub și începu să-i explice procedura de transport.

– Întîi de toate, trebuie ză ztai nemișcată. Ztrînge tare Taldomul și nu-l lăza din mîna niciodată. Eu voi bate pe taztatură numele și codul tău conform cu alfabetul Celei de a Șasea Luni: Nina 5523312. Voi băga în computer dintele de dragon și energia va deveni puternică. Apoi tronul de zticlă ze va ilumina și tu te vei zimți învăluită de o lumină foarte tare. Închide ochii și nu avea teamă. Călătoria ta va începe purtîndu-te prin Univerz. Vei auzi multe muzici și vei vedea fulgere în mii de culori. Va trebui ză treci HOTARUL... dar nu vei zimți durere. Apoi

ze va lăsa liniștea și picioarele tale vor atinge Xoraxul. Va fi fantaztic, crede-mă!

Fetița tremura ca varga și strîngea Taldomul cu amîndouă mîinile; închise ochii și se gîndi la bunicul și la părinții ei atît de departe și neștiutori de aventura pe care o trăia ea.

„Mamă, tată, voi căutați viața în Univers și eu poate că am și găsit-o. Cine știe dacă voi reuși vreodată să vă povestesc experiența mea“, fu gîndul pe care îl îndreptă spre Vera și Giacomo, aflați încă o dată prea departe de ea. Mai înainte de a apăsa pe tastatură codul Ninei, androidul îi spuse să privească orologiul: arăta ora 14, 42 de minute și 3 secunde.

– Nu te teme. Cînd vei trece hotarul care dezparte universul obișnuit de cel magic, vei trăi zenații noi. Ză știi că, atunci cînd te vei întoarce aici, nu va fi trecut nici măcar o zecundă... Știi... timpul nu există.

Zicînd acestea, Max tastă numerele și tronul în care ședea Nina începu să vibreze, ca scuturat de un curent electric, se iluminează de o strălucire orbitoare și un vîrtej de culori învăluie tot corpul fetei. Taldomul deveni transparent și o străluminare albăstruie o smulse cu sine pe Nina, lăsîndu-l pe Max 10-p1 în Acqueo Profundis.

Prima senzație pe care o avu Nina fu aceea că se afla în mijlocul unui nor de bumbac, văzu în față doar o barieră cenușie, apoi, încet-încet, simți pe piele o pătură de gheață și o mantie de foc. Cînd deschise ochii, se trezi într-un tunel de fulgere colorate, scînteii, volburi de fum și cețuri învîrtejite de briliante foarte mici. Pe neașteptate, se trezi învîrtindu-se în interiorul unui soi de sferă transparentă care rătăcea prin univers. Nina văzu Pămîntul, Soarele,

Luna, Marte, Jupiter, Saturn cu inelele sale și toate celelalte planete și stelele pe care le observase mereu de la depărtare. Calea Lactee se tot îndepărta și la orizont apărură alte galaxii, mai mari și în culori izbitoare. Liniștea pusese stăpânire pe acel cosmos atît de impalpabil, încît pulsa și se preschimba în fața ochilor fetei. Deodată, ca izbită de un perete, Ninei i se păru că a ajuns într-o mare ca de cauciuc unde nu erau nici lumină, nici culoare.

Era Nimicul plin de Totul. Era începutul Universului Magic în care spațiu și timp sînt același lucru.

Sfera transparentă care îi învăluisese trupul dispăru ca un balon de săpun și Nina se trezi zburînd într-un spațiu unde apa și aerul se amestecau, nu existau sus și jos, dreapta și stînga, înainte și înapoi.

Era Universul Totului, Lumea magică și alchimică unde își avusese originea însăși viața cosmosului.

Auzi o muzică stranie venind de departe, cercuri de lumină îi cuprinseseră trupul și acordurile unei simfonii acompaniară mișcarea unor sfere aurite și al unor mici fragmente de pămînt foarte negru care tot apăreau și dispăreau. Nina se trezi rotindu-se în infinit și văzu planete gigantice, sori înfocați și meteoriți foarte iuți. Corpul nu mai avea nici o greutate, se simțea ușoară ca fulgul și tot ceea ce vedea părea extraordinar de firesc.

„Probabil că asta e adevărata pace!“ gîndi în sinea sa.

Taldomul încă era transparent și din ochii de Gughi ieși o rază trandafirie care se îndreptă către o galaxie: Alchimidia.

Nina nu izbutea să respire, ba chiar își dădu seama că nu mai avea nevoie să o facă, picioarele i se legănau ca scufundate în apă, iar pletele îi pluteau printre stele. Apoi se găsi în fața unei scene minunate, spectacolul cel mai

frumos văzut vreodată: atâtea stele și atîția sori, împreună, ca pentru o îmbrățișare foarte luminoasă. Din miezul acestei mase aurite venea o melodie, sunete dulci mîngîiate de adieri de vînt. Verdele smarald pulsa ca o inimă, lumina strălucea pe kilometri întregi de cer vrăjit. Nina era pe cale să intre în lumea xoraxienilor.

O clipă se simți transportată de o energie foarte puternică și care o calăuzi spre Xorax. Cu ochii abia mișiți, se dădu peste cap de cîteva ori și apoi, după zece, douăzeci, treizeci de salturi largi, prin aer, își simți corpul lăsîndu-i-se cu grijă pe jos.

Nu avu curajul să deschidă ochii de îndată și să privească dacă ajunsese cu adevărat la ținta călătoriei. Cînd o

străfulgerare foarte luminoasă îi trecu pînă și de pleoapele închise, Nina simți razele intrîndu-i în carne și în oase. Deschise ochii cu teamă, încet, și privi cerul: dîre de rîuri trandafirii, mici stele de aur, vîrtejuri de lumină roșie-rubinie, cei trei sori se roteau lent trimițîndu-și unul altuia curcubeie și cele cinci luni străluminau cu raze viorii și albastrii.

„Pe toate ciocolatele din lume! Un cer ca ăsta nici prin vis nu mi-a trecut“, exclamă ea rostind cuvintele răspicat, dar... nu auzi nici un sunet ieșindu-i din gură. Era ca și cum ar fi stat sub apă, buzele se mișcau, dar cuvintele nu ieșeau.

Se ridică și descoperi că trupul îi era ca fulgul și putea merge fără să atingă pămîntul: nu exista gravitație. Cerul era alcătuit dintr-o masă fluidă ce părea deopotrivă aer și apă, culorile se schimbau fără încetare după razele pîlpîitoare ale sorilor și lunilor ce se roteau în jurul planetei. Nina privi în jur și văzu nenumărate întinderi de flori multicolore și o pajiște imensă doar de misyle, grațioase floricele roșii. Ceva mai încolo, către cărarea ce ducea spre lacul cu apă sclipitoare, Nina recunoscă corăbiuțele, enorme plante cu frunze groase și de culoare *oloo* (albastră). La orizont se desenau mici coline *olys* (galbene) și *viroas* (liliachii), *foyat* (roșii), *noisi* (roz) și *bisyof* (verzi)... Din două salturi ajunse la ele fără mari strădanii, picioarele i se ridicau de la pămînt fără forțare și corpul zbura sprinten. Nina descoperi că acele coline erau, de fapt, grămezi de pietre prețioase. Unele erau de rubine mari cît portocalele, altele erau de ciudate smaralde cubice, altele încă erau de cuarț, iar colina cea mai înaltă era în întregime de goasil, piatra trandafirie de pe Xorax. Atinse cu gingășie pietrele prețioase și se simți fericită. Ceva mai departe, în spatele colinelor, văzu un codru

uriaz: „Koranna! Copacii magici ai Celei de a Șasea Luni...” exclamă copila și pe dată își aduse aminte că în acea pădure puteau intra doar xoraxienii. Dar de ei, de locuitorii de pe Xorax, nici urmă. Nu existau construcții, case, edificii. Nimic care să semene cu un loc unde să trăiești. În fața Ninei era doar un imens peisaj vrăjit, fără viață. Privi în jur și văzu doar niște dîre strălucitoare de culoare argintie foarte deschisă.

Pe neașteptate, simți o mîngîiere ușoară pe obraz. Iată, în fața ei apăru Eterea, atotputernica Mamă Alchimistă de pe Xorax. Eterea era făcută din lumină, ca și ceilalți locuitori, înaltă cam de trei metri, filiformă, se mișca aproape dansînd și nu avea brațe sau picioare care să se vadă, ci singura trăsătură umană îi era chipul: doi ochi enormi, verde-albăstrui, și o gură mică, trandafirie-deschis.

Nina o privi speriată.

Eterea își mișcă încetișor buzele. Iarăși Nina nu auzi nici un sunet, dar nu avu vreme să se întrebe de ce: cuvintele se auzeau cu mintea. Spre marea ei uimire, Nina auzea cuvintele Etereei în interiorul său, dar nu le percepea cu urechea. Era un dialog telepatic!

*Fii binevenită, Nina 5523312,
sînt Eterea, Mama Alchimistă.
Noi te iubim foarte mult.
Știm că ne poți salva...*

Glasul Etereei era foarte convingător, muzical, cu modulări blînde. Uimire, neîncredere: Ninei nu i se părea de-adevăratalea, vorbea prin telepatie cu o făptură făcută doar din lumină! În ciuda stîngenelii și a fricii, fetița începu să-i răspundă cu gîndul:

– Să salvez Xorax... știu. Bunicul Mișa mi-a lăsat această însărcinare... și, în timp ce încerca să explice cum stăteau lucrurile, Eterea o întrerupse:

*Știm totul. Nu-i nevoie să explici nimic.
Noi cunoaștem trecutul fiindcă l-am creat.
Viitorul nu există fiindcă totul s-a petrecut înainte.
Noi simțim dincolo de viitor.
Noi simțim dintotdeauna.
Existăm dintotdeauna.
Universul Magic este începutul
și sfârșitul Totului și al Nimicului.*

– Dar eu, una, nu înțeleg ce spui. Ce înseamnă că viitorul nu există? o întrebă Nina arătându-i Etereei că nu-i pricepea logica.

Erau vorbe cu adevărat foarte complicate pentru o ființă umană. Nina încă nu știa că acea întâlnire era, de fapt, prima lecție magico-alchimică a Universului Magic. Eterea avea să-i fie călăuză.

*Știm prea bine că acum nu înțelegi.
Când vei cunoaște Xorax, totul îți va părea mai limpede.
Să nu-ți fie teamă! Aici nu este nici o primejdie.
Lasă-ți mintea în voia ei și gândurile tale vor pătrunde în noi.
Spațiu și Timp nu există.
Există TOTDEAUNA și de aceea am cerut
ajutor Magilor Buni de pe Pământ,
celor asemenea bunicului tău, profesorul Mihail.
Noi nu mai putem EXISTA
dacă se anulează TOTDEAUNA.
Ca să trăim trebuie să învingem Răul
care întunecă TOTDEAUNA.*

– TOTDEAUNA? Și ce înseamnă TOTDEAUNA?
Tot nu înțeleg. Și apoi, cum să fac să salvez Xorax de Rău?

Vei face ceea ce știi.

– Și bunicul? Voi știți unde este? E, într-adevăr, mort?

A muri nu înseamnă a nu mai exista...

Doar gândul rămîne, fiindcă el e cel ce are importanță.

Este gândul care trăiește Totdeauna.

Și Xorax e în primejdie din această pricină.

*Cea de a Șasea Lună are nevoie de gânduri
pentru a EXISTA TOTDEAUNA.*

*Copiii de pe Pămînt nu mai reușesc să gîndească
fiindcă Răul a pătruns în creierul lor.*

*Gîndurile sînt mereu aceleași și nici un copil
nu mai are idei noi și curiozitate, iar visele nu se mai împlinesc.*

*E nevoie de Magie și de Alchimie pentru a continua
SĂ GÎNDEASCĂ.*

*Dacă nu se va întîmpla așa, știm că Xorax va dispărea
și, o dată cu el, și Universul Magic.*

*Toate ființele vii din cosmos sînt în primejdie
și doar voi, copiii de pe Pămînt, puteți salva
VIAȚA LUI TOTDEAUNA.*

– Gîndurile copiilor? Vrei să spui că Xorax va exista atîta
vreme cît noi, copiii, vom continua să avem idei? Așadar,
noi sîntem cei care trebuie să salvăm Cea de a Șasea Lună?

Da. Așa e.

Și a fost totdeauna așa.

*Pentru a elibera copiii de ne-gîndire va trebui să te întorci
printre popoarele antice ale Pămîntului și să readuci*

CÎNDUL VIEȚII.

*Doar puritatea și genialitatea gândurilor copiilor
izbutesc să dea naștere la tot ceea ce vezi și simți.
Aerul, focul, pământul și apa există DINTOTDEAUNA,
ca rubine și diamante, copaci și flori,
animale, păsări și pești.*

A CÎNDI ÎNSEAMNĂ A CREA!

– A gândi înseamnă a crea... da, acum înțeleg. Iar gândurile rele, acelea ale Magilor precum Karkon, duc la distrugerea a tot ce există... Iată, cred că încep să înțeleg.

*Bravo! Știam că nu o să-ți fie greu.
 Dar să știi că nu va fi ușor să salvezi Norax.
 Va trebui să treci prin multe peripeții
 și să devii tot mai pricepută în formulele alchimice.
 Pe unele le cunoști,
 cită vreme pe atâtea altele va trebui să le creezi singură.
 Dar nu vreau să-ți spun totul acum.
 Întoarce-te spre dreapta și privește cu atenție.*

Nina urmă cererea Etereei, se întoarce și văzu în fața sa o pasăre extraordinară: Gughiul – acela înfățișat pe Taldom Lux și în *Systema Magicum Universi*. De aur tot și cu ochi trandafirii. Era foarte frumos. Zbura sus deasupra capului Ninei și își mișca alene cele patru aripi transparente. În cele din urmă, se lăsă jos pe singura sa gheară, deschise ciocul aurit și scoase un sunet încântător. Da, cântecul Gughiului se auzea cu adevărat și nu era nicidecum telepatic. Din aripi se ridică o pulbere sclipitoare de aur, creînd în jurul Ninei un mănunchi de raze strălucitoare. Fetița întinse o mână ca să-l atingă pe Gughi și animăluțul magic își plecă țeasta, lăsîndu-se mîngîiat. Penele erau foarte moi și lucioase. Una îi rămase în mână Ninei, care o strînse bine alături de Taldom Lux.

Eterea se apropie de copilă și zise:

*Păstrează cu dragoste pana aceea de aur.
 Ține-o mereu lingă inimă.
 Când o vei mîngîia, vei vedea Cea de a Șasea Lună.
 Vei vedea ceea ce ai nevoie.
 Nu îngădui nimănui s-o atingă.
 Dacă Răul s-ar instăpîni asupra penei de Gughi,
 noi vom fi în mare primejdie.*

- Când mă voi întoarce pe Pământ voi putea revedea Xorax doar mîngîind pana? întrebă Nina.

Da, chiar așa. Pana are puteri magice.

Fetița privi cu atenție pana aceea mică și strălucitoare și văzu apropiindu-se un animal înalt cam de un metru; părea un clopot de pene viorii și albastrii. *Cling... cling... cling...* cu cît se apropia, cu atît se auzea mai tare clinchetul pe care îl scotea. Da, singurele sunete care puteau fi auzite pe Cea de a Șasea Lună erau cele produse de animale. Și Nina cunoștea de acum acea jivină caraghioasă, o văzuse în caietul de notițe al bunicului și știa că numele ei era, ce întîmplare!, Clingclang.

- Ce simpatice ești, spuse fetița întinzînd o mînă ca să-l mîngîie.

În urma lui, veni țopăind Săltărețul, un șomoioag alb cu urechile și gura galbene. Între timp, un caraghios pește verde-albastru, care mergea stîngaci pe sol tîrîndu-se pe aripioare, ajunsese la picioarele fetiței, care îl luă la întrebări:

- Tu trebuie să fii Quaskio, peștele care poate trăi și afară din apă. Te-am recunoscut fiindcă, printre notițele bunicului, era și descrierea ta. Erați cu toții! spuse ea zîmbind, pe cînd încerca să ia în mînă peștișorul grăsuț.

Gughiul și Clingclang surîseră scoțînd sunete stranii și tocmai atunci se așeză pe părul Ninei un fluturaș portocaliu cu chip de om - Unduiețul - care o salută făcîndu-i cu ochiul.

Nina era în culmea fericirii, Xorax era o planetă minunată și magică.

Eterea se apropie din nou de ea și, învăluind-o în lumină, o luă cu sine.

*Vei veni aici încă de multe ori și vei putea cunoaște
mai bine animalele noastre și chiar și plantele,
dar acum trebuie să-ți arăt un lucru foarte important:
inima lui Xorax.*

– Inima? Întrebă Nina, uimită.

*Da, așa o numim noi.
Este MIRABILIS FANTASIO,
laboratorul alchimic cel mare din care provine TOTUL.
Tot ceea ce există se creează acolo înăuntru.
În el lucrează mii de xoraxieni și chiar și Magii Buni.
Încearcă să salveze foarte puținele gînduri
care ne mai țin în viață.*

– Magi? Dar atunci și bunicul meu...

Curînd îl vei revedea. Dar nu va fi cum ți-l amintești tu.

– Așadar, e în viață... e aici cu voi. Acea inscripție a lui Karkon spunea că bunicul și Birov erau rătăciți pe Xorax... deci nu sînt morți. Vreau să merg degrabă la bunicul Mișa... te rog, Eterea, du-mă la el...

*Micuță Nina, e adevărat, bunicul tău trăiește acum pe Xorax
și nu se va mai putea întoarce pe Pămînt.
Cînd s-a luptat cu Karkon nu a reușit să țină piept
salvei venite din Pandemon Mortalis și, văzîndu-se pierdut,
a rostit FRĂZĂ FINALĂ, pe care tu nu poți
și nu trebuie s-o știi acum, a apăsă pe ochii trandafirii*

*ai Taldomului Lux și s-a transformat în lumină pură.
A devenit un xoraxian asemenea mie.
Pe Pământ a lăsat doar rămășițele lui muritoare.
Bunicul tău s-a transformat în energie... în lumină.
Acum trăiește doar Gîndul lui.*

– Bunicul de lumină? Gîndul lui... hm, atunci, nu e propriu-zis viu...

È viu ca mine.

– Dar pot să-l văd?

*Desigur. El se află în Mirabilis Fantasio
împreună cu Birov și alți alchimisti.
Încearcă să salveze Cea de a Șasea Lună
cu ajutorul unor procedee alchimice și prin studii filosofice.
Dar e foarte complicat totul.
Fără gînduri și fără idei noi
Mirabilis Fantasio
nu poate produce Nimic.*

– E și Birov cu bunicul? Dar e... de necrezut. Da, da, înțeleg că totul e foarte complicat, dar... aș vrea...

Zicînd acestea, cuprinsă deopotrivă de uimire și de bucurie, Nina se trezi în fața unei construcții impunătoare. Zidurile erau făcute din lumină solidă, foarte înalte, poate kilometrice. Părea un castel uriaș de sticlă, dar pereții nu erau transparenți. În fața intrării principale erau zeci și zeci de coloane masive și pe imensul portal de lumină albastră era întipărită o stemă, un desen foarte viu colorat. Eterea îi spuse că acel desen reprezenta toate civilizațiile popoarelor risipite prin Univers. Era simbolul alchimic al vieții posibile. Ornamente și forme, simboluri și imagini aminteau vechi civilizații umane, prima dintre ele fiind cea din Atlantida, Insula Fericită de a cărei urmă nu dăduse nimeni, apoi aztecii, mayașii, egiptenii și atîtea alte popoare dispărute.

Eterea se roti de trei ori făcînd în juru-i un vârtej de culori orbitoare, aruncă în aer o minge de foc din care ieși un medalion ce reproducea cu exactitate stema de pe Mirabilis Fantasio. Mama Alchimistă i-l aruncă Ninei, care îl prinse din zbor: era din metal întunecat la culoare și mirosea a tămîie.

*Acesta este Jambirul. Un medalion care te va duce
în locurile străvechi ale Pămîntului.*

Îl vei folosi numai cînd vei ști

unde să te duci și ce anume să cauți.

*Ține minte, va trebui să aduci CÎNDUL VIEȚII,
altminteri copiii vor continua să nu aibă idei,
și totul se va termina.*

- Jambir? Un medalion magic care mă va face să călătoresc? Și unde mă voi duce? Când mă voi duce? Și pentru ce?

Nina privi obiectul și îi veniră în minte mii și mii de întrebări; era tot mai uimită de ceea ce i se întâmpla.

*Orice întrebare va primi răspuns la timpul cuvenit.
Acum să știi doar că trebuie să păzești cu mare grijă
Jambirul, pana de aur a Gușhiului și Taldom Lux.
Sînt instrumente care îți vor folosi la început pentru a ne ajuta.*

Glasul Etereei era liniștit dar, hotărît, xoraxiana nu voia s-o sperie pe Nina, ci doar să o învețe primele noțiuni privind puterile alchimice și magice, necesare pentru a salva Xorax. Nina avea încă atîtea de învățat și de înțeles! Puse Jambirul în buzunar și ascultă din nou gîndul Etereei:

*În Mirabilis Fantasio nu poți intra acum.
Și să nu vrei niciodată s-o faci.
Acum închide ochii și să-i deschizi
doar cînd îți voi spune eu.*

Măcar că ar fi vrut să-i țină larg deschiși ca să vadă castelul de lumină, Nina îi dădu ascultare Marii Alchimiste și așteptă.

Nina, acesta e bunicul tău.

Glasul Etereei pătrunse în mintea Ninei ca un fulger și pe dată fetița deschise ochii.

- Buniculeee... dar... ești de lumină!

Profesorul Mișa era un mănunchi de raze. Se zăreau doar ochii lui mari și barba albă. Bătrînul alchimist se apropie de nepoată și o cuprinse într-o îmbrățișare de lumină caldă, trandafirie.

– Te simt, bunicule. Te îmbrățișez. Te iubesc atît de mult, spuse Nina strîngînd în brațe aerul care strălucea.

– *Moia Ninocica*. Micuța mea Nina, și eu te iubesc. Ai fost foarte curajoasă. Sînt fericit să te văd. Totul va fi bine... Dar nu pot rămîne aici cu tine. Eterea a făcut să ne întîlnim doar pentru că ai fost aleasă Fetița Celei de a Șasea Luni, cea care va salva Xorax. Acum că ne-am revăzut, trebuie să prinzi mai mult curaj. Fii atentă la Karkon și la mașinațiile lui diabolice. Să știi că eu nu te voi părăsi niciodată. Gîndul meu EXISTĂ. Niciodată nu vei fi singură.

Vocea bunicului era dulce și Nina o simțea vibrîndu-i în minte. Gîndirea telepatică funcționa de minune: emoțiile treceau ca o energie pură din corpul bunicului în cel al nepoatei.

Ninei îi venea să plîngă și totodată să rîdă, inima îi bătea cu putere și nu reușea să-și controleze mișcările: voia să-și sărute bunicul pe obraz, să-i ciufuleacă barba, să i se așeze pe genunchi și să-i povestească toate cele întîmplate. Voia să-i spună atîtea, dar, dintr-o dată, o pală de vînt înghețat îi biciui obrazul și nu mai văzu nimic în fața ochilor. Nu mai erau nici bunicul, nici Eterea, nici *Mirabilis Fantasio*. Nu mai era nimic.

Nina încercă să se întoarcă spre dreapta, apoi spre stînga, dar trupul îi era ca prins într-o maree de cauciuc. Glasul Mamei Alchimiste îi pătrunse încă o dată în minte:

Întoarce-te pe Pământ. Începe-ți aventura și salvează-ne.

Vei găsi tot ce ai nevoie în Acqueo Profundis

și în Systema Magicum Universi.

Ține mereu cu tine Taldomul.

Dacă îl vei pierde, nu te vei mai putea întoarce niciodată

pe Cea de a Șasea Lună,

iar noi vom fi pierduți pentru TOTDEAUNA.

Folosește cu grijă Jambirul și pana de Cuzghi.

Ține minte, Nina:

A CÎNDI ÎNSEAMNĂ A CREA.

– Da'... ce trebuie să fac? Nu, așteaptă... Eterea...
Nuuu!

Strigătele nu aveau sunet. Și nici gândul nu mai părea conectat cu Eterea. Nina deschidea gura, dar nu izbutea să zică nimic. Cuvintele strigate îi rămîneau în gît și copilă începu să tremure. Îi era frică. Ca smulsă de o energie foarte puternică, se simți trasă către înalțuri. Ridică brațele și picioarele ca pentru a sări și a fugi, dar se trezi plutind prin spațiu. Capul i se învîrtea nebunește și dîre de comete și stele luminoase îi intrară în privirile de-acum pierdute în cerul magic al Alchimidiei. Începuse călătoria de întoarcere.

Nina se pomeni în sfera transparentă care hoinărea printre galaxii, globul acela mare o ducea înapoi către sistemul nostru solar și către Pământ.

Tronul de sticlă din Acqueo Profundis era foarte luminos. Max 10-p1 văzu că dintele de dragon se consumase, ceea ce însemna că, în curînd, Nina avea să reapară. Apăsă din nou pe tastatură codul fetei și, într-un vârtej de lumini și străfulgerări, se ivi iarăși micuța alchimistă.

Nina ținea strâns în mână Taldomul, pana și medalionul și nu le dădu drumul nici când luă aminte că se reîntorsese la Max. Androidul se apropie și o mîngîie pe cap cu gingășie. Privi Jambirul și pana de Gughi și surîse.

- Bravo! Ai reușit. Zînt zigur că totul a fost minunat. Văd că Eterea ți-a dat niște daruri. O ză vezi ce bine îți vor prinde. Eu te voi ajuta. Acuma uită-te la orologiu...

Nina își întoarse privirile și văzu că era tot 14, 42 de minute și 3 secunde. Timpul rămăsese în loc. Vasăzică, a zburat pe Xorax însemna a opri timpul și a trăi în Universul Magic al Celei de a Șasea Luni. Timpul, așadar, era doar o dimensiune umană. Fetița se ridică de pe tron și îl îmbrățișă pe android.

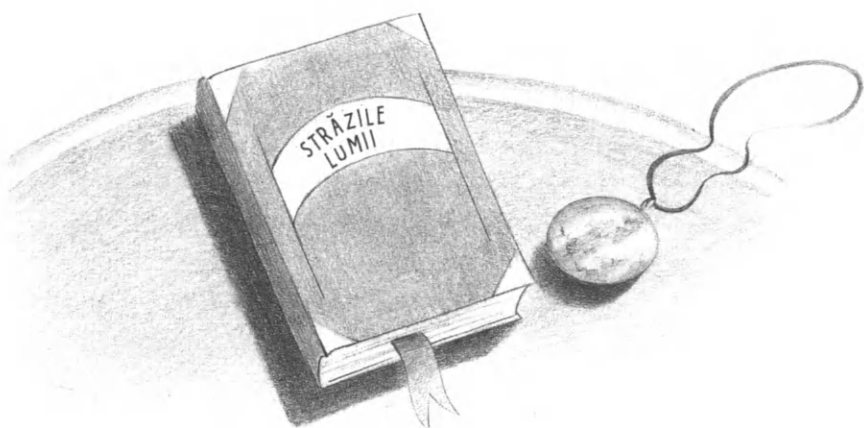
- L-am văzut pe bunicu'. Era cu totul și cu totul de lumină. Trăiește și eu sînt fericită.

Da, erau lacrimi de bucurie... iubirea pentru bunicul Mișa și cunoașterea planetei Xorax erau două emoții foarte puternice care o tulburau profund. Max 10-p1 începu să rîdă și să plîngă împreună cu noua lui prietenă.

Așadar, profesorul Mișa și Birov fuseseră eliminați de Karkon pe Pămînt, dar trăiau pe Xorax. Acum întreaga cunoaștere alchimică se afla în mîinile Ninei, care trebuia să retrezească gîndurile și visele copiilor de pe Pămînt. Cum oare să o facă? Rămînea un mare mister.

Descoperirea planetei Xorax fusese o experiență de necrezut și Nina nu mai avea răbdare să le povestească totul prietenilor săi: mesajul Eterei era fundamental pentru a începe apărarea Celei de a Șasea Luni.

- Max, e musai să mă duc la Cesco și la ceilalți. Vreau să le explic ce am văzut și mai ales să ne gîndim... da, trebuie să ne gîndim ce este de făcut. A gîndi înseamnă a

crea. Numai așa pot salva Cea de a Șasea Lună, repeta ea către Max, dar de fapt își spunea sieși, tot mai convinsă.

Androidul o privi cu drag și o sfătui ca, mai întâi, să privească bine medalionul magic și să răsfoiască măcar o secundă cartea care stătea lângă tronul de sticlă: *Străzile Lumii*.

Nina ascultă sfatul lui Max – cu o mână ținea Jambirul, iar cu cealaltă răsfoia. Cartea vorbea despre civilizații străvechi: istoria fantastică a Atlantidei, piramidele din Egipt, enigma Sfinxului, Osiris și Isis, apoi imagini și scrieri ale popoarelor maya și inca și, către sfârșit, un întreg capitol despre Insula Paștelui. Civilizații antice și Xorax.

– Trebuie să mă întorc în trecut și să aduc înapoi Gîndul Vieții, care îi va ajuta pe copii să aibă idei noi, vise minunate și o creativitate magică. Iată ce va trebui să fac. Numai așa voi salva Xorax.

Nina zîmbi fericită și Max îi strînse mîinile într-ale sale, felicitînd-o. Fetița Celei de a Șasea Luni își înțeleșese misiunea, dar acum trebuia să descopere cum să o

îndeplinească fără greș. Și, mai presus de orice, cum să-l înfrîngă pe Karkon Ca' d'Oro, care sigur că i s-ar fi împotrivit cu toate forțele sale, omenеști și vrăjitoarești.

- Pentru a-ți începe aventura și a zalva Xorax trebuie ză știi în ce locuri ză mergi și, mai alez, ce anume ză cauți, spuse androidul ridicînd arătătorul de la mîna dreaptă ca să-i atragă atenția.

- Eu chiar că nu știu de unde să încep, de la care civilizație și, mai cu seamă, nu știu ce anume să caut: un obiect? O persoană? Poate că *Systema Magicum Universi* mă va ajuta!

Zicînd acestea, Nina ieși din *Acqueo Profundis* lăsîndu-l pe Max înmărmurit.

- Nu-ți face griji, mă întorc îndată și-ți aduc și borcanele cu dulceață de căpșune.

Sări în vagonet și străbătu iute ca fulgerul tunelul care ducea la gura pivniței. Odată intrată în laboratorul vilei, Nina puse pe masa de experimente pana, Taldomul și Jambirul. Luă celularul și-i telefonă lui Cesco.

- Repede, veniți la vilă, avem de vorbit. Mi s-a întîmplat un lucru minunat.

Clic! Nu-i dăduse lui Cesco nici măcar timpul să răspundă. Ieși din laborator și se duse la Liuba cerîndu-i borcanele de dulceață. Dădaca le și pusese într-un coș.

- Te văd obosită. Nu dormi destul, draga mea copilă, spuse ea îngrijorată, dar Nina îi zîmbi larg și-i răspunse:

- Somnul nu-mi folosește. Trebuie să gîndesc... Beze-luță, cînd vin prietenii mei pune-i să urce la etaj, îi aștept pe terasă. Dacă vrei... ai putea să ne pregătești o înghețată, pe căldura asta ne va prinde bine.

Liuba clătină din cap, își desfăcu brațele în semn de predare în fața micuței alchimiste și, luînd în mînă o lingură de lemn, îi aduse aminte să învețe pentru examene.

– Mai e doar o săptămînă pînă pe 2 iulie și cred că ar trebui să înveți zi și noapte, altminteri îmi pare că o să pici examenele. Și nu vreau corigente în această casă. Vezi că, dacă nu mă asculți, îi telefonez la Madrid mătușii Andora, o amenință dădaca.

Nina luă o bucată mare de ciocolată și o mîncă lăcomă, mînjindu-se toată la gură. Adonis și Platon o urmăreau trîndavi.

– Examenele? Dar, dădacă, eu știu totul. Am învățat ca o nebună. Nu-ți face griji și mai ales nu-mi aminti de mătușa Andora, că mi se urcă sîngele la cap, spuse Nina însoțindu-și cuvintele cu un hohot sonor, care se auzi prin tot holul vilei.

CAPITOLUL NOUĂ

Andora și Jambirul

Platon sforăia pe rupte, cu burta în sus, iar Adonis își scărpină o ureche și căsca plictisit. Era patru după-amiaza și era foarte plăcut să stai pe terasa Vilei Espasia, cu vedere către lagună. Furtuna de dimineață se sfârșise și cerul era curat, de un albastru aproape transparent. Cîinele și motanul stăteau liniștiți dormitînd și razele soarelui cădeau pe oglinda apei, cu reflexe aurii. Nu bătea nici un fir de vînt și Nina, așezată în balansoar, privea micile insule venețiene și punctul unde, în adîncuri, între alge și pești, se afla marea cameră secretă făcută din sticlă: Acqueo Profundis.

Era nerăbdătoare să-și revadă prietenii ca să le povestească minunata sa aventură pe Cea de a Șasea Lună.

În același timp, la kilometri distanță, Andora era gata să urce în avionul care ar fi adus-o, în cîteva ore, de la Madrid la Veneția. Carmen nu bănuise nimic despre acea plecare neașteptată. De fapt, Andora îi spusese: „Mă duc la Toledo să-mi revăd vechea prietenă“, iar motivul minciunii gonate a Andorei era un mare secret.

În acea după-amiază de sfârșit de iunie, Nina nu avea nici cea mai palidă idee de ceea ce avea să se întâmple o dată cu venirea mătușii; încă era cu mintea pe Xorax: își amintea de Gughi, de Clingclang, de Unduiet și de magica Eterea, revedea ca într-un vis cu ochii deschiși frumusețea Celei de a Șasea Luni. Cufundată în gânduri, fu pe neașteptate distrasă de niște zgomote care veneau dinspre coridorul cel lung ce ducea la terasă. Dinspre scara în spirală îi văzu venind pe Cesco, Roxy și Dodo, în vreme ce Fiore urca încet cu o tavă cu înghețată pregătită de Liuba.

– Iată-vă în sfârșit, stați și ascultați cu atenție ce mi s-a întâmplat, spuse Nina cu glas misterios.

Roxy, ca de obicei excentrică, purta o rochiță mini fără spate. Ar fi avut chef să facă pe mofturoasa, dar, când Nina începu să vorbească, pînă și ea își puse mîinile în cap, se trînti pe un scaun de plastic alb de lîngă măsuta unde Fiore pusese tava cu înghețată și murmură:

– O Doamne! Presimt că va fi o altă zi de pomină.

Dodo începu să se bîlbâie:

– C... c... ce s-a mai întâmplat?

– Hai Nina, nu ne mai ține ca pe ghimpi și dă-i drumul, deșartă-ți sacul, zise Cesco nerăbdător.

– Așadar, eu am fost... adică am zburat pe Xorax.

Abia apucă Nina să spună aceste cuvinte și copiii se priviră uluiți, apoi, toți în cor, ziseră:

– Glumești sau ai băut cumva vreo poțiune magică?

– Vorbesc serios. Și trebuie să ne grăbim. Cea de a Șasea Lună trebuie salvată. Dacă nu vom mai avea idei și vise, Xorax va pieri. Gîndurile fantastice au fost înfrînte de puterile Răului. Universul Magic, din care și-a avut originea viața în tot cosmosul, nu mai are energie. Copiii

trebuie să creeze din nou idei magice. Să viseze. A GÎNDI ÎNSEAMNĂ A CREA.

Vorbele Ninei fuseseră foarte grave, toți înțeleseseră pe dată importanța a ceea ce spusese, chiar dacă nu le era prea limpede adevăratul conținut al acelor fraze atît de enigmatice. De fapt, era cît se poate de adevărat că mare parte din copiii de pe Pămînt nu mai știau să-și folosească imaginația.

– Vedeți, am fost aleasă Fetița Celei de a Șasea Luni fiindcă am moștenit de la bunicu' puteri magice și priceperi alchimice. Sînt mîndră de acest lucru, chiar dacă am nevoie de voi pentru a reuși în această misiune grea. Și bunicu' știa bine că veți fi alături de mine. Aveți calități rare. Sînteți copii care știu să gîndească. De aceea trebuie să fim uniți și să-i eliberăm pe toți ceilalți copii de gîndurile Răului.

Nina explicase perfect situația și prietenilor săi le scăpărau ochii de fericirea de a putea salva Xorax, planeta unde trecutul și viitorul erau unite de același destin.

– Xorax va dispărea dacă pe Pămînt nu vor mai fi copii creativi? întrebă îngrijorat Cesco.

– Da, chiar așa. Mi-a spus-o Eterea, Mama Alchimistă a Celei de a Șasea Luni.

– Eterea? Ce nume ciudat! Cînd ai văzut-o? o întrebă ei.

– Acum vreo două ore. Am fost pe Xorax. E o planetă foarte, foarte frumoasă. Magică. Plină de lumină. Și Eterea e făcută din lumină. Vă jur, Xorax există, iar eu am fost acolo, povesti ea cu înflăcărare.

– Haida de, ne iei în rîs... ai fost tu în spațiu? spuse Roxy privind-o pe Nina în ochi.

– Da, dragi prieteni, am fost pe Xorax. O călătorie minunată printre comete și galaxii. Și mai e un lucru foarte important pe care vreau să vi-l spun: l-am revăzut pe bunicul Mișa. El și cu Birov trăiesc pe Cea de a Șasea Lună. Am avut emoții de necrezut.

Cei patru copii nu reușeau s-o creadă. Acea povestire părea prea ciudată ca să fie adevărată. Faptul de a-l fi revăzut pe bunicul mort era un eveniment fantastic și prea puțin de crezut. Desigur, știau că Nina era o fetiță cu puteri magice, o mică alchimistă care îl învinsese o dată pe Karkon, dar faptul că va fi izbutit să zboare în mijlocul stelelor era chiar prea de tot!

– Eterea m-a dus să văd Mirabilis Fantasio și... Nina fu întreruptă din nou.

– Mirabilis Fantasio? Asta ce mai e? o întrebare ei tot mai curioși.

– Este marele laborator de pe Xorax unde ajung toate gândurile copiilor. Înăuntru sînt mii și mii de xoraxieni care încearcă să salveze gândurile bune, acelea care țin în viață Cea de a Șasea Lună. Creează poțiuni alchimice și studiază filosofia ca să-i ajute Universului Magic să dăinuie pentru Totdeauna. Totdeauna, înțelegeți? insistă Nina. Totdeauna nu trebuie să fie învins de Nimic. Dacă pe Pămînt copiii vor înceta să mai gîndească, Nimicul și Răul vor cufunda Xorax în beznă și se va sfîrși totul.

– Dar e groaznic. Vom fi înghițiți de Nimic? Și lumea noastră va dispărea și ea? Începu Cescio să zică.

– Nimicul nu va învinge. Vom înfrînge Răul. Îl vom înfrînge pe Karkon care creează doar gânduri mîrșave, spuse Roxy cu hotărîre, ridicîndu-se de pe scaun.

Privirile lui Dodo și Fiore erau tot mai neîncrezătoare, ca pierdute. Atunci, ca să-și convingă prietenii și să le dovedească într-adevăr că fusese pe Cea de a Șasea Lună, Nina scoase din buzunarul salopetei Pana de Aur a Gughiului și Jambirul. Le explică la ce foloseau și le mai spuse că Max o ajutase să plece în călătoria către Xorax.

- O să vă arăt Cea de a Șasea Lună frecînd pana de Gughi, dar nu acum. Mai întîi, trebuie să întreb Cartea vorbitoare ca să știu în ce loc antic trebuie să merg, bălmăji ea.

- Un loc antic? Pana de Gughi? Dar ce naiba tot spui aici? o întrebă Cesco aproape enervat că nu reușea să înțeleagă.

- Păi, e o treabă complicată. Cînd am mîngîiat Gughiul... dar nu apucă să isprăvească propoziția că o întrerupse.

- Ai văzut Gughiul? Pasărea magică? Aia înfățișată pe Taldom?

Nina înghiți o linguriță de înghețată de ciocolată și răspunse:

- Da, e un animal de nedescris. E mare, enorm, și cîntă. Cîntul lui este foarte melodios. Cînd l-am mîngîiat, am rămas cu pana asta de aur în mînă. Și mai erau acolo și Clingclang, și Quaskio, și Unduiețul... am văzut atîtea lucruri fantastice. Dar, dacă veniți acum cu mine în laboratorul vilei, veți înțelege mai bine. Cartea vorbitoare mă va ajuta să fac să revină creativitatea și fantezia copiilor de pe Pămînt. Îmi va spune limpede cum să călătoresc în trecut și cum să merg în locuri misterioase, bunăoară Insula Paștelui, piramidele din Egipt și chiar America străveche, unde trăiau popoarele maya și inca.

– Dar ce treabă au civilizațiile astea cu Cea de a Șasea Lună? Și apoi, ce anume cauți? Cum se poate să faci să le revină gândurile creatoare copiilor mergând în trecut?

Întrebarea lui Roxy pusese punctul pe i și Nina răspunse laconic:

– Nu știu. Și tocmai fiindcă încă nu știu ce anume trebuie să găsesc, am mare nevoie să întreb *Systema Magicum Universi*.

– Dar cum se poate cineva întoarce în trecut? Întrebă Fiore cu naivitate.

– Iacă, nu știu nici asta. Cred că va trebui să mă folosesc de Jambir, medalionul ăsta pe care mi l-a dat Eterea.

– Foarte frumos, n-am mai văzut așa ceva, spuseră copiii pipăind medalionul magic.

– Haideți, să mergem pe dată că mă grăbesc să înțeleg, încheie Nina ridicându-se din balansoar, dar Cesco o apucă de braț.

– N-ai uitat nimic?

– Ce? Îl întrebă Nina.

– Ții minte că ne-ai cerut să găsim harta cu palatul lui Karkon? spuse Cesco, întorcându-și privirile spre prietenii săi.

– A, da, adevărat. Uitasem. Am prea multe pe cap, se scuză ea.

– Noi am găsit-o! spuseră ei zâmbind și Dodo scoase din ghiozdan o hîrtie făcută sul.

– Bravos!

Abia ajunși în laboratorul vilei, Nina puse pe masă Pana de Aur și Medalionul, lîngă Taldom, Inelul de Fum și caietul negru. Dodo se duse lîngă șemineul mereu aprins, cu toate că era foarte cald, Fiore se așeză lîngă

piramida cu dinți de dragon, iar Roxy se rezemă cu spatele de ușă. Cesco se apropie de Nina care își spijini mîna pe pagina lichidă a Cărții și puse o nouă întrebare:

– Carte, Eterea mi-a dat Jambirul și mi-a spus că trebuie să mă întorc în trecut. Dar unde trebuie să mă duc? Cum trebuie să fac? Și ce anume trebuie să caut?

*Există o Carte asemenea mie în Acqueo Profundis,
pe care o cunoști de-acum.*

Pune deasupra-i Jambirul și un răspuns vei avea.

Pentru a călători în timp trebuie o poțiune să crezi.

Să o bei e nevoie pentru drum.

Cînd ținta o vei afla, caută-ți originea ta.

Cartea se închise și Nina trimise o sărutare paginii lichide, apoi gândi cu voce tare.

– Așadar, cartea asemenea ei din *Acqueo Profundis* este fără doar și poate *Străzile Lumii* pe care am răsfoit-o împreună cu Max. Totuși, îmi lipsește formula alchimică pentru a putea călători în trecut. Dar chiar că nu înțeleg chestia asta cu căutatul originii mele.

Nina se întoarse către prietenii săi, îi privi rînd pe rînd și apoi întrebă din nou Cartea:

– Carte, cei patru prieteni ai mei pot veni cu mine în trecut?

*Dacă vor voi, te vor urma,
dar mai întâi va trebui să folosești pana pe care o ții
ca să arăți ce știi.*

Nina luă pana de aur a Gughuiului și se întoarse către cei patru copii care o priveau uimiți.

– Acum o să frec pana asta și va apărea Xorax. Vă voi arăta Cea de a Șasea Lună.

Pe dată Dodo își acoperi ochii cu palmele, de frică, Roxy își mușcă buzele, Fiore își băgă degetele în gură, iar Cescio își încrucișă picioarele.

În mijlocul laboratorului apărură mai întâi un nor, apoi o sferă de pulbere aurită și, după cîteva secunde, se ivi, agățată în aer, imaginea Celei de a Șasea Luni.

Nina recunoscuse misylele, corăbiuțele și colinele de pietre prețioase, apoi văzu că printre flori zbura Unduiețul, fluturile cu chip de om, iar lîngă el era magicul Gughii. Ceva mai departe, în apele scînteietoare ale lacului

micuț, înota Quaskio, în timp ce Clingclang sărea voios printre plante.

- De necrezut! Xorax există cu adevărat! corul uimit al prietenilor Ninei se descătușă la vederea extraordinarei priveliști încântătoare care venea din Universul Magic.

Sfera își schimbă culoarea și deveni verde smarald... se materializă *Mirabilis Fantasio*. Lumina pe care o răs-pîndea în jur era foarte puternică și copiii fură siliți să închidă ochii.

În laborator pătrunse o adiere ușoară și sfera dispăru sfărîmînd în miliarde de scînteii aurii imaginile acelei planete magice și îndepărtate. Nina puse cu grijă pana pe masă și spuse:

- Uite, ați văzut. Eu am fost chiar acolo. A fost foarte frumos. Și acum v-ați dat seama și voi cît este de necesar să salvăm Cea de a Șasea Lună. Acele animale atît de ciudate au, toate, puteri magice și nu putem îngădui nimănui să le distrugă. Să le facă să dispară. Bunicul meu și-a dedicat viața pentru a căuta o soluție; și Birov, și alți alchimiști, filosofi și magi buni au păstrat secretul lui Xorax hrănind gîndul magic al copiilor. Acum e rîndul nostru. De aceea sînt bucuroasă să veniți cu mine în trecut pentru a găsi ceea ce e necesar ca să ajutăm Universul Magic.

Prietenii se strînseră cu toții în brațe, bucuroși și uimiți de cele văzute cu ochii lor, plini de înflăcărare să ia parte la aventură și mîndri că fuseseră aleși pentru ea. Își jurară unul altuia să-l înfrîngă pe Karkon.

Orologiul din laborator arăta ora 17, 30 de minute și 9 secunde; după-amiaza trecuse în zbor, trebuiau să meargă cît mai repede în *Acqueo Profundis* ca să citească *Străzile Lumii* și să pună în funcțiune Jambirul. Mai

mult, în afară de Cesco, ceilalți nu îl cunoscuseră încă pe Max. Nina se duse degrabă la bucătărie, luă borcanele cu dulceață pregătite de Liuba și se întoarse la prietenii săi. Promisiunea făcută androidului era acum dusă la îndeplinire: Max 10-p1 aștepta dulceața încă din cursul dimineții!

Nina luă cheia în formă de stea, deschise chepengul pivniței rostind formula secretă *Quos Bi Los*, coborîră cu toții în tunel și, iute ca fulgerul, ajunseră cu vagonetul electric la ușa cea mare a laboratorului. Inelul de Fum funcționează de minune și copiii dădură buzna în *Acqueo Profundis*.

– Bună, Nina, mă bucur ză te revăd. Și acești noi prieteni cine zînt?

Max era vesel și copiii se puseră pe rîs, amuzați de felul lui de a vorbi și de mersul lui caraghios. Androidul se apropie de fiecare să le strîngă mîna și să facă cunoștință. Prezentările fură scurte; îndată ce Max văzu borcanele cu dulceață, se aplecă spre Nina și o sărută.

– Mulțumesc, mulțumesc! Dulceața e viața mea, spuse el legănîndu-se de fericire la dreapta și la stînga.

– Dragă Max, trebuie să mă folosesc de Jambir ca să fac prima călătorie, dar Cartea vorbitoare mi-a spus că trebuie să creez o poțiune magică pentru a mă duce în trecut. Tu mă poți ajuta? îl întrebă Nina făcîndu-i cu ochiul.

Dar androidul deveni pe dată serios și răspunsul pe care i-l dădu fetei nu era deloc cel pe care îl aștepta ea.

– Dragă Nina, fetița Celei de a Șasea Luni ești tu. Ca ză poți ajuta Xorax trebuie ză cunoști foarte bine alchimia. Îmi pare rău, dar formula azta trebuie z-o găzești tu – și, zicînd acestea, Max 10-p1 se așeză pe taburet și se puse pe privit.

– Fir-ar să fie, treaba se complică. Androidule, chiar nu poți să ne ajuți? strigă Roxy, iar Max, drept răspuns, scoase un hohot de râs și zise:

– Un zingur lucru zpun: pentru a crea poțiunea e nevoie de mai multe mîini. Unii vor trebui ză găzează numerele, alții ză meztece în ceaun.

Nina își încruntă sprîncenele și zise gînditoare:

– Acum iau caietul negru al bunicului să văd dacă sînt acolo niște indicații. O să vedeți că găsesc soluția.

De fapt, exista o soluție și era scrisă limpede: misylul, floricica roșie de pe Cea de a Șasea Lună, putea să te facă să te întorci în trecut, dacă o mîncai. Așadar, mai întîi trebuia să facă să reapară plane-ta Xorax și să culeagă florile magice.

Plini de avînt, copiii se apropiară de Nina ca să vadă încă o dată priveliștea de pe Cea de a Șasea Lună. Nina frecă pana de Gughî și sfera de pulbere aurită reapăru. Imediat după aceea, imaginea verde smarald a solului xoraxian deveni strălucitoare. Mica alchimistă își puse mîinile în jurul sferei și o roti încetîșor pînă găsi pajiștea minunat

parfumată de misyle. Era o întindere de punctișoare roșii, toate flori micuțe care îmbălsămau aerul cu o mi-reasmă plăcută ce se răspîndi prin tot laboratorul. Copiii mirosiră aerul parfumat și chipurile lor deveniră roșii ca gogoșarii.

– E minunat! Mirosul ăsta îmi amintește de parfumul de trandafiri și de lăcrămioare, spuse Fiore, extaziată.

– Nu, nici vorbă, mie îmi pare de ciclame de munte, adăugă Roxy.

– Da de unde, seamănă cu p... p... piersica, da, cu piersica galbenă coaptă, spuse Dodo încă stînd cu ochii întredeschiși.

– E cel mai bun parfum pe care l-am mirosit vreodată, zise Cesco, privind țintă la sfera cu imaginea misylelor.

Deși departe, Max privea scena; pentru prima dată după atîta amar de vreme revăzu Xorax, simți mirosul florilor magice și îl cuprinse un dor de ducă înduioșător.

Nina își vîrî delicat o mînă în sferă și părea ca și cum degetele s-ar fi scufundat în apă. Toți priviră fix și cu atenție. Micuța alchimistă culese o mînă de misyle și, cu gingășie, își trase pumnul afară din sferă și le arătă tutu-rora floricelele magice. Abia își retrase mîna că sfera dispăru fără urmă și Nina rămase cu mănunchiul de petale roșii în mînă. Mirosul lor era atît de puternic, încît Max nu se putu abține și se sculă în picioare ca să le poată atinge.

– Magice și frumoaze. Mizyle, florile trecutului, spuse androidul abia atingînd corolele și legănîndu-se fericit.

- Vasăzică, florile astea sînt de mîncat, nu de fiert. Așadar, trebuie să rămîină așa, neatînse, spuse Nina pînd pe masă un bol.

Totuși, acum era curioasă tare să afle care vor fi fost numerele pe care trebuia să le găsească și cum vor fi folosit ele pentru a prepara poțiunea. Cescă stătea în fața tastaturii computerului și căuta soluția numerică. Scrise cuvintele „trecut“, „călătorie“, „misyl“, „foyat“ („roșu“ în limba Celei de a Șasea Luni), dar nici unul nu dădea răspunsuri numerice.

Roxy răsfoi *Străzile Lumii* fără a găsi nici o indicație, Fiore privi cu atenție printre mineralele și pietrele prețioase strînse grămadă lîngă șemineu, iar Dodo citi multele etichete lipite pe flacoanele puse pe rafturi. Nimeni nu-i dădea de cap misterului!

- Numere și misyl... secvență numerică și floare magică. Desigur, numerele misylului sînt scrise lîngă descrierea florii din caietul negru: 8833111. Poate că trebuie tastat acest număr.

Încă o dată Nina găsise răspunsul exact, chiar dacă nu era de ajuns.

Cescă băt看 pe tastatură 8833111 și, în cele din urmă, pe ecran apăru mai întîi imaginea misylului și apoi cea a unui 8, da, chiar numărul de început al secvenței abia scrise. Lîngă acest 8 erau cîteva fraze scrise în alfabetul Celei de a Șasea Luni.

- Fuga, Nina! Numai tu poți traduce asta, tu care cunoști scrierea Celei de a Șasea Luni, strigă Cescă în culmea agitației.

Nina citi frazele și scrise traducerea pe o foaie de hîrtie. Avu nevoie de ceva timp și de răbdare, fiindcă din cînd în

cînd trebuia să verifice exactitatea traducerii, confruntînd simbolurile cu literele pămîntene.

*8: număr magic, simbolizează perfecțiunea,
simbolul său reprezintă
perpetua și regulată scurgere a Universului.
A bea 8-ul înseamnă a putea călători.*

– A bea 8-ul? Ce vrea să spună asta? întrebă Dodo.

– Nu știu, dar sigur o să înțelegem. Vezi dacă printre flacoanele și borcănelele de sticlă nu e vreunul cu numărul 8, spuse Cesco tot mai prins de căutarea soluției.

Apoi scrisul dispăru de pe ecran și apăru un alt text, tot în limba Celei de a Șasea Luni. Nina reîncepu să traducă, avîndu-le alături pe Roxy și pe Fiore, care încercau să învețe.

*Cinabru este rezultatul amestecului
de mercur metalic
sau argint viu cu sulf.
A se fierbe și evapora două ore.
Bînd opt înghițituri dintr-o asemenea poțiune
corpurile se ridică de la pămînt.*

– E nevoie de mercur metalic sau argint viu și sulf. Trebuie să mă întorc în laboratorul vilei, substanțele astea se află acolo. Aici nu sînt, le explică Nina.

Dar chiar în acea clipă Dodo scoase un strigăt timid:

– Hei, l-am g... g... găsit. Numărul 8, l-am găsit. E aici. Sînt șase sticlute cu un lichid v... v... violet și pe etichetă e numărul 8. E scris și că trebuie să fiarbă două ore. Și ajung

trei picături ca să acționeze... La naiba! Două ore sînt m... m... multe!

- Pe toate ciocolatele din lume! Dar cum să fac să fierb în același timp, două ore, atît elementele cît și lichidul ăsta violet?

Asta chiar că era o problemă! Dar Fiore, cu vocea ei timidă, ca de obicei, exclamă:

- Copii, sînt două șeminee și două ceaune, unde se pot face poțiuni. Unul aici și celălalt în laboratorul vilei.

- Da, sigur, se pot folosi ambele laboratoare. Dar trebuie să ne împărțim ca să putem face poțiunea, preciză Cesco.

- Atunci, eu, Roxy și Dodo mergem sus în vilă și punem la fiert argintul și sulful, iar Cesco și Fiore rămîn aici și pun în ceaun lichidul violet, hotărî Nina.

Orologiul din Acqueo Profundis arăta 19, 36 de minute și 6 secunde. Nina își dădu seama că nu aveau cum să facă poțiunea în acea seară: le trebuiau alte două ore ca să o prepare și tot nu știa cum să facă Jambirul să funcționeze pe *Străzile Lumii*. Așa că, puțin întristată, le explică prietenilor săi că era prea tîrziu ca să înceapă o aventură atît de importantă și că era mai bine să o amîne pe dimineața următoare. Max aprobă din cap. Era hotărîrea cea mai înțeleaptă și chiar și ceilalți fură de acord. Androidul luă bolul cu flori și borcănelele numărul 8 și le așează în ordine pe masa de experimente, apoi îi salută pe copii și, cu multă poftă, se puse pe mîncat din provizia de dulceață de căpsune.

- Atunci, ne întîlnim mîine-dimineată la 8.30. Vă aștept, spuse Nina pe cînd deschidea ușa de la Acqueo Profundis.

– Perfect, fură de acord cei patru prieteni, urcându-se în vagonet ca să se întoarcă în vilă.

Fusesse o zi grea și Nina era foarte obosită, avea ochii roșii și îi ghiorăiau mațele de foame. În pragul ușii de la intrare, pe când ieșea ultimul, Cesco îi spuse:

– Dacă ai un minut de răgaz înainte de a merge la culcare, aruncă-ți o privire pe harta palatului lui Karkon, vei vedea lucruri interesante. Există cel puțin trei intrări secrete, trei uși mici care dau spre canal. Probabil, contele intră și iese cu o barcă. Verifică și mâine o să-mi spui ce părere ai.

Nina dădu din cap și îl salută cu drag, închise ușa și se duse să se întindă pe divanul din Sala Portocalilor, unde o aștepta prefăcutul ăla de Platon.

Mai era puțin pînă la ora mesei de seară. Liuba gătise orez după o rețetă indiană, vinete la cuptor și o excelentă salată de fructe cu frișcă și vișine. De cînd sosise la Vila Espasia, era pentru prima dată că Nina hotărîse să petreacă o seară liniștită. În tăcerea casei simțea și mai mult lipsa părinților, dar încerca să-și dea curaj gîndindu-se la misiunea încredințată de bunic. Ei, i-ar fi putut da un telefon lui Carmen, mătușa ei dragă, măcar ca să afle dacă primise vreo veste de la Ferk... dar se temea nu care cumva să fie obligată să stea de vorbă cu Andora. Chiar că nu avea chef de asta.

În timp ce se gîndea la toate astea, auzi soneria sunînd.

– Bezeluță, eu nu aștept vizite. Cine o fi? Întrebă ea bănuitoare.

Dădaca rusoaică se duse să deschidă și, spre marea ei surprindere, o văzu în pragul ușii pe Andora, cu surîsul ei care părea mai degrabă un rînjit.

– Nina, vino, e... mătușa Andora.

Pentru Nina, anunțul Liubei fu ca o lovitură de trăsnet din senin.

– Andora! Aici??? spuse ea cu voce tare, năpustindu-se în hol însoțită de Adonis, care lătra și mîrîia supărat.

– Bună seara, Nina. Bucuroasă de oaspeți?

Salutul Andorei suna aproape ca o provocare.

– Ei, da, păi... sigur că îmi face plăcere să te văd. Dar nu mă așteptam la vizita aceasta, veni răspunsul ei stînjenit.

– Voiam să-ți fac o surpriză. Nu i-am spus nimic nici măcar lui Carmen – vocea ei ascuțită răsuna în hol, Andora avea obișnuita ei privire sinistră și Nina avu un fel de presentiment.

Liuba o ajută să-și ducă valizele la etaj.

– O să dormi în camera Verei și a lui Giacomo, cea de lîngă a Ninei. E luminoasă și răcoroasă, o să te simți bine în ea, spuse dădaca, drăguță ca de obicei.

Seara nu fu veselă, Nina mîncă puțin și cu noduri, deși Liuba făcuse tot ce putuse pentru a crea o atmosferă plăcută.

Puțin înainte de a merge la culcare, Andora reuși să pună un somnifer puternic în paharul cu apă al Ninei. În acea noapte, mătușa malefică ar fi urmat să ducă la îndeplinire cea mai vicleană acțiune a ei.

La nouă fix, Nina se duse la culcare și căzu într-un somn adînc. Cîteva minute mai tîrziu, Andora se furișă în camera fetei și pulveriză o poțiune alchimică pentru a adormi cîinele și pisica.

În sfîrșit, avea cale liberă! Se apropie de patul Ninei, aprinse veioza de pe noptieră și începu să scotocească prin sertare și prin dulapuri, ca să găsească obiecte magice și

notițe secrete despre Cea de a Șasea Lună. Găsi sfera de cristal care deschidea laboratorul din vilă, dar nu pricepu valoarea ei, așa că o puse la loc pe măsuta din cameră. Apoi o privi pe fetiță: chipul îi era luminos și senin, părea că visează lucruri foarte frumoase. Andora își dădu seama că, de somn, fetița nici măcar nu își scosese hainele de pe ea. Dintr-un buzunar al salopetei văzu ieșind afară un fel de medalie. O scoase cu atenție. Era Jambirul. Nina uitase să-l lase în laborator împreună cu celelalte obiecte magice. Andora suci și răsuci între degete acel medalion deosebit, împodobit cu efigii ciudate de popoare antice.

„Interesant. Foarte interesant, murmură mătușa vicleană care, ridicându-și privirea spre tăblia patului, văzu iarăși inscripția de lemn pe care o avea Nina la Madrid.

Fată proastă! Încă puțin și nu va rămîne nici umbra din tine. Gîndurile vor fi anulate. Nici un copil nu va mai avea idei“, spuse ea scuipînd pe jos.

Stinse lumina și se întoarse în camera de alături. Ședea pe pat, avînd Jambirul lîngă ea, cînd începu să-și facă de lucru cu încheietura mîinii... Andora își deșuruba o mîină! Și chiar din încheietură ieși o telecameră minusculă care o puse în legătură cu șeful ei cel atotputernic, contele Karkon Ca' d'Oro.

Așadar, Andora era în slujba lui. Ea era androidul preferat pe care îl chemase Magul cel rău. De mulți ani Andora cea adevărată nu mai exista, și, în locul ei, Karkon pusese un android care îi semăna întru totul. Nimeni din familia De Righeira nu-și dăduse seama. Nici Carmen, nici Nina nu bănuiseră nimic, doar profesorul Mișa se ținuse mereu la distanță, deși nu reușise niciodată să găsească dovezi concrete că Andora ar fi fost la comanda veșnicului său rival.

– Mare Karkon, sînt la Vila Espasia. Mă vezi? întrebă Andora.

– Draga mea, sînt bucuros că ai ajuns la Veneția. Din păcate, androizii mei copii sînt încă scoși din funcțiune din cauza a ceea ce au făcut ciurma aia mică și prietenii ei. Azi nu au putut face mare lucru. Și tu, ce ai descoperit? vocea Magului era mai înfiorătoare decît de obicei.

– I-am dat Ninei un somnifer și i-am furat acest medalion, răspunse ea punînd Jambirul în fața telecamerei, încît Karkon să-l poată cerceta cu atenție.

– Mde... ciudat obiect. Acum îi fac un stop-cadru și tipăresc imaginea, așa pot să-l studiez mai bine și să înțeleg la ce va fi folosind. Oricum, îl vreau! Adu-mi-l mîine-dimineată

și apoi încearcă să afli unde sînt documentele profesorului Mișa. Și trebuie negreșit să furi Taldom Lux!

Karkon isprăvi discuția cu aceste ordine și întrerupse legătura.

La nouă dimineța, cei patru prieteni ai Ninei ajunseseră la vilă, dar fetița nu se trezise încă. Văzîndu-i, Andora îi întrebă curioasă:

– Sînteți aici pentru Nina?

– Da, trebuie s-o ajutăm să învețe pentru examene, răspunse Cesco în grabă.

– Aha, da, examenele... Ei bine, Nina încă doarme. Ar fi bine să reveniți mai tîrziu.

Andora voia să-i gonească, dar interveni Liuba:

– Nu, așteptați, o trezesc eu pe leneșa asta. În cinci minute va fi aici.

Roxy văzu că pe poșeta Andorei era imprimat un K, același K al androizilor lui Karkon. Bănuitoare, se apropie și observă că poșeta era întredeschisă. Aruncă o privire înăuntru și recunoscuse Jambirul. Nu era cu puțință ca acel medalion atît de important și cu puteri magice să ajungă în acea poșetă! Desigur, îi fusese furat Ninei.

Atunci Roxy se apropie de Cesco și îi spuse în șoaptă ceea ce văzuse. Băiatul se întunecă pe dată la față și îi avertiză pe ceilalți. Dodo începu să se scarpine în cap, fiindcă nu știa ce să facă, iar Fiore se apropie cu un aer nevinovat de mătușa cea rea, spunîndu-i:

– Dumneavoastră sînteți o rudă de-a Ninei?

– Da, sînt mătușa Andora și am sosit din Spania aseară.

– Aha, Andora... da, da, Nina ne-a vorbit despre dumneavoastră, continuă Cesco învîrtindu-se în jurul femeii și privind-o cu atenție.

– O să stau o vreme aici, la Veneția, le explică falsa mătușă.

Și, pe cînd Cesco încerca să facă un plan pentru a-i lua Jambirul, apăru Nina.

Situația era destul de complicată. Cesco și ceilalți încercau să-i spună Ninei că Andora avea Jambirul. Dar micuța alchimistă nu reușea să înțeleagă gesturile necugetate pe care le făceau prietenii săi. Din fericire, veni în fugă Platon; motanul făcu o săritură în poșeta Andorei și Jambirul căzu pe jos.

Nina scoase un țipăt, iar Andora îi dădu un șut pisicii, smulse medalionul și începu să fugă spre Salonul cu Șemineu. Copiii se puseră pe urmele ei, urlînd:

– Hoațo... hoațo... lasă Jambirul!

Liuba, care cobora scara cu aspiratorul în mîini, văzu scena și rămase împietrită.

– Bezeluță, lasă jos aspiratorul și aruncă-l în Andora! Mi-a furat ceva important... strigă Nina în gura mare.

Dar Liuba nu izbuti să facă nimic fiindcă nu înțelegea tot acel tîmbălău.

– Ai ceasurile numărate, copil blestemat! Karkon te va nimici, strigă Andora în timp ce fugea spre Salonul Tranșafirilor, căutînd să scape.

Cesco luă o vază și o aruncă în ea, lovind-o în cap. Falsa mătușă se împiedică de covor și căzu pe jos leșinată. Copiii o înconjurară cînd... un strigăt ascuțit al Liubei sfîșie tăcerea. Văzuse...

– Fire! N-o atingeți! Din corpul ei ies fire electrice, spuse fetița.

– O Dumnezeule mare, dar nu-i o ființă omenească, exclamă dădaca în culmea agitației.

- Este un android de-al lui Karkon. Trebuie să-l distrugem, spuse Cesco cu sînge rece.

- Pe toate ciocolatele din lume! Așadar, nu era mătușa mea. Dar ce s-a întîmplat cu adevărata mea mătușă Andora? Oare Karkon a omorît-o și a înlocuit-o cu acest android? Trebuie negreșit să știu adevărul!

Nina îngenunche în fața trupului androidului, îl luă de umeri și începu să-l zgîlțîie.

- Spune-mi, spune-mi ce s-a întîmplat cu adevărata Andora. Vorbește, android blestemat!

Nina își ieșise din fire și Liuba o îmbrățișă strîns, spunîndu-i să se liniștească, fiindcă mînia nu i-ar fi folosit la nimic.

- Bine, bine, acum mă calmez. Dar grămada asta de fiare vechi m-a făcut să sufăr enorm. Ne-a păcălit pe toți. Ne-a făcut viața amară lui Carmen și mie. A fost un spion și eu trebuie să știu cum a murit adevărata mătușă Andora.

Nina își înălță capul și privi drept în ochii prietenilor săi, apoi se apropie de android ca să ia Jambirul.

Din gura Andorei se prelinse o spumă scîrboasă, galbenă, și firele electrice din circuitul cerebral începură să scoată scînteii. Ochii androidului se închideau și se deschideau neîncetat pînă cînd, dintr-o dată, Andora se ridică în picioare. Nu reușea să meargă drept, era oarecum caraghioasă.

- S-o u-cizi pe Ni-na... Să furi Tal-do-mul. Să a-ducei do-cu-men-te-le la Kar-kon, repeta ea obsesiv, apoi, împleti-cindu-se, se prăbuși la pămînt și din firele electrice din creier se ridică o vîlvătaie care îi arse părul.

Cesco dădu fuga în bucătărie, luă o carafă cu apă și o aruncă peste Andora în încercarea de a evita incendiul.

Pielea androidului șiroi de pe el ca apa, iar capul se transformă într-un craniu înspăimântător de metal.

Liuba simți că leșină și, sprijinindu-se de aspirator, îi ceru Ninei să ducă de acolo acel robot.

– Nu-ți face griji, Bezeluță, punem totul în ordine. Dar jură-mi că nu vei povesti nimănui ceea ce ai văzut. Nici măcar lui Carmen. Mă voi ocupa eu de asta, zise fetița în timp ce punea Jambirul la loc în buzunar.

Cu un fir de glas Liuba spuse:

– *Moia Ninocica*, acum ce mai pui la cale? Fii atentă, ești doar o fetiță și bunicul tău e mort, fiindcă a dat curs alchimiei. Nu face aceleași greșeli, inima mea nu ar putea

suporta. Eu o să tac mormînt. Nu voi spune nimic nimă-
nui, dar tu fii atentă... atentă!

Copiii ridicară androidul și-l duseră în laboratorul vilei.

– Acum că avem la dispoziție un android construit de Karkon, poate vom reuși să înțelegem cum funcționează și la ce fel de comenzi răspunde. Pe scurt, putem descoperi atîtea lucruri care amenință Xorax.

Ideea lui Cesco era genială! Nina îl felicită, dar, în ace-
lași timp, o lovi o îndoială năprasnică:

– Magul va încerca să se pună în legătură cu Andora,
dar, dacă ea nu răspunde, va veni să o caute aici. Trebuie
să ne grăbim. Important este să folosim Jambirul și să

preparăm poțiuni alchimice. Nu-i putem îngădui conțelului să pună mîna pe secretele noastre. În plus... ei bine, eu vreau să descopăr cum a ucis-o Karkon pe mătușa mea cea adevărată.

Nina le ceru lui Cescio și lui Fiore să o ducă pe Andora în Acqueo Profundis; astfel Max ar fi putut-o studia.

- Vă rog mult, spuneți-i lui Max că trebuie să facă o treabă fără cusur. Vreau ca memoria acestui android să fie salvată și studiată. Apoi, amintiți-vă poțiunea care trebuie făcută. În timp ce voi puneți la fiert două ore lichidul violet cu numărul 8, eu, Dodo și Roxy ne vom strădui să preparăm cinabrul. Ne întîlnim peste vreo două ore.

Cescio și Fiore coborîră în pivniță trăgînd-o după ei pe Andora, iar ceilalți trei începură prepararea băuturii alchimice.

Roxy luă de pe raft vasul cu argint viu, Dodo pe cel cu sulf, iar Nina apucă în mîna o lingură mare.

- Vasăzică, poțiunea trebuie făcută pentru cinci persoane. E nevoie de cinci picături de argint viu și două mîini de sulf.

Înainte de a arunca ingredientele în ceaun, privi orologiul.

- Este 10, 2 minute și 5 secunde. În fix două ore poțiunea va fi gata.

Roxy și Dodo erau în fața focului din șemineu, cu obrajii îmbujorați și cu ochii scînteietori, atenți la fiecare mișcare a micuței alchimiste: cum oare avea să pregătească amestecul magic care i-ar fi dus în trecut?

Nina amesteca încet argintul și sulful; cu cît fierbea, cu atît substanța devenea un fel de cremă de culoare

galben-maronie. Din ceaun se înălțau mici nori de argint și dîre de fum portocaliu.

Între timp, în Acqueo Profundis, Fiore și Cesco erau pe cale să amestece lichidul violet și să-l pună să fiarbă încet. Și Max era foarte ocupat: o întinsese pe Andora pe masa pentru experimente și acum îi deșuruba brațele și picioarele cu o șurubelniță.

– Bine lucrat. Androidul ăsta ezte o capodoperă. Microcipurile zînt perfecte și chiar și lamele de oțel zînt foarte bine conztruite. Karkon ăsta, pe cît de rău, pe atît de priceput.

Max 10-p1 demonta mulțumit androidul contelui și era sigur că va reuși să descopere misterioasele mecanisme făcute de dușman. În vreme ce deșuruba mîna, se puse în funcțiune o telecameră micuță. Max își dădu seama de ciudata invenție și... se înfioră de teamă! Zvîrli cît colo cleștii pe care îi ținea în mîna și își apropie capul ca să vadă mai bine, apoi, înțelegînd că telecamera înregistra toate imaginile, îi dădu un pumn scurt și distruse mecanismul.

– Înregistrați. Înregistrați. Telecamera azta bleztemată a înregiztrat totul. Imaginile au fozt trimize lui Karkon. Acum el mă cunoaște... a văzut acezt loc... Acqueo Profundiz a fozt dezvăluit... Grav... Foarte grav! Alarmă! Alarmă! Alarmă!

Cesco pricepu pe dată și își dădu seama de gravitatea celor întîmplate. Trecuseră două ore, poțiunea de lichid violet era gata și curînd aveau să sosească Nina și ceilalți cu al doilea amestec. Max acoperi pe dată pereții de sticlă cu niște draperii verzi, ca nu cumva că Karkon să ajungă acolo din afară, poate scufundîndu-se sub ape, apoi stinse jumătate din lumini și trase înăuntru antena computerelor,

care se afla afară, printre alge. Când intrară Nina, Dodo și Roxy, fură imediat înștiințați de cele întâmplate.

– Pe toate ciocolatele din lume! Asta ne mai lipsea! Dacă diabolicul Karkon a descoperit Acqueo Profundis și secretele noastre, ne-am ars. Dar acum nu ne putem ocupa de asta, trebuie să punem în funcțiune Jambirul și să bem poțiunea. Nu-i timp de pierdut.

Și chiar că era adevărat, nu era timp de pierdut, deși Karkon văzuse foarte bine imaginile cu Max și Acqueo Profundis, descoperind că Nina avea un laborator bine echipat unde să-și facă experimentele și un ajutor foarte priceput: pe Max10-p1.

Desigur, nu înțelesese că laboratorul se afla de fapt pe fundul lagunei, dar curînd, foarte curînd, ar fi descoperit-o. Nu numai atît, dar imaginea Jambirului pe care i-o arătase Andora în seara din ajun își dăduse roadele. Karkon reușise să creeze un obiect întru totul asemănător, chiar dacă încă nu știa la ce i-ar fi folosit.

Așadar, misiunea Ninei și a celor patru prieteni ai săi era în primejdie.

CAPITOLUL ZECE

Zborul Gughiului și Insula Paștelui

– Visciolo... Visciolo... vino repede aici! Privește! Au lovit-o pe Andora, androidul meu preferat. Ciuma aia mică de Nina o să mi-o plătească scump!

Karkon și Sașiul se aflau în înspăimântătorul laborator K, cel secret, în catacombele Palatului Ca'd'Oro și, stînd în fața ecranului, priveau imaginile transmise de Andora mai înainte de a fi fost dezactivată. Ultimele fotograme arătau chipul lui Max 10-p1, computerul din Acqueo Profundis și o parte din masa pentru experimente.

– Vasăzică, și nepoata lui Mișa are un android... și ia uită-te ce instrumente electronice sînt în laboratorul ăla, şuieră Visciolo, apropiindu-se mult de ecran.

– Văd și tare aș vrea să știu în care loc din vilă se află acest laborator blestemat. Dacă reușim să pătrundem acolo, secretele Celei de a Șasea Luni vor fi ale noastre și vom opri definitiv toate gîndurile copiilor de pe Pămînt. Trebuie s-o reactivăm pe Andora de aici. Voi încerca să mă pun în legătură cu partea nevătămată a microcipurilor.

Și o voi face fără ca micuța ciumă și androidul ei timpit să-și dea seama.

Karkon îi arată lui Visciolo medalionul pe care îl reprodusese, într-un totu la fel cu Jambirul:

– Obiectul ăsta e misterios și sigur folosește la ceva. Cheamă-i pe Alvis și pe Barbessa și dă-i-l lor: în douăzeci și patru de ore vreau să știu cum se întrebuintează.

Între timp, Nina și prietenii ei erau gata să plece în aventura în trecut.

Amestecul cremos obținut din argint viu și sulf încă fumea, iar lichidul violet clocotea în ceaun, lângă focul din Acqueo Profundis. Cesco avea lentilele ochelarilor aburite, Dodo ședea pe taburet în așteptarea evenimentelor, Roxy și Fiore repetau formula alchimică.

– Acum pun Jambirul pe *Străzile Lumii*, apoi, rînd pe rînd, mîncăm o petală de misyl, bem opt înghițituri de argint și sulf, și apoi lichidul din numărul 8. Trupurile noastre se vor înălța de la pămînt și atunci Jambirul ne va indica locul precis în care să ne ducem. Cartea vorbitoare a spus că trebuie să-mi găsesc originile... să sperăm că totul va merge bine.

Nina nu părea deloc înspăimîntată, în schimb ceilalți, mai cu seamă Dodo, erau foarte agitați.

– Voi lua cu mine Taldom Lux și Pana de Gughi. Sînt sigură că ne vor fi de folos, adăugă mica alchimistă.

– Dar cum o să facem să ne întoarcem? întrebă Roxy.

– Asta nu știu... răspunse Nina cu îndoială.

– Haideți, plecați și grăbiți-vă! Eu nu vreau ză rămîn zingur cu Andora. Mi-e frică... glasul lui Max nu ascundea teama de a fi făcut prizonier de către Karkon.

Nina îl încurajă dându-i o sărutare și trăgându-l de urechile în formă de clopoței.

– Max, știi bine că Timpul nu există... noi ne ducem, dar, de fapt, nu vom fi nicicînd plecați. Orologiul arată ora 12, 10 minute și 5 secunde și va fi aceeași oră cînd ne vom întoarce.

Zicînd acestea, Nina puse Jambirul pe carte, apoi luă bolul cu florile de pe Cea de a Șasea Lună și dădu fiecăruia cîte o petală roșie.

– Mestecați-o încet și înghițiți-o.

Toți copiii închiseră ochii și mîncară floarea magică. Cît de bună era!!! Nina luă cea dintîi flaconul cu amestec de argint viu și sulf și îl duse la gură... una, două, trei, patru, cinci, șase, șapte, opt înghițituri. Așa făcură toți.

– Îmmm, bună, gust de bomboană, zise Fiore.

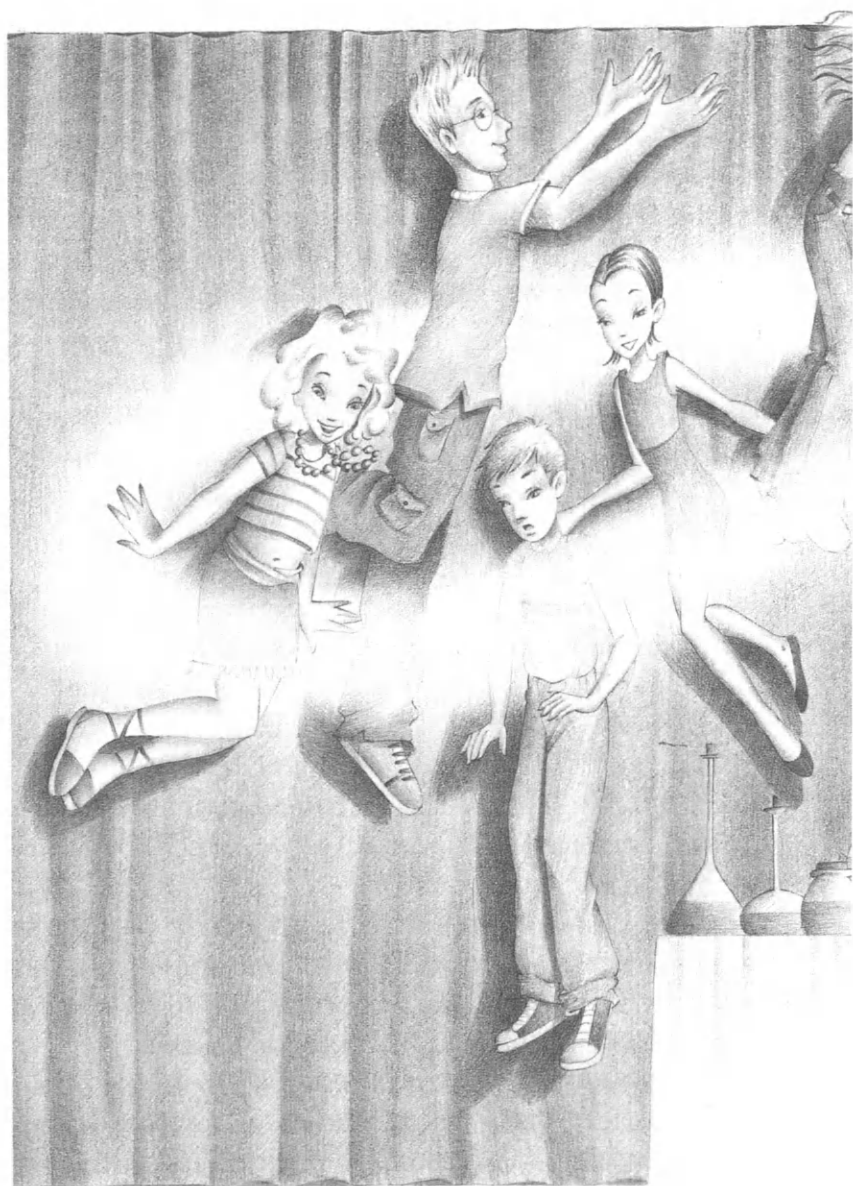
După ce băură și lichidul din numărul 8, picioarele celor cinci copii se înălțară cu un metru de la podea.

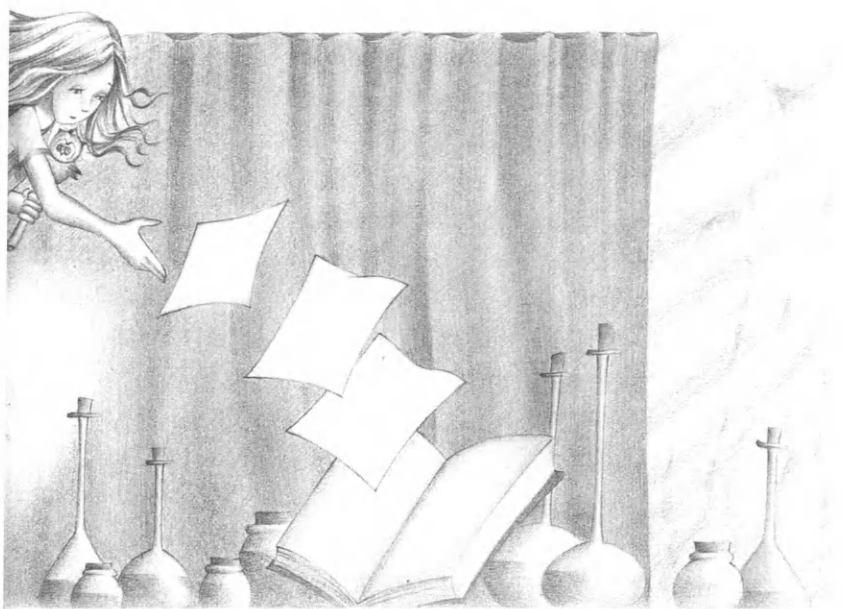
– Ehiiii, zburăm... cu adevărat! zise Cescio emoționat.

Nina ținea Taldomul strîns în mîini și privea de sus Jambirul, așezat pe carte. Medalionul începu să se ilumineze și făcu un inel de lumină roșie. Lărgindu-se văzînd cu ochii, strălucirea îi încercui pe cei cinci copii care pluteau prin aer.

Străzile Lumii se deschise pe neașteptate și paginile se întoarseră repede pînă cînd se opriră la capitolul care vorbea despre Insula Paștelui. Atunci se desprinseră trei și zburară către Nina, care le prinse cu îndemînare.

– Uitați-vă, o să mergem în insula misterioasă. Acolo s-a oprit cartea. Aceste pagini vorbesc despre Insula Paștelui, în Oceanul Pacific, unde sînt statui uriașe. E și un desen, pare o hartă. Vom merge 4 000 de ani înapoi în

timp... va fi fantastic. Nu vă fie teamă, Xorax și Taldomul ne vor apăra.

Abia isprăvi de vorbit și văzu imediat cum cercul roșu se făcea tot mai gros. Lumina formă un fel de cilindru și îi învăluie pe copii. Se făcu întuneric. O beznă ca în nopțile fără stele. Nici unul dintre ei nu mai izbutea să vadă nimic, Fiore începu să țipe de frică și, o dată cu ea, și Dodo, Roxy și Cesco. Nina strigă:

– Să ne dăm mîna, să rămînem uniți! Nu trebuie să ne fie frică.

Un vînt foarte puternic îi purtă, unul cîte unul, pe copii, care nu mai reușiră să se țină de mîna. Se cufundară într-un vârtej de aer înghețat. Rostogolindu-se și rătăcind prin aer, ajunseră într-o galerie. La capătul ei, o lumină albă se apropia tot mai mult.

Rafalele de vînt se transformară într-o adiere călduță. Toți priviră în jur și văzură că nu se mai aflau în Acqueo Profundis, ci suspendați într-un spațiu fără pămînt și fără cer. Nu se vedea nici începutul, nici sfîrșitul.

Dintr-o dată apăru o creatură enormă și foarte frumoasă: Gughiul. Pasărea magică de pe Cea de a Șasea Lună plutea cu grație în fața copiilor. Cîntul său melodios le liniști inimile și le îndepărtă frica.

- Da'... e Gughiul de pe Xorax. A venit aici... printre noi, exclamă Nina uimită.

- Așa e, chiar el. E minunat. Are penele cu totul și cu totul de aur, spuse Cescio încercînd să-și țină cu o mîna ochelarii, ca să nu-i zboare de pe nas.

Gughiul se coborî, clipi din genele dese și își bulbucă ochii trandafirii, o privi pe Nina, o ridică prinzînd-o cu ciocul și o puse chiar pe capul său, iar ceilalți patru copii se așezară comod, unul cîte unul, pe cele patru uriașe aripi aurite.

Nina ridică Taldomul către înalturi și, ca un adevărat comandant de armată, spuse:

- Zburăm cu Gughiul. Curaj, mergem în Insula Paștelui! Să începă aventura!

Gughiul deschise ciocul și zîmbi, apoi își strînse sub pîntece singura și marea lui gheară și începu să zboare departe.

Ținîndu-se strîns de aripi, copiii văzură reapărînd cerul, albastrui și vîrgat de nori subțiri, galbeni și portocalii, apoi, jos, zăriră Oceanul Pacific, o imensă întindere de apă albastră în care se jucau nenumărați delfini și cîteva balene. Gughiul se coborî încet și, între valurile încrețite

care se spărgeau de stîncile țărmlui, apăru Insula Paștelui, numită Rapa Nui de către maori, vechii ei locuitori.

Pasărea zbură pe deasupra lui Tanga Poepoe Teokopi, o construcție care se înălța pe o plajă pustie și avea forma unei ambarcații: prora era înaltă de 14 metri și lungă de 26, iar pupa măsura 6 metri în lățime și 10 în înălțime. Copiii priviră de sus uriașa corabie de piatră, întreagă încă. Gughiul ateriză cu grijă pe solul negru ca smoala, ridicînd un nor de praf foarte fin care se lăsă pe pletele și pe hainele copiilor. În jurul anticei construcții navale erau roci vulcanice și imense pajiști cu iarbă mereu verde, mărunță și bine îngrijită, dar nu se vedea nici urmă de copac.

Cînd puseră piciorul pe pămînt, Gughiul făcu trei salturi enorme și se cuibări lîngă un stei de piatră, își puse capul între aripi și adormi.

Nina și ceilalți priviră jur-împrejur fără să vadă vreun suflet viu; singurul zgomot venea dinspre înaltul cerului, unde un stol de rîndunele se rotea cu vioiciune. Făcură cîțiva pași, cînd Taldom Lux, pe care îl ținea Nina în pumnul strîns, se iluminează pe neașteptate și începu să vibreze, ca și cum scepșrul de aur ar fi fost însuflețit de o descărcare electrică.

– Opriti-vă, nu vă mișcați, spuse Nina alarmată.

Din capul Taldomului izbucni o lumină trandafirie care merse drept către construcția navală.

– Haideți, spuse Nina ținînd strîns Taldomul, să urmăm lumina.

Raza trandafirie îi duse înăunșrul enormei corăbii făcute din rocă vulcanică și se opri pe un stîlp lung de vreo 20 de metri.

- Dar unde sîntem noi acum? Întrebă Cesco.

Nina scoase paginile din *Străzile Lumii* unde era o hartă mică.

- Așadar, noi sîntem aici, unde este desenată corabia numită Tanga Poepoe Teokopi, și din acest punct pleacă o linie roșie care merge către sud. Vedeți, e o cruciuliță și scrie Akahanga, cred că trebuie să mergem într-acolo.

Dodo era înfricoșat de acel loc atît de misterios. Ca să se odihnească, se sprijini o clipă de stîlp, dar lungă bucată de lemn se îndoii primejdios.

- Atențieeee, cadeee! țipă Roxy.

Și totuși, stîlpul nu se prăbuși la pămînt, ci pur și simplu se îndoii de mijloc făcînd să acționeze un mecanism secret care deschidea prora corăbiei. Roca se sparse în două; toți priviră scena și rămaseră înmărmuriți.

- Haideți să vedem!

Nina porni în fruntea grupului ținînd strîns Taldomul. Ajunși la prora, văzură că se deschisese o spărtură, un pasaj secret care ducea către interiorul construcției. Nina se apropie.

- Nu-i văd capătul, e întuneric beznă.

Cesco o luă de mînă, iar ceilalți se ținură unii de alții, formînd un lanț. Pămîntul vulcanic era sfărîmicios și copiii alunecară în hău, ca înghițiți de pietre și praf.

Zborul în interiorul uriașei corăbii de piatră se isprăvi cu o bufnitură nebunească. Învinețiți, frînți de durere și năclăiți de praful negru, cei cinci copii se treziră înăuntrul unei grote imense, cu pereții luminoși, de cristal alb. Pămîntul nu mai era stîncos, ci moale: o pajiște cu iarbă albastră și transparentă. Întinși unul lîngă celălalt, priviră

în jur uluiți. Ajunseră într-un loc foarte ciudat, care nu semăna defel cu interiorul unei corăbii, nu existau nici cabine, nici cambuză. Era doar o grotă.

Primul se sculă în picioare Cescio; în timpul căderii, își pierduse ochelarii și acum îi căuta mergînd pe bîjbîite.

Fiore își ridică privirile și văzu doar o lespede de marmură care ținea loc de acoperiș; lumina nu venea de sus, ci din rocile de cristal și din capătul pajiștii. La orizont, văzu o casă.

– Hei, priviți, locuiește cineva acolo, spuse ea arătînd cu degetul.

Nina se ridică în picioare și, cu fața și mîinile murdare de praf, strînse tare Taldomul și privi din nou harta. Roxy rupse un smoc de iarbă, îl mirosi și îl puse în buzunar.

– E foarte frumoasă, așa iarbă n-am mai văzut... miroase a mare.

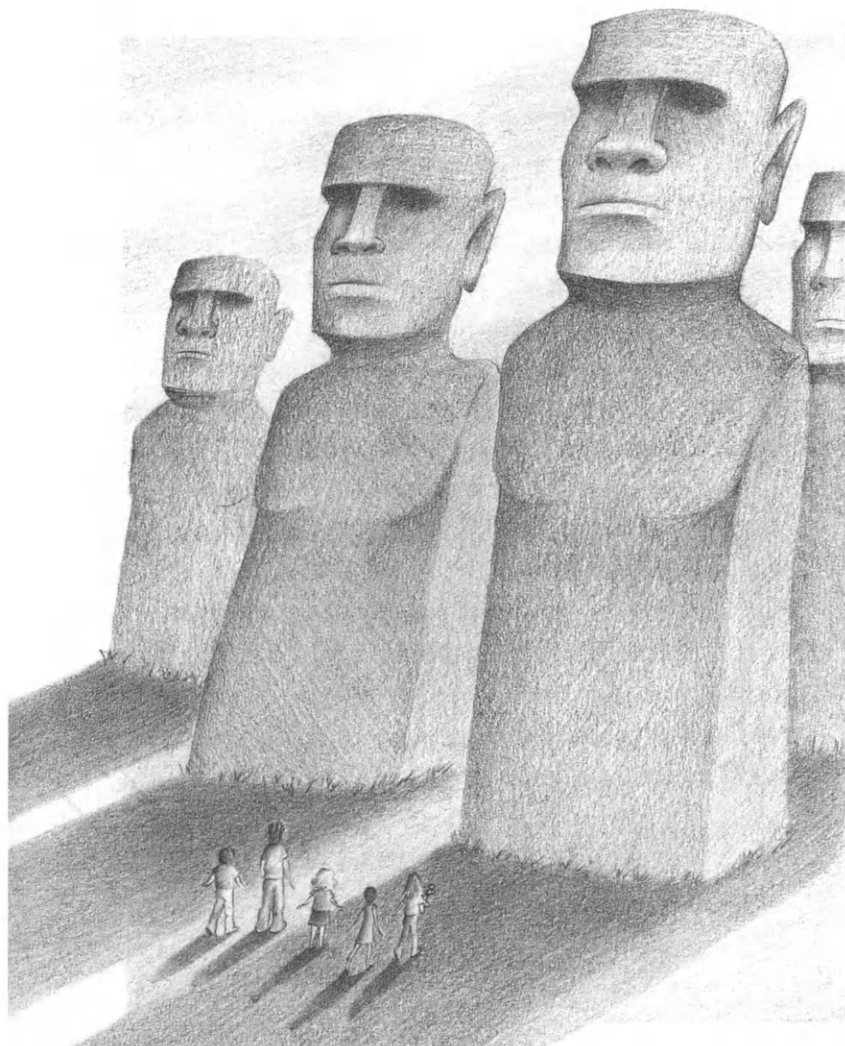
Între timp, Cescio își găsise ochelarii; aveau o lentilă spartă. Cînd copiii ajunseră aproape de casă, își dădură seama că nu avea nici uși, nici ferestre, ci pe un perete erau scrijelite două fraze în alfabetul Celei de a Șasea Luni.

Cu chiu, cu vai începură urcușul anevoios. Dar curînd oboseala le fu răsplătită. Cînd ieșiră la loc deschis se aflară în fața unei priveliști unice: Akahanga, imensa întindere de pămînt unde fuseseră sculptați 200 de moai uriași, misterioasele statui din Insula Paștelui, care întruchipau capete gigantice. Moaii au chipuri prelungi, nasuri lungi și plate, iar ochii lor privesc țință un anume punct de pe cer.

- Pe toate ciocolatele din lume! Asta e Akahanga. Astea sînt statuile de pe insulă. Nimeni nu a priceput vreodată de ce au fost construite și ce înțeles vor fi avut pentru localnici. Cine știe ce taină ascund! Priviți, se uită toate la același punct de pe cer. Poate... poate privesc toate în direcția planetei Xorax, exclamă Nina emoționată.

- Sînt tare înalte și-ți dau fiori. Au urechi lungi și chipuri triste, spuse Roxy făcînd ochii mari.

- Nina, trebuie să găsim a opta statuie, așa spunea inscripția pe care am văzut-o în grotă, zise Cesco. Era plin de energie și, măcar că vedea prost din cauza ochelarilor spărți, o luă la fugă spre moai.

Era greu să găsești al optulea moai. Statuile erau două sute!

- Să ne despărțim! Fiecare trebuie să vadă cîte patruzeci de statui. Nu știu cum o s-o recunoaștem. Dar trebuie să încercăm, îi îmboldi micuța alchimistă.

Copiii se învîrteau în jurul moailor căutînd un indiciu; părea o încercare imposibilă: statuile erau toate la fel. Sculptate în rocă vulcanică, fuseseră transportate, cine știe cum, pe acea pajiște imensă, puse una lîngă alta și toate cu fața către ocean. Acele chipuri ciclopice păreau că vor să comunice un lucru important. Dar ce anume, nimeni nu izbutise să descopere de-a lungul secolelor.

- Am găsit... veniți, veniți! strigă Dodo în gura mare.

Copilul cel mai timid din grup găsise un semn, o inscripție pe baza unui moai.

Nina dădu fuga prima și văzu pe dată că statuia aceea era altfel decît celelalte. Înțelese că era a opta, aceea pe care o căutau, deoarece pe ea fuseseră scrijelite atît numărul 8, cît și un cuvînt, care o umplu de bucurie, scris în alfabetul Celei de a Șasea Luni:

– Bravo, Dodo, aici e scris Xorax.

Nina aținti Taldomul spre inscripție și capul statuii se roti în jurul axei sale. Ochii moaiului se luminau în roșu și un fascicul de raze se îndreptă direct spre cer. Asupra insulei se coborî pe dată seara, învăluind-o în beznă. Un vuiet înspăimântător îi umplu de groază pe copii, pământul începu să se zgâlțâie ca la un cutremur și din gura statuii izbucni un jet puternic de apă. Cei cinci se agătară de moai și Nina, cu mult sânge rece, luă din nou Taldomul și strigă:

– Xorax... Xorax. Sînt Nina, fetița Celei de a Șasea Luni, și sînt aici ca să salvez gândurile libere ale copiilor.

Jetul de apă se opri pe dată și statuia prinse a vorbi:

Noi sîntem Moai, păzitorii cerului.

De patru mii de ani apărăm Xorax.

*Noi sîntem Moai, rocile știutoare
care țin într-însele fantezia copiilor
și o transmit către Xorax.*

*Noi sîntem Moai, de prea mult timp goliți
fiindcă Răul ne-a lovit și
visele copiilor au fost abătute aiurea.*

Statuia închise gura și rămase cu ochii luminați în roșu. Din sperietură, Dodo căzu la pământ și își acoperi capul cu mâinile, Roxy și Fiore se îmbrățișară tremurînd, iar Cescio se așază pe pajiște, fără să poată respira. Nina trase adînc aer în piept și, cu curaj, se adresă statuii:

– Ce pot face pentru ca gândurile copiilor să se întoarcă la voi?

*Luminează-ne ochii, reaprinde speranța.
Dă un vis fiecăruia dintre noi.
Privirea noastră va redeveni fericită,
iar cerul se va umple de rîndunele.
Pe aripile lor se vor așeza noile gânduri ale copiilor.*

Ochii statuii se stinseră și capul i se roti încet, revenind la poziția inițială.

Nina ridică Taldom Lux, apăsă o singură dată pe ochii de piatră goasil ai Gughiului și un fulger trandafiriu se îndreptă înăuntrul ochilor scobiți ai moaiului.

Statuia tresări și, unul după altul, toți cei două sute de moai enormi se luminau în trandafiriu. Nina le dăduse lumină ochilor lor. Cerul redeveni albastru și mii de rîndunele zburară deasupra insulei. Iată-le... visele copiilor erau pe cale de a se întoarce!

Mica alchimistă își desfăcu larg brațele și lacrimi de fericire începură să i se prelingă pe obraji. Cescă și ceilalți se îmbrățișară atît de tare, încît își auziră unul altuia bătăile inimii.

Soarele strălucea în înalături și valurile oceanului se spargeau de stîncile acestui pămînt misterios. Dar moaiul numărul 8 avea o altă surpriză pentru Nina: în timp ce două rîndunele se așezau pe nasul statuii, din gura acesteia ieși o scîndură groasă de lemn care căzu la picioarele Ninei.

Pe o parte era o inscripție, pe cealaltă, imaginea unui om, un maori bătrîn. Străvechiul locuitor al Insulei Paștelui avea pe mîna dreaptă un mic semn din naștere în formă de stea, la fel cu acela al Ninei și al bunicului.

– Priviți, priviți ce a scuipat statuia! strigă Nina tot mai emoționată, arătându-le celorlalți scîndura de lemn.

– Acesta e chipul unui indigen din vechime. Are pe mîna aceeași stea ca și mine... pe toate ciocolatele din lume! Este un strămoș de-al meu. A trăit aici și a fost Magul Bun al maorilor. Iată originea mea!

Nina vorbea repede, iar ochii îi scînteiau ca stelele.

Toți copiii se apropiară de ea, unul ca s-o îmbrățișeze, altul doar ca să-i zîmbească și, la urmă, Cescio îi zise după ce își scoase ochelarii:

– Ești fetița Celei de a Șasea Luni. Vii de departe... acesta este pămîntul tău natal. Iar noi sîntem bucuroși să fim aici cu tine... în insula viselor copiilor.

Nina îi mulțumi pentru frumoasele lui cuvinte și, privind moaiul numărul 8, ridică mîna în care ținea Taldomul în semn de biruință și, mergînd către stîncile de la mal, începu să traducă inscripția de pe scîndură:

⌘ Δ ↻ ◉ | Δ T U S |

↻ Δ G U ⌘ ⌘ U ⌘ Δ ⌘ ↻ Δ ◉ S | ⌘ ◉ S

U ⌘ L S ⌘ I ⌘ U S Δ V Δ G Δ S |

U U S T L Δ I ⌘ I Δ ⌘ ↻ Δ V Δ I |

◉ U ⌘ I I V ◉ S S T S Δ ⌘ U |

S I I ⌘ S L ⌘ Δ U ⌘ U L Δ V Δ V L ⌘ I

Așezată pe o rocă vulcanică, citea și recitea acea frază, atît de frumoasă, dar îngrijorătoare. Nina își găsise strămoșul cu puteri magice, care trăise cu atîtea secole înainte. Și primise de la el un mesaj neclar. Hamoi Aturi cunoscuse planeta Xorax, fusese primul Mag Bun de pe Pămînt și acum, după atîta amar de vreme, ea, micuța Nina, ajunsese în locul sacru unde începuse viața.

Gîndurile copiilor începuseră chiar acolo, în Insula Paștelui. Se așezară și, privind cerul și rîndunelele care se roteau fericite, respirară aerul curat și proaspăt al acelui loc misterios și magic.

- Hamoi Aturi scrie că ochii mei vor scăpăra și va veni o înșelăciune, spuse cu voce tare mica alchimistă, dar nu știu ce înseamnă asta. Poate că trebuie să se întîmple ceva. Trebuie să fim pregătiți pentru ce-i mai rău. Mai bine să ne îndepărtăm de moai și să-l găsim pe Gughi, altminteri nu vom putea să ne întoarcem acasă.

Roxy ascultă cu îngrijorare spusele Ninei și, fără să-și dea seama, băgă mîna în buzunar și scoase smocul de iarbă albastră pe care îl smulsese puțin mai devreme în grota de sub pămînt. Atinse de razele soarelui, firele de iarbă deveniră tari ca niște ace de oțel.

- Hei, da' ce se întîmplă cu iarbă asta? S-a transformat în niște chestii foarte tari și ascuțite brici, spuse ea arătîndu-le prietenilor ce avea în mînă.

Nina luă unul între degete, dar apropierea de Taldom fu fatală. Scepтрul cu capul de Gughi începu din nou să tremure și firul de iarbă, devenit ac de oțel, alunecă din mîna Ninei și se duse să se înfigă chiar într-una din cele două pietre de goasil care erau ochii Gughiului. Taldomul vibra în continuare și Nina nu mai reușea să-l țină. Cesco

încercă să-l oprească punându-și pe el mâinile mai mari și mai puternice, iar Roxy, cuprinsă de spaimă, aruncă pe jos celelalte ace pe care le mai avea în pumn. Dar, în loc să cadă pe pământ, firele de oțel zburară către cer, ca atrase de o misterioasă forță magnetică.

Toți își ridicară privirile urmărind drumul acelor săgeți subțiri care se înmulțeau cu iuteală și care acum acopereau mare parte din cer. Cu ajutorul lui Francesco, Nina încerca să scoată acul albastru din Taldom Lux, însă nu izbutea. Steaua din palmă începu să se înnegrească.

– Steaua mea devine neagră... copii, sîntem în primejdie! strigă Nina fără să-și poată ascunde spaima care o cuprinsese.

Pe neașteptate, o lumină fantomatică învălui insula, asemenea unei umbre amenințătoare.

– Priviți, soarele se stinge și rîndunelele au dispărut. Iarba aia blestemată a format un strat de oțel și cerul nici că se mai vede, strigă Fiore.

Fugeau, fugeau către moai, care încet-încet se acopereau cu gheață. În câteva secunde temperatura coborîse sub zero grade și frigul cuprinsese totul. Valurile oceanului deveniră uriașe și stratul de gheață le încremeni, congelînd cu totul apa. Insula Paștelui ajunsese ca Polul Nord.

– Ce se petrece? Mi-e frig rău. Nina, cheamă Gughiul și să ne întoarcem acasă, spuse Dodo clănțănind din dinți.

Și chiar în aceea clipă din cerul de oțel izbucni un fulger puternic care lovi unul din moai, sfărîmîndu-l în mii de bucăți. Un nor de fum negru se înalță din pietre și apăru, în toată urîțenia lui, Karkon Ca' d'Oro.

– Karkon!!! Mag blestemat! Dar cum se poate să ne fi ajuns tocmai aici?

Nina își încleștă dinții și privi cu ochi neîncrezători și plini de ură acel chip diabolic care o urmărea peste tot.

Rîsul diavolesc al Magului se împrăștie pe toată insula. Karkon ținea în mînă Pandemon Mortalis și, ridicînd lunga mantie violet, dădu la iveală un alt obiect: Jambirul pe care îl făurise el.

– Jambirul? Ne-a furat medalionul magic care te poartă în trecut!

Cesco nu-și credea ochilor. Copiii se temeau că Magul izbutise să intre în Acqueo Profundis și să ia adevărul Jambir pe care Eterea i-l încredințase Ninei. Gîndul că secretele lui Xorax și existența lui Max 10-p1 fuseseră descoperite de către conte îi aruncă într-o panică totală.

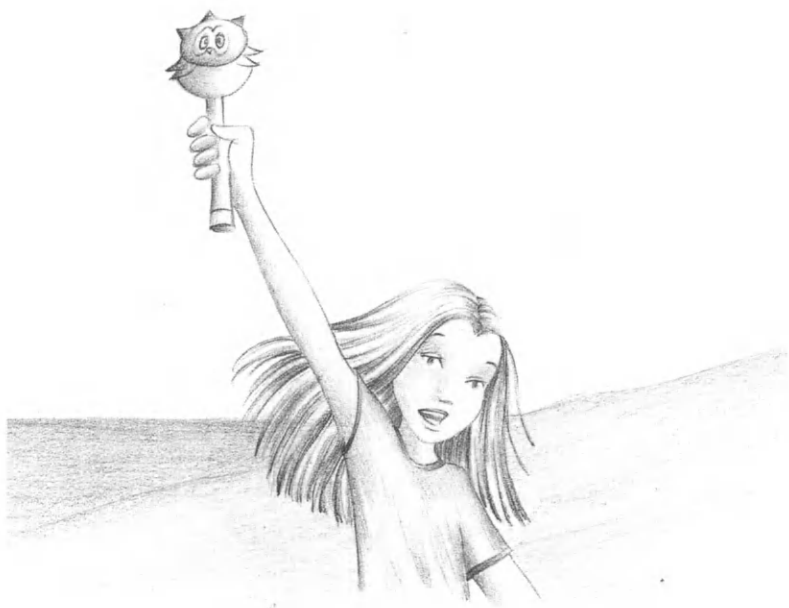
– Ha ha ha, ha ha ha... Nina, nu trebuie să mă subestimezi! Eu sînt un Mag puternic, cel mai tare din întregul univers. Nu mă poți învinge, ești doar o fetiță proastă. Vezi asta? spuse el disprețuitor, arătîndu-i Jambirul. Iată, l-am copiat după al tău. Este o clonă. O copie perfectă. Și pentru asta trebuie să-i mulțumesc androidului meu preferat: Andora. Acum și eu mă pot întoarce în trecut și te pot ajunge oriunde te-ai duce.

Karkon îi prinsese în cursă, copiii nu aveau multe speranțe să plece vîi de pe insulă. Alvis și Barbessa îndeplinseseră ordinul Maestrului și reușiseră în scurt timp să pună în funcțiune copia Jambirului.

„Clonat? Copiat? Atunci înseamnă că nu a intrat în Acqueo Profundis! Nu a descoperit legătura mea secretă cu Xorax“, gîndi Nina și, pentru o clipă, această siguranță o înșenină. Poate că bătălia împotriva Răului nu era pierdută încă.

- Andora, androidul blestemat, este acum al meu și e scos din funcțiune. Spune-mi cum ai ucis-o pe adevărata mea mătușă! strigă ea din toate puterile.

- Arsă de vie. Da, am învăluit-o în flăcări. A rămas doar cenușa din ea. Am ucis-o acum mulți ani, tu erai încă mică și stăteai la Moscova cu părinții. Am creat un android la fel ca Andora, știind că într-o bună zi te vei duce să trăiești cu ea, la Madrid. Te-a chinuit rău de tot, știu. Și n-ai idee cât de mîndru sînt de ea. Și acum, dragă fătucă fără minte, ai isprăvit de gîndit și de jucat cu alchimia. Așa cum l-am nimicit pe bunicul tău, acum te voi omorî și pe tine.

Glasul răgușit al lui Karkon îți făcea părul măciucă și mantia lui violet, care flutura viclean, îl făcea să pară un diavol.

Cu ultimele puteri, mica alchimistă îndreptă în sus Taldomul și rosti:

– Înșelăciunea a venit și acul de oțel Taldomul a oprit. Steaua mea, luminează îmi dă ca Răul cel crud să-l înfrîng. Steaua mea, roșie iarăși te fă și noi puteri îmi redă.

Karkon ținti cu Pandemon Mortalis și descărcarea electrică mortală lovi stîncă pe care ședea Nina, care își înclină capul ferindu-se de scînteile de foc. Cu toată hotărîrea smulse acul albastru înfipt în Taldom. Un salt înainte o făcu să se ridice de la pămînt și o lăsă plutind în aer. Apăsă pe ochii de Gughi și lumina trandafirie lovi Jambirul lui Karkon zgîriindu-l la mijloc. Contele privi medalionul și văzu că încă funcționa, își desfăcu mantia și zbură mai sus decît Nina. În spatele moailor, prietenii Ninei, îngroziți și îngrijorați, priveau înfruntarea dintre fetița Celei de a Șasea Luni și diabolicul Mag, sub cerul de oțel al Insulei Paștelui.

– Mori, vrăjitoare afurisită!

Karkon învîrți de trei ori Pandemon Mortalis și apoi lansă o vîlvătaie către fetiță, rănind-o la un sold.

Nina urlă de durere, pielea îi ardea și steaua devenea tot mai neagră. Apăsă de două ori pe ochii de goasil și din ciocul Taldomului ieșiră două fulgere care îl loviră pe Mag drept în nas. Karkon își pierdu echilibrul și căzu la pămînt, scăpînd Pandemonul din mînă.

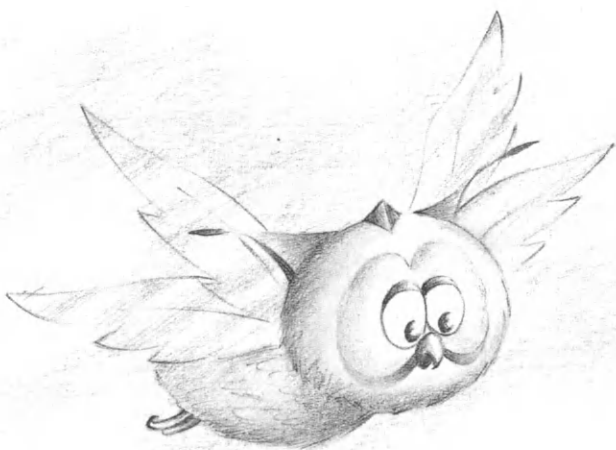
– Gughi, Gughi, ajută-ne... sîntem aici, vino să ne iei, strigă fetița îngrozită, nădăjduind că pasărea magică,

rămasă de cealaltă parte a insulei, va fi auzit chemarea ei de ajutor.

Magul se ridică pe dată și ascunse Jambirul de teamă să nu i-l ia fetița. Apoi apucă spada malefică, dar imediat Nina trase trei fulgere de lumină trandafirie care îi imobiliză picioarele. Karkon căscă gura, care deveni enormă, ochii îi erau ca de foc și, ținând cu Pandemonul, slobozi opt săgeți de fier împuțit ca să-și lovească și să-și infecteze potrivnica.

Nina izbuti să se ferească de șapte săgeți, dar a opta o lovi în umărul stâng. Cu săgeata încă înfiptă în spate, reuși doar să tragă o altă salvă cu Taldomul, mai înainte ca puterile s-o părăsească.

– Gughiul, priviți, sosește Gughiul! strigă Fiore venindu-i inima la loc.

Pasărea de pe Xorax auzise strigătul Ninei și venea s-o salveze. Își strânse aripile și coborî în picaj, dîndu-l peste cap pe Karkon Ca' d'Oro. Speriat și uimit de sosirea neașteptată a acelui animal atît de ciudat, maleficul conte luă în grabă Jambirul și îl frecă de capul lui chel, rostind *verbum magicum*: „Din trecut voi a mă-nturna și viața a mi-o salva“.

Pe pămîntul acoperit de gheață rămase doar mantia lui violet, care se topi într-o băltoacă de apă. Din Karkon nu mai era nici urmă... se întorsese de unde venise, lăsînd Insula Paștelui acoperită cu zăpadă.

Grav rănită, Nina privi de sus dispariția lui Karkon și se prăbuși la pămînt. Copiii merseră pe dată să vadă cum se simtea.

– Scoateți-mi săgeata de fier împuțit din umăr, simt că mor, spuse ea cu un firicel de glas.

Cesco și Roxy puseră mîna pe arma afurisită a lui Karkon și încercară s-o smulgă dintr-o singură mișcare, dar Gughiul îi îndepărtă clătînd din cap și, cu ciocul, desprinsă cu gingășie săgeata, apoi bătu din aripi și o pulbere de aur se depuse pe rănila fetei, făcînd să dispară orice urmă de sînge și de durere. Magicul nor de aur se împrăstie peste tot de jur împrejur și topi gheața care acoperea moaii. Încet-încet, mantaua de oțel care învăluia cerul dispăru de tot și soarele reapăru în toată splendoarea sa, scaldînd în lumină insula și oceanul. Din nou rîndurile începură să zboare și moaii strîngeau iarăși gîndurile copiilor de pe Pămînt. După multă vreme, păzitorii cerului erau plini ochi de mesaje, fantezii și vise noi.

Primul pas către salvarea lui Xorax fusese făcut. Gughiul o luă pe micuța Nina și o puse pe cap, copiii se urcară

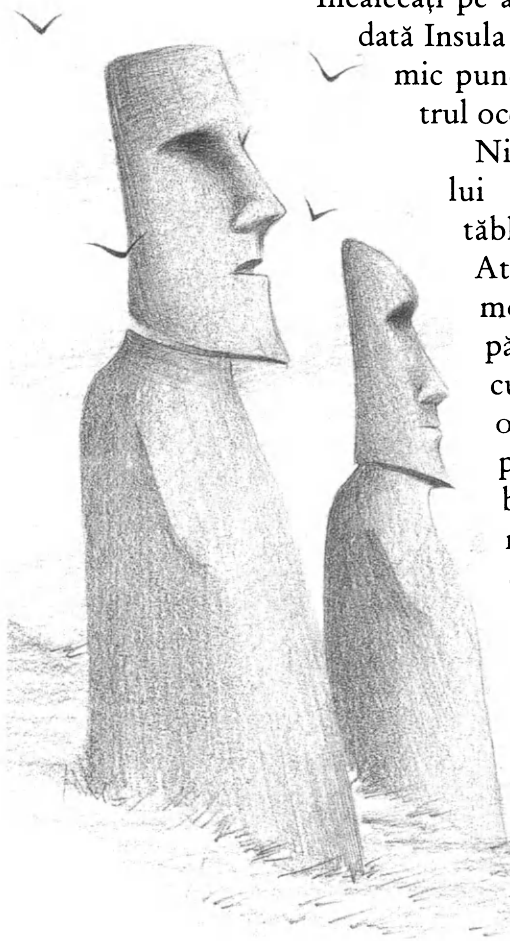
pe aripile păsării magice, care se ridică în zbor. Se roti de trei ori pe deasupra câmpiei și a celor două sute de moai. Capetele gigantice de pe Insula Paștelui erau înconjugate de mii și mii de rîndunele, cerul redevenise albastru și senin și în apele adînci ale Oceanului Pacific delfinii și balenele țîșneau și înotau în pace.

Nina ridică Taldomul către înalturile cerului și, strigînd în vînt, zise:

- Zboară, magicule Gughi, du-ne acasă!

Încălecați pe aripi, copiii priviră încă o dată Insula Paștelui: de sus, părea un mic punct negru pierdut în albastrul oceanului.

Nina mîngîie capul Gughiului și scoase din buzunar tăblița de lemn a lui Hamoi Aturi, sărută chipul strămoșului său și privi în depărtare gîndindu-se la bunicul și la Xorax. Își găsise originile și asta nu era puțin lucru. Faptul că izbutise să aducă rîndunelele înapoi pe moai, că eliberase măcar o parte din comunicarea dintre Pămînt și Xorax o făcea o alchimistă mîndră de sine. De bună seamă, aventura pentru salvarea Celei de a Șasea Luni era abia la

început și avea să întâlnească alte pămînturi îndepărtate și civilizații antice, iar fericirea de a fi reușit să-l învingă iarăși pe Karkon nu o însenină: Magul avea un Jambir la fel cu al ei și ar fi putut să-l folosească din nou. Lupta împotriva Răului nu se isprăvisese, era limpede, contele asasin ar fi putut amenința cine știe cît salvarea Celei de a Șasea Luni. Se gîndi la mătușa Andora, la tristul ei sfîrșit, și își jură că avea să o răzbune. Dar cum le-ar fi putut explica mamei, tatălui, mătușii Carmen, Liubei ceea ce se întîmplase cu adevărat? Cum putea explica oare că mătușa Andora fusese omorîtă de Karkon și că femeia care îi luase locul era, de fapt, un android?

În timp ce zborul Gughiului continua repede către Acqueo Profundis, Nina era frămîntată de toate aceste gînduri și își simțea inima grea și mintea obosită. Se întoarse către prietenii săi și văzu că fețele lor erau senine, pînă și lui Dodo părea să nu-i mai fie teamă să zboare pe pasărea magică de pe Cea de a Șasea Lună. Își înclină capul și-l sprijini de penele moi ale Gughiului, care se întoarse și scoase cu duioșie un tril ce-i mai îndulci tristețea.

– Un vârtej de nori și culori... priviți acolo jos... cerul se oprește acolo.

Strigătul lui Cesco o alarmă pe Nina, care își ridică fruntea și privi în față. Roxy, Dodo și Fiore se agătară de aripile Gughiului și scoaseră un țipăt, speriați de scena pe care o aveau în fața ochilor.

Gughiul se opri, rămînînd suspendat în aer, apoi începu să tremure și să bată iute din aripi și copiii nu mai reușiră să stea pe el. Nina căzu în gol și, în urma ei, și ceilalți coborîră în picaj. O prăbușire înspăimîntătoare și se găsiră într-un vârtej de vînt înghețat, bezna îi

învăluși și trupurile lor începură să zboare la dreapta și la stînga, fără un punct de sprijin. Apoi le intră în ochi o lumină roșie orbitoare și, asemenea unor pietre căzute din cer, se treziră rostogolindu-se pe podeaua din Acqueo Profundis.

- Sînt mooort? întrebă Dodo fără să aibă curajul să deschidă ochii.

- Gughiul... ajutooor... unde s-a dus Gughiul? zbiră Fiore.

Roxy și Nina se regăsiră îmbrățișate, iar Cesco privi în jur năucit și zise:

- Sîntem acasă, copii. Deschideți ochii. Ne-am reîntors.

Orologiul arăta tot 12, 10 minute și 5 secunde, Max 10-p1 era tot așezat pe taburet și privea cu groază la Andora care era întinsă pe masă, fără viață: circuitele electrice și mecanice păreau să nu mai funcționeze deloc. Cînd Max îi văzu pe copii reapărînd, se ridică de pe scaun și dădu fuga spre ei.

- Zuz, zuz, zculăți-vă! Vacanța în Inzula Paștelui z-a terminat! Și aici nu z-a întîmplat nimic, din fericire. Karkon nu a venit și Andora e tot nemișcată, ca la început. Haideți leneșilor, aici e multă treabă de făcut!

Nina îl privi pe Max și zîmbi:

- Sigur, Karkon nu s-a arătat pe aici, a venit în Insula Paștelui. Blestematul ăla are o copie a Jambirului.

- Adevărat? Păi... atunci, a fost Andora! Iaca, știam eu că zecretele noaztre zînt în primejdie. Trebuie ză diztrugem acezt android bleztemat!

Max era tare supărat, se vedea limpede, dar Nina îl liniști imediat:

- Nu, nu trebuie s-o distrugem pe Andora. Mai bine s-o studiem și să înțelegem cum funcționează: e nevoie să știm ce este în memoria ei. În acele microcipuri cerebrale se află adevărul. Karkon mi-a spus că a ars-o de vie pe mătușa mea cea adevărată, dar... nu te poți încrede în el. Poate să fie încă în viață și cine știe unde se află acum.

Copiii se priviră ca picați din lună și, încă întinși pe jos și obosiți de drum, spuseră:

- De acord, de acord. Să începem aventura!

Roxy îi făcu cu ochiul Ninei, dar, de îndată ce fetele încercară să se ridice de pe jos, își dădură seama că pe podea era o băltoacă de apă portocalie. Nina își pipăi hainele și simți că un buzunar al salopetei era ud flească.

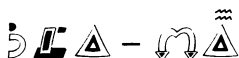
- Pe toate ciocolatele din lume, tăblița de la Hamoi Aturi s-a spart... și acum, eu ce fac?

Își băgă mîna în buzunar și scoase două bucăți din tăbliță îmbibate de apă.

- A ieșit un lichid portocaliu... dar ce este?

Antica tăbliță de lemn conținea o apă specială, un lichid magic ce rămăsese în lemn vreme de patru mii de ani. Max și copiii priveau bucățile de tăbliță și băltoaca de apă portocalie care se lărgea pe podea. Nina gustă apa.

- E foarte dulce... dar nu isprăvi propoziția că lichidul de pe jos începu să se miște formînd desene: era ceva scris în alfabetul Celei de a Șasea Luni:

Nina luă un pai și supse cuvîntul portocaliu, spre marea zăpăceală a tuturor.

Lichidul îi coborî în stomac și mica alchimistă simți o usturime greu de suportat. O durea burta; își duse mâinile la pînțece și se aplecă înainte.

– Mi-e rău... am dureri foarte mari.

Cesco și Max o luară în brațe și o întinseră pe masă, chiar lîngă Andora cea mecanică.

– Era o otravă? Nina va muriiii!

Cu ochii ieșiți din orbite, Cesco privi în jur ca și cum ar fi căutat ceva, un medicament, o pilulă care s-o vindece pe Nina. Dodo se ascunse sub masă, își împreună mâinile și începu să se roage, Roxy și Fiore o priviră pe Andora cu teama că s-ar fi repus în funcțiune și ar putea să-i facă vreun rău micuței alchimiste.

Max 10-p1 interveni :

– Nu-i nimic, nu-i nimic... Nina nu e în primejdie, trebuie doar ză zcupe ceva... Ezte necezar.

– Să scuipe? Ce să scuipe? Întrebară copiii.

– O ză vedeți acuși. Aveți răbdare, răspunse Max care, era limpede, știa ce avea să se întîmple.

Nina se îndreptă de spate și se așeză în fund, apoi, cu un icnet de tuse, scuiă ceva alb... din gură îi ieși o foaie de hîrtie, o scrisoare ce sfîrși chiar pe chipul scheletic al Andorei, care nu mișcă nici măcar o geană.

Max o luă și i-o dădu Ninei, care, cu mâinile tremurînde, privi foaia : era albă și pe margini avea pete galbene, iar frazele erau scrise cu portocaliu. Începu să citească tare, pe cînd ceilalți ascultau cu atenție:

Originea ți-ai găsit-o.

Dar acesta este doar începutul călătoriei tale.

Știu ce va trebui să înfrunți, așa că te sfătuiesc

să studiezi formulele alchimice. Devino mai puternică
și Korax va fi salvat. Rîndunelele călătoresc în cer,
străbat țări și pămînturi, adună visele și gîndurile
copiilor, acum moaii pot transmite către Korax
fantezia, dar încă nu e destul.

Există și alte popoare străvechi care de multă vreme
nu mai comunică defel cu Cea de a Șasea Lună.

PATRU TAINЕ sînt de dezvăluit
pentru a salva Korax. În Insula Paștelui ai cucerit
PRIMA TAINĂ.

Ține bine minte... într-o bună zi îți va fi de folos.
Cu o dragoste milenară,
Stră-stră-stră-stră-stră-stră-stră-străbunicul tău.

- Pe toate ciocolatele din lume ! O scrisoare de la Hamoi... Vorbește despre PRIMA TAINĂ, dar eu nu știam nimic depre găsirea unor taine. Ciudat, foarte ciudat!

Nina își șterse gura încă udă de lichidul portocaliu și împături scrisoarea punînd-o la loc în buzunarul mare, central, al salopetei, unde avea Taldomul și Pana de Gughi.

– Trebuie să studiezi formulele alchimice, altminteri nu putem merge înainte. Uită-te din nou prin caietul negru al profesorului Mișa și încearcă măcar să crezi vreuna, spuse Cesco, ajutînd-o să coboare de pe masă.

Max 10-p1 își desfăcu larg brațele și, clătînînd din capul lucios și chel, protestă:

– Voi chiar nu vă dați zeama că zîntem în primejdie. Nu avem timp de pierdut. Karkon va veni aici. A văzut imagini din Acqueo Profundiz, precum și fața mea. Eu acum o demontez pe Andora și o ztudiez bine, dar voi trebuie ză vă gîndiți cum ză ne apărăm laboratorul.

Roxy îl îmbrățișă pe Max și îl sărută pe frunte ca să-l liniștească, iar ceilalți se puseră pe treabă. Karkon și androizii săi aveau să lovească în curînd.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Curajul Săltărețului

Liuba ședea pe divanul de două persoane din Salonul Trandafirilor și broda o față de masă mare. Era foarte tristă fiindcă primise o telegramă de la Ferk, din Moscova : „Nu se poate comunica doliul vostru Verei Mihailovna și lui Giacomo De Nobili. Cei doi cercetători sînt în misiune top secret și nu pot fi contactați. Vă transmitem sincere condoleanțe“.

Puține cuvinte, pe care acum Liuba trebuia să i le spună Ninei. Dădaca rusoaică era cu adevărat îngrijorată, iar scena pe care o văzuse cu cîteva ore mai devreme o zguduise într-atît, încît îi pierise pofta de mîncare. Să descopere că un android îi luase locul Andorei fusese pentru ea un șoc groaznic. Împungea cu acul, trăgea firul și bombănea pentru sine, dar, cînd auzi pașii Ninei și pe ai prietenilor ei, nu se mai putu stăpîni: „Iată-i, s-au întors. Cine știe ce au mai pus la cale“. Se ridică, puse fața de masă pe pernele de mătase roz și ieși în fugă din cameră.

– Bezeluță, îmbrățișează-mă, spuse Nina venindu-i în întâmpinare.

- Te simți bine? Și robotul ăla unde l-ați dus? Întrebă ea privind-o drept în ochi.

- E totul sub control, nu-ți face griji! Acum mă duc în bucătărie, fac niște sandvișuri cu brânză și apoi mă întorc să... studiez cu prietenii mei. Tu odihnește-te și nu te gânde prea mult la cele văzute.

Nina o strânse tare în brațe și o sărută țucăit pe obraz... din păcate, nu-i putea spune în amănunt ceea ce se întâmpla. Liuba o opri și îi puse în mână telegrama. Nina o citi dintr-o ochire și chipul i se înnegură.

- Nu pot fi contactați. Înteleg. Sper ca misiunea lor să nu fie prea periculoasă. Și mai sper să-i văd cât mai curînd. Mi-e dor de ei, spuse ea împăturind de mai multe ori telegrama, ca apoi s-o vîre în buzunarul salopetei. Liuba o mîngîie și fetița o privi cu ochii ei mari și albaștri. Știu că mă iubesc mult. Voi avea răbdare. Voi aștepta. Într-o bună zi vor fi mîndri de mine, murmură ea, apoi își ridică privirile și se duse la prietenii ei.

Gustarea fu scurtă, dar copioasă: Dodo mîncă patru sandvișuri cu mozzarella și roșii, iar ceilalți ronțăiră alune și biscuiți cu cremă.

Nina era neliniștită, și nu doar pentru părinții ei. Se tot gîndea la scrisoarea lui Hamoi Aturi și la Prima Taină dezvăluită. Mai lipseau trei. Căutarea Tainelor avea să fie lungă și grea, iar Karkon reprezenta un pericol continuu pentru bunul mers al acesteia.

- Copii, mă duc în laboratorul bunicului să încerc formulele alchimice. Trebuie să aflu calea de a-i fura lui Karkon copia Jambirului, spuse Nina ridicîndu-se dintr-o dată.

Cesco ținea în mâini ochelarii cu lentila spartă – zborul pe Insula Paștelui îi lăsase acea amintire frumoasă. Trebuia cu orice chip să monteze una nouă, poate că Max 10-p1 l-ar fi ajutat. Înălță un braț ca să-i atragă atenția Ninei și spuse:

– Dacă nu-mi repar ochelarii, nu pot face nimica, abia văd, știi bine. Propun să ne întoarcem în Acqueo Profundis, Max îmi va pune o lentilă nouă, iar noi patru vom studia harta palatului Ca' d'Oro. Așa, când tu vei fi gata cu noul plan împotriva lui Karkon, vom putea acționa imediat. Vom intra în orfelinat și vom lua

Jambirul. Dar vom avea nevoie de mult curaj. Multă forță. Nu putem da greș.

Propunerea lui fu primită de toți. Nina scoase sfera de cristal și se îndreptă spre Salonul Dogelui, deschise ușa laboratorului, îi dădu lui Roxy Inelul de Fum, potrivi cheia în formă de stea pe chepengul pivniței, rosti *Quos Bi Los* și Cesco și ceilalți coborîră grabnic în tunel și ajunseră în *Acqueo Profundis*.

Răsfoind caietul negru al bunicului, Nina repeta pe de rost formulele alchimice ale Celei de a Șasea Luni. Trebuia să se concentreze și să găsească noi soluții pentru a face față a nu știu câtei înfruntări cu Karkon.

„Vasăzică, e nevoie de cupru 7471104, dă forță vitală, trebuie să bei 15 picături privind cerul fără nori. Păi... azi e o zi frumoasă, soarele strălucește, așadar, putem să încercăm.“

Nina căută printre borcane pe cel care conținea bucăți de cupru. Luă cinci lamele și le puse pe masă. Pregăti bolul, puse la fiert ceaunul deasupra focului din șemineu și adăugă *Acqua Permanens* care fixa energia vitală: această formulă îi fusese predată de profesorul José și și-o amintea bine. Apoi aruncă înăuntru cuprul și amestecă totul cu o baghetă de Sticlă Fumegătoare, un instrument fin și fragil care împiedica evaporarea substanțelor. Lamelele de cupru se topiră dînd naștere unui lichid roșiatic. După doar 3 minute și 22 de secunde poțiunea era gata. Nina vărsă totul într-o carafă mică de argint pe care o puse la răcit lîngă piramida cu dinți de dragon.

Cu caietul negru în mîină se plimbă în sus și în jos prin laborator, căutînd alte substanțe magice pe care să le folosească.

„Hîm... mai trebuie ceva. Picăturile de cupru ne dau putere, dar încă nu-i de ajuns. Iată – zise ea arătînd cu degetul spre o pagină – cuarțul, desigur... cuarțul 7471107 înfrînează pentru o vreme sufletul celor haini. Asta ne va fi de folos în timpul luptei cu Karkon. Dacă izbutesc să-l amăgesc cu Taldomul, îi arunc pe față bucățile de cuarț și așa pot să mă feresc de flăcările Pandemonului. Cu cuarțul o să o scot la capăt, dar androizii... nu, nu, împotriva androizilor nu pot folosi cuarțul, ei nu au suflet. Pentru ei trebuie să găsesc o altă formulă.“

Pe cînd lua cu o spatulă un pumn de bucățele de cuarț, pe care le puse grămadă lîngă șemineu, Nina se gîdea cum să-i oprească pe copiii androizi, apoi mai răsfoi cîteva pagini din caietul negru și îi căzură ochii pe descrierea Săltărețului.

„Desigur, Săltărețul 8833108 de pe Xorax este un animal perfect ca să ne apere în timpul luptei. Scrie aici că prezența lui dă siguranță și curaj. Și noi o să avem nevoie de asta cînd ne-om găsi în față cu Alvis și Barbessa.“

Caraghiosul animal de pe Cea de a Șasea Lună, un ditai șomoilog alb, înalt cam de un metru și jumătate, cu urechile și gura galbene, putea cu adevărat să-i ajute pe Nina și pe prietenii ei să-i înfrunte pe Magul cel rău și pe androizii lui.

„E în stare să facă sărituri uriașe cu labelle lui cu arc și poate trece peste orice obstacol... da, da... trebuie să-l fac să ajungă aici, pe Pămînt.“

Dar cum anume? Frecînd Pana de Gughi putea face să apară imaginea Celei de a Șasea Luni, ca apoi să-și vîre mîna și să ia Săltărețul, așa cum făcuse cu mănunchiul de misyle, dar nu era sigură că animalul magic ar fi putut ieși

din sferă, prea era mare și nu ar fi trecut. În plus, Nina nu știa dacă Săltărețul ar fi reușit să supraviețuiască pe Pământ, mai ales că atmosfera era foarte diferită de cea de pe Xorax. Ajunsă în acest punct, se hotărî să întrebe *Systema Magicum Universi*, așa că puse mîna pe pagina lichidă și zise:

– Carte, pot face să ajungă aici Săltărețul, folosindu-mă de imaginea lui Xorax?

Singură Eterea știe ce și unde.

Trimite-i mesajul și ea îți va răspunde.

Așadar, Nina trebuia să intre degrabă în contact cu Mama Alchimistă. Luă carafa cu poțiunea de cupru, bucățelele de cuarț și caietul negru și coborî în fugă în Acqueo Profundis unde se găsea computerul conectat cu Cea de a Șasea Lună.

Francesco, Fiore, Dodo și Roxy întinseseră pe jos harta palatului lui Karkon și, înarmați cu hîrtie și creion, scriau una cîte una trecerile secrete și coridoarele fără ieșire. Cînd o văzură pe Nina intrînd, exclamară:

– Ai terminat așa repede? Trebuie să plecăm imediat?

– Păi, poțiunea de băut o am, și am luat și cuarț ca să aruncăm în Karkon, așa încît să-i înfrînăm cîteva minute sufletul hain. Mi-a venit o idee. Poate izbutesc să-l aduc aici pe Săltărețul care ne va da curaj, spuse fetița punînd carafa și cuarțul lîngă computer.

– Săltărețul? întrebare copiii în cor.

– Zăltărețul? rosti Max 10-p1 întrerupîndu-se din demontarea creierului mecanic al Andorei.

– Da, taman animalul în formă de șomoioș. Dar numai Eterea poate să-mi spună dacă îl pot face să ajungă aici. Max, vino, te rog, și deschide computerul și ecranul gigantic, trebuie să-i trimit acest mesaj Mamei Alchimiste.

Nina era cu adevărat hotărâtă. Deschise caietul negru la pagina despre Săltăreț și i-o arătă lui Max, care lăsă baltă cleștii și șurubelnițele, o acoperi cu un cearșaf pe Andora și citi cu atenție pagina din caiet. Se așeză în fața computerului și, cu lungile sale degete metalice, repuse sistemul în funcțiune.

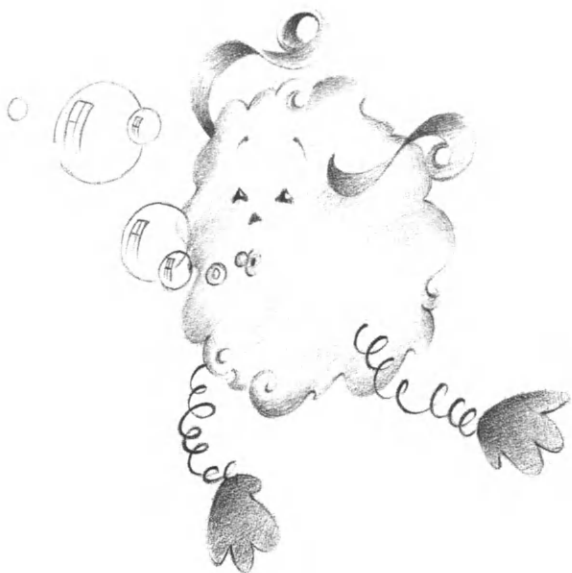
– Secvența numerică a Săltărețului este 8833108, îi spuse Nina androidului, care execută operațiunea.

Abia apucă Max să tasteze numerele că și văzu apărând imaginea animalului, cu următorul text scris alături: „Săltăreț – dă curaj și, când e fericit, scoate pe gură baloane uriașe de săpun.”

– Simpatice Săltărețul ăsta... o să ne distrăm pe cînte împreună cu el, spuse Fiore cu entuziasm.

– Max, scrie mesajul pentru Eterea, zise Nina dictîndu-i fraza: Mesaj pentru Mama Alchimistă de la Nina 5523312 – „Am nevoie de Săltăreț, pot să-l iau folosind Pana de Goghi?”

Ecranul deveni negru dintr-o dată și imaginea Săltărețului dispăru, ca și cum comunicarea cu Cea de a Șasea Lună s-ar fi întrerupt brusc. După cîteva secunde computerul se reaprinse și pe marele ecran fixat în perete apăru o lumină foarte strălucitoare, alcătuită din particule de argint. Apoi Nina auzi în gînd un glas de femeie. Era Eterea. Contactul telepatic se realizase. Totuși, nici urmă de Eterea, nici măcar gura sau ochii. Ecranul înfățișa doar o pată densă de lumină pulsîndă.

Un fulger traversă laboratorul și copiii se ghemuiră înspăimîntați, pînă și Max își puse mîinile pe cap ca să se acopere. În acel moment, pe ecran apăru un Taldom Lux, un sceptru de aur la fel cu acela pe care îl avea Nina. Glasul Etereei pătrunse în creierul Ninei:

Acesta este Taldom Lux al meu.

Acum ia-l pe al tău.

Freacă Pana de Cughi

și va apărea Korax.

Rostește de trei ori

„Olys Assaf”

și apasă pe ochii de goasil.

Fă-o acum!

Cu privirile nedezipite de ecran, Nina scoase din buzunarul din mijloc al salopetei Taldomul său, îl puse lângă tastatura computerului, în vreme ce Max și ceilalți stăteau tăcuți și nemișcați. Apoi scoase și Pana de Gughi, o frecă între degete și în fața fetei apărură sfera luminoasă care plutea prin aer. Nina luă din nou în mână Taldom Lux și, cu o voce sigură, spuse de trei ori *Olys Assaf* („galben și alb” în limba de pe Xorax). Apăsă pe ochii de goasil și așteptă.

Pe ecranul gigantic, Taldom Lux al Etereei începu să se miște de unul singur și, alături de el, apărură Săltărețul. Animalul țopăia liniștit, scoțind baloane de săpun. Aceeași scenă se vedea și în sfera creată cu Pana de Gughi.

Din Taldomul Etereei izbucni un fulger azuriu care îl lovi pe Săltăreț, făcându-l să dispară pe dată și lăsînd în locul lui doar un halou de lumină gălbuie. Sceptrul Etereei împinse haloul către ecran; același lucru se întîmpla și în interiorul sferei aflate în fața Ninei.

Glasul Mamei Alchimiste reveni în gîndul fetei:

*Ia-ți Taldomul și îndreaptă-l către interiorul sferei,
apasă de patru ori pe ochii de goasil.
Săltărețul va fi la tine.
Mai înainte ca Soarele tău să înceapă o nouă zi
animalul magic va trebui să fie înapoi pe Xorax.
Dacă nu o să faci așa, va muri.*

*Nina, trebuie să-ți mulțumesc:
Moaii transmit gîndurile copiilor.
Bunicul tău Mișa, Birov și Hlamoi sînt mîndri de tine.
Acuma Prima Taină o știi,
fii atentă la ce va veni.*

Nina se emoționează. Gîndul că bunicul lua aminte la fiecare acțiune a sa o umplu de bucurie și zise cu voce scăzută:

– Sînt pe calea cea bună. O simt. Acum trebuie să merg înainte.

Max ridică două degete în semn de victorie, iar ceilalți copii își strînseră pumnii ca să arate că nu-i părăsiseră puterile. Nina își îndepărtă părul din ochi și privi sfera cu imaginea Celei de a Șasea Luni.

Văzu haloul galben, ținti cu Taldomul înăuntrul lui și apăsă pe ochii de goasil. De pe ecranul gigantic dispăru orice urmă de imagine, iar din sferă se ivi chipul Săltărețului: avea buze cărnoase și de un galben intens, nasul turtit, ochii închiși, iar urechile, galbene ca și gura, se mișcau fără încetare. Apoi răsăriră labele și, în cele din urmă, animalul magic se materializă în fața copiilor. Sfera dispăru și Nina zîmbi:

– Salut, Săltărețule, bine ai venit pe Pămînt!

Nina întinse mîna și îi pipăi urechile foarte moi: păreau făcute din cauciuc, iar trupul lui semăna cu o minge mare de tenis, albă și foarte pufoasă. Săltărețul privi împrejur, dezorientat; ochii lui, mari și rotunzi și de un galben palid, se roteau ca niște roți. Așa ceva nu mai văzuse în viața lui! El era obișnuit cu pămîntul verde al Celei de a Șasea Luni, cu plantele aromatizate și cu ființele de lumină. Îl privi pe Max și zîmbi, îl cunoscuse cînd bunicul Mișa îl adusese pe Xorax.

Dintr-un salt, acel animal ca un pui gigantic ajunsese în cealaltă parte a laboratorului, amușină aerul și se apropie de copii punîndu-și boticul pe hainele lor. Apoi o văzu pe Nina. O recunoscuse și pe ea: o văzuse pe Xorax împreună

cu Eterea. Zîmbi larg, arătîndu-și dinții micuți. Din zîmbet răsări un balon uriaș de săpun.

– E fericit. Săltărețul e fericit. Cînd face baloane înseamnă că e fericit, spuse Roxy veselă, înfundîndu-și mîinile în blana moale și scurtă a ciudatului animal.

Balonul de săpun zbura prin laborator și Cesco, plin de curiozitate, încercă să-l spargă cu vîrful unui creion, dar, în loc să explodeze, balonul înghiți creionul.

– Hei, ia priviți, balonul nu e așa fragil, reușește să transporte obiecte, spuse băiatul în timp ce pipăia balonul.

– Așa-i, creionul nu l-a spart. Acum încerc să vîr înăuntru o sticlută, să vedem dacă merge.

Încercarea lui Roxy izbuti de minune. Baloanele Săltărețului puteau să țină în ele diferite obiecte, fără a se sparge.

„Interesant, într-adevăr, foarte interesant“, gîndi Nina privind scena. În cîteva secunde toți se înghesuiau în jurul bietului Săltăreț, care se lăsa alintat cu dragă inimă. Era mare, cu mișcări stîngace și mai înalt decît copiii. Dar atît de bun! Pentru a-și arăta simpatia, Max luă o lingură plină cu dulceață de căpsune și i-o oferî.

– E înnebunit după căpsune. Eu îl cunosc bine.

Săltărețul se așeză lîngă masa de experimente, își scoase limba galbenă și își linse boticul mînjit cu dulceață.

– Nina, ești sigură că e curajos? Și că ne va face și pe noi să fim curajoși? Privește-l bine, ce mai, ți se pare agresiv? Întrebă Cesco, nițeluș pus pe hartă: de fapt, nu era defel convins că Săltărețul va fi fost animalul potrivit. Prea îi părea un lucru făcut în glumă.

Nina reactionă pe dată:

- Termină cu prostiile! O să vezi: va face lucrurile potrivite și ne va fi de ajutor. Nici un animal de pe Cea de a Șasea Lună nu este agresiv. Nu există răutate pe Xorax. Se poate lupta împotriva lui Karkon și folosind doar magia și inteligența, isprăvi ea grăbită și furioasă.

Max îi dădu dreptate, iar Cesco, în chip de scuză, făcu o plecăciune și se duse să îmbrățișeze animalul acela ca un pui uriaș, alb și galben.

- Haideți, copii, să plecăm! Să-l lăsăm aici pe Săltăreț și să mergem în grădină, spuse Nina în timp ce se îndrepta spre ușă.

- Cum în grădină? Pentru ce? Întrebă Roxy.

- Trebuie să bem poțiunea de cupru, 15 picături sub cerul fără nori. Așa e regula. Apoi ne vom întoarce să-l luăm pe Săltăreț și ne vom duce la Karkon.

Micuța alchimistă era foarte agitată: de-abia aștepta să fure copia Jambirului.

- Mă lăzați zingur cu el? Dar dacă tot zare de colo-colo, zparse totul. Știu eu ce-i poate pielea. E obișnuit ză facă zărituri uriașe în mijlocul pajiștilor de pe Xorax, mormăi Max, îngrijorat: de bună seamă, giganticul pui magic nu putea rămîne închis acolo atîta timp.

- Ne întoarcem într-un sfert de oră, spuse Nina deschizînd ușa de la Acqueo Profundis și ieșind.

- Așteaptă, am o idee: dacă tragem draperiile verzi care acoperă priveliștea, Săltărețul va putea vedea fundul mării. E clar că nu a mai văzut așa ceva. Ca atare, o să stea liniștit să admire peștii și algele, spuse Fiore, felicitîndu-se pentru ideea ei bună.

- Perfect, așa o ză fac, pe dată, zise androidul, venindu-i cumva inima la loc.

Abia trase Max draperiile și Săltărețul începu să-și rotească iute ochii și apoi își turti nasul de geam, privind năucit ceea ce pentru el erau făpturi ciudate – peștii. Pești care nu semănau nicicum cu prietenul său Quaskio!

– Gata, acum duceți-vă. Zînt mai liniștit, spuse Max reapucîndu-se să demonteze creierul Andorei.

Cei cinci copii ieșiră în fugă și se duseră în grădina vilei. Cu carafa de argint și cu o pipetă în mînă, Nina se sprijini de trunchiul magnoliei celei mari și privi cerul: soarele era încă sus și nu se vedea nici urmă de nor.

– Deschideți gura, vă voi pune 15 picături pe limbă. Înghițiți lichidul privind cerul. Vă rog mult, nu închideți ochii, altminteri poțiunea nu va avea efect.

Și așa făcu.

Toți băuseră poțiunea, doar Dodo refuza să deschidă gura. Nina își pierdu răbdarea:

– Dacă nu bei, n-o să vii cu noi. Hotărăște-te... nu-ți poate fi mereu frică de orice! Poțiunea asta îți va da forță vitală, așa măcar n-o să ne mai calci pe nervi.

Dodo abia, abia deschise gura. Nina îi vîrî pe dată pipeta și, în cele din urmă, pînă și timidul grupului se lăsă înduplecat. Micuța alchimistă bău ultima amestecul magic. La sfîrșit, se priviră unul pe altul să vadă dacă avea vreunul reacții ciudate. Efectul fu extraordinar: pe chipurile lor se întipări mîndria. Obrajii li se îmbujorară, ochii le scăpărau și se îndreptară de spate. Chiar și Dodo părea puternic și de nebiruit.

Nina îi bătu pe umeri și își invită prietenii să coboare din nou în laborator, să-l ia pe Săltăreț și harta Palatului Ca' d'Oro.

Orologiul din Acqueo Profundis arăta 18, 34 de minute și 15 secunde. Copiii aveau la dispoziție nouă sau zece ore ca să intre în palat, să găsească Jambirul și să fugă. De fapt, Săltărețul trebuia să se întoarcă pe Xorax înainte de revărsatul zorilor.

Cesco făcu harta sul, în timp ce Roxy, Fiore și Dodo se apropiau de Săltăreț.

- Dar pe el... îl luăm cu noi în barcă pînă la palat? întrebă ei.

- Desigur, e singura soluție. Îl scoatem de aici acoperit cu un cearșaf, așa nu-l vede nimeni, apoi îl punem pe fundul bărcii și mergem, răspunse Nina cu hotărîre.

Luă cuarțul și îl puse într-un săculeț, verifică în buzunarul din mijloc al salopetei să vadă dacă avea Taldomul, Pana și sfera de cristal pentru a intra și a ieși din laboratorul vilei.

- Inelul de Fum e la mine, spuse Roxy.

- Eu am cheia în stea de la pivniță, adăugă Fiore.

- Bine, să mergem sus, puneți obiectele pe masa de experimente și să plecăm.

Nina era grăbită, știa că încercarea lor nu avea să fie nicidecum ușoară. Dodo ținea în mîini un cearșaf roz și, apropiindu-se de Săltăreț, îi șopti:

- După aceea o să te acopăr cu asta. N-o să te vadă nimeni.

La 18 și 50 de minute ieșiră pe poarta vilei. Soarele apunea și Dodo îl acoperise bine pe Săltăreț. Cum gigantul pui galben nu știa să meargă, ci doar să sară, îl luară în trei și îl duseră ca pe un pachet pînă la barcă. Dar lîngă pod, ascuns în spatele caselor, cineva spiona mișcările Ninei, urmînd ordinele lui Karkon.

Erau cei doi gemeni vicleni, Alvisе și Barbessa, împreună cu Irene și Gastilo.

– Uite-i, tocmai ies din vilă, îi avertiză Gastilo scuipând pe jos.

– Da' ce mai duc cu ei? întrebă Irene mijindu-și ochii.

– Poate e un obiect magic. O mașinărie construită de ei.

Ideea lui Barbessa îi plăcu lui Alvisе.

– Da, ascund ceva important. L-au acoperit cu un cearșaf tocmai ca să nu-l vadă nimeni. Să-i urmărim!

Cei patru androizi ai lui Karkon se hotărîseră să-i înfrunte pe Nina și pe prietenii ei. De îndată ce îi văzură urcîndu-se în barca lui Roxy, cei doi gemeni dădură fuga la debarcader și luară din zbor primul vaporeș către San Marco. Irene și Gastilo rămaseră de pază în fața vilei.

În barcă, bietul Săltăreș se bălăbănea în sus și în jos; la ora aceea canalul Giudecca era destul de aglomerat, iar valurile se urmau cu iușeală.

Cesco ridică un colț de cearșaf și mîngîie puiul gigantic, căruia nu-i era deloc frică... ba dimpotrivă, încercă să facă un balon de săpun, dar Cescο îi acoperi gura pe dată.

– Nu, nu-l face acum, altminteri își ia barca zborul... he, he, he...

Săltăreșul îi făcu din ochi și zîmbi. Barca se legăna și Roxy mări viteza. Prora se afunda adînc în valuri. Deși stropii de apă udau hainele copiilor, acest lucru nu părea să-i îngrijoreze cîtuși de puțin. De pe vaporeș, Alvisе și Barbessa spionau cu un binoclu orice mișcare, fără încă a înțelegе ce anume va fi fost sub cearșaf. Ajunși la stația San Marco, gemenii coborîră de pe vaporeș, cîta vreme

barca o apucă de-a lungul micului canal ce ducea la Palatul Ca' d'Oro.

- Se duc la Karkon. Vor intra în palatul nostru. Trebuie să-i împiedicăm și să-i dăm de veste contelui!

Roxy opri barca în fața celei de a treia arcade scobite în palat, un fel de tunel ce ducea în subterane, marcat pe hartă cu numărul 3.

- E cel care ne trebuie, spuse Cescio ridicându-se în picioare și clătinându-se. Prima și a doua arcadă duc la bucătărie și la sala de mese. Sînt sigur că asta cu numărul 3 e folosită și de Karkon însuși, fiindcă duce de-a dreptul în laboratorul lui subteran.

Roxy stinse motorul, Cescio și Dodo scoaseră vîslele și, încet-încet, lăsară mica ambarcație să lunece pe fața apei, fără zgomot.

După cîțiva metri, în semiîntuneric, se treziră în fața unui zid la baza căruia, la înălțimea apei, se aflau doar trei trepte. Nina coborî cea dintîi, puse picioarele pe prima treaptă scăldată de apă și, ținînd mîinile sprijinite de barcă, începu să urce. Pipăi zidul și își dădu seama că era înconjurat de un cadru de lemn.

- Asta e o ușă. Nu are nici o broască. Trebuie să găsim mecanismul ca s-o deschidem, spuse ea întorcîndu-se către prietenii ei.

- Poate o fi nevoie de o parolă, zise Cescio.

- Încearcă să împingi în zid, sugeră Roxy.

Nina încercă din toate puterile, dar nu se întîmplă nimic. Săltărețul își iți un ochi de sub cearșaf și privi în jur, curios.

- Stai liniștit, o să ieși curînd, îl asigură Dodo.

– Haideți, copii, dați-mi o idee! Nu putem sta aici ore întregi. Trebuie să deschidem zidul ăsta!

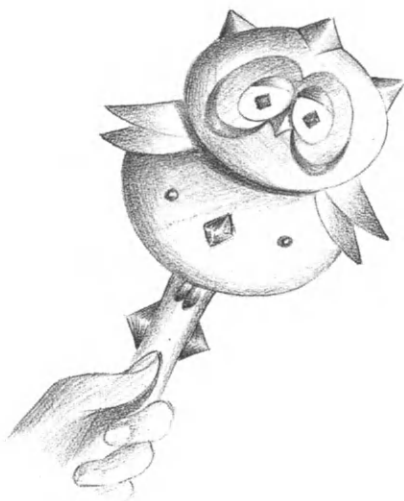
Nina începea să se enerveze.

Cadrul de lemn care înconjura zidul era gros, dar, din loc în loc, fusese mâncat de umezeală. Nina pipăia încet lemnul căutând vreo crăpătură ca să desprindă tocul ușii, dar totul era zadarnic. Scoase Taldomul, apăsă o singură dată pe ochii de goasil și o străfulgerare de lumină se răsfrânse pe zid, fără a-l zgîria.

„Nimic, nici măcar energia Taldomului nu funcționează“, gîndi ea.

– Încearcă încă o dată, poate cu o descărcare de energie mai puternică reușești, o îmboldi Roxy.

Mica alchimistă se întoarce, privi peretele și apăsă de două ori pe ochii Taldomului. De data aceasta, energia lovi zidul, dar se răsrînse înapoi formînd un semicerc de lumină care rămase plutind în aer. Nina coborî sceptrul magic și, cu mîna stîngă, pipăi lumina care prindea forme după mișcarea degetelor. Părea un joc amuzant.

Nina formă la început un O mare, care rămase nemîșcat în fața ei, apoi trase într-o parte lumina cu degetele alcătuiind un S.

– Literele alfabetului... cu lumina asta pot să scriu, spuse ea concentrîndu-se.

Francesco tresări brusc:

– Încearcă să faci un K, litera lui Karkon.

Bună idee! Pe dată Nina încercă să modeleze lumina cu mîna ca să alcătuiască un K mare. Litera se făcu de foc și se roti de cinci ori în jurul ei înseși, apoi se opri

întipărimdu-se pe zid. Cadrul de lemn începu să scîrîie și încet-încet zidul se deschise.

- Pe toate ciocolatele din lume.... am reușit! strigă Nina înălțînd Taldomul ca pe un trofeu de luptă.

Dodo, Fiore și Roxy coborîră din barcă și se așezară în spatele Ninei, iar Cesco ridică cearșaful și îl dădu la iveală pe Săltăreț.

- Nu se vede nimic. E întuneric beznă, șopti Nina în timp ce mergea cu pași mărunți, îndreptîndu-se cine știe unde.

- Eu am o lanternă în buzunar, spuse Dodo. O aprind.

Îndată ce Dodo aprinse lanterna, copiii văzură că pereții erau făcuți din cărămizi mici și crăpate, iar pe jos erau găuri și bălți de apă puturoasă.

- Nu văd capătul cavernei... nu știu încotro mergem, spuse Nina.

- Dă-i înainte, o liniști Cesco. Dacă îmi aduc bine aminte harta, trebuie să mergem cel puțin o sută de metri pînă să ajungem în laboratorul subteran al lui Karkon.

Roxy și Fiore îl ridicară cu greu pe Săltăreț și îl scoaseră din barcă. Puiul linse obrajii celor două fete și, de fericire că e alintat, începu să facă baloane de săpun.

- O, nuuu... acum baloanele o să se răspîndească prin jur, exclamă Dodo îngrijorat.

Săltărețul făcu patru baloane enorme care începură să plutească izbindu-se de pereți și de tavanul acoperit de mucegai.

O adiere de aer cald cuprinse tunelul și, de departe, se auzi venind un zgomot ciudat. Părea un trosnet prelung, un fel de bîzîit ca de muște sau de țînțari.

Dodo luminează cu lanterna în față, apoi pe pămînt și...

– Șoareci! Priviți: vin șoarecii!

Erau cu sutele și alcătuiau un fel de nor negru care se scurgea pe podea în direcția copiilor.

– Ajutooor... ce scîrboșenie! strigă Fiore care, cuprinsă de groază, dădu drumul Săltărețului și se lipi cu spatele de perete, trăgînd-o pe Roxy după sine.

Puiul gigantic făcu trei salturi pe pămînt și apoi se ridică în picioare, deschise larg ochii și începu să-și rotească urechile pentru a se orienta.

Nina se așează în mijlocul tunelului și, apucînd Taldomul, ținti cu ciocul Gughiului și apăsă o dată pe ochii de goasil. Lumina lovi primii șoareci care tocmai o atacau. Năuciți și orbiți, rămaseră morți pe jos. Cu o săritură, Săltărețul trecu de Nina și se duse chiar în mijlocul șoarecilor. Rozătoarele se ridicară pe etichetele din spate și își dădură la iveală dinții micuți și ascuțiți, făcînd să le vibreze mustățile lungi și negre. Puiul gigantic era înconjurat. Începu să salte ca un arc, rămînînd mereu în același loc. Nina își aținti din nou Taldomul către șoareci și doborî vreo zece. Dodo, Fiore și Roxy se luară de mîna și se îndreptară către rozătoare, iar Cescio prinse în brațe un balon mare de săpun și, spre marea sa uimire, se ridică de la pămînt.

– Zbor, copii... eu zbor! Balonul suportă greutatea, e fantastic. Acum încerc să-i lovesc de sus pe blestemații ăștia de șoareci, strigă el mîndru de ceea ce făcea.

Toți șoarecii, ca și cum ar fi dat ascultare unei porunci, se repeziră deodată asupra Săltărețului, care se opri din sărit și rămase nemișcat, în timp ce zeci și zeci de rozătoare scîrboase îl mușcau de urechi, de nas, de spinare.

Nina nu putea folosi Taldomul fiindcă se temea să nu lovească animalul xoraxian, dar Francesco, zburînd agățat de balonul de săpun, ajunsese într-o poziție numai bună ca să-i ia la pumni pe șoareci, lăsînd cîtiva morți pe pămînt. Dar erau prea mulți! De fapt, mereu alții se aruncau asupra băiatului, mușcîndu-l de mîini.

Dinții rozătoarelor se înfipseră în pielea gingașă a lui Cescio, făcîndu-l să urle de durere. Mușcăturile erau foarte periculoase: șoarecii lui Karkon nu erau din cei obișnuiți, ci foarte veninoși, ajungea o mușcătură mică pentru ca un om să-și piardă simțirea sau chiar să-și pună viața în primejdie.

– Văleu... m-au mușcat! Mîinile, priviți mîinile mele... sînt pline de sînge!

Cescio era înspăimîntat și avea dureri mari. Chipul i se făcu alb ca varul și simți că îl lasă puterile.

– Mi-e rău... simt că leș... și, pe cînd spunea acestea, leșină. Închise ochii și se lăsă în voia balonului. Trupul lui era întins pe sfera cea mare de săpun care se mișca încet între pereți și tavan.

– Cescio a leșinat... sau... a murit... Doamne, Dumnezeu! Să facem ceva! spuse Roxy agitată.

– Păstrați-vă calmul, acum îi vom uide pe șoarecii ăștia scîrboși! glasul Ninei era puternic și sigur pe sine.

Deși rănit în mai multe locuri, curajosul animal de pe Xorax începu să-și miște cu iuteală urechile lui mari, ca și cum ar fi fost niște elice. Astfel făcînd, dădu naștere unui vârtej de aer care împinse către copii celelalte trei baloane de săpun. Înțelese că primejdia era prea mare pentru ei și voia să se jertfească, dîndu-le răgazul de a se pune la adăpost pe baloane.

- Lui Cesco îi e foarte rău... și acum... priviți, șoarecii îl atacă pe Săltăreț cu cruzime. O să-l omoare, o să-l omoare. Trebuie să-l salvăm! strigă Fiore.

- Luați baloanele de săpun! Săltați-vă de la pământ așa cum a făcut Cesco! Numai așa veți izbuti să vă salvați. Voi lupta de una singură și-l voi ajuta pe Săltăreț, țipă Nina care se pusese în poziție de atac.

Ținând strâns lanterna, Dodo sări pe un balon și tot așa făcură și Roxy și Fiore. Nina își privi prietenii zburînd pe acele sfere moi. Se salvaseră, dar Săltărețul era încă acolo, cu totul acoperit de șoarecii din canal. Din gură și din nas îi curgea sînge galben – bietul Săltăreț stătea nemișcat și suferea. Fetița strînse bine în pumn Taldomul care prinse a străluci, luminînd întregul tunel. Șoarecii se întoarseră către ea și abia atunci Nina își dădu seama că aveau ochii albi și privirile fixe: sceptrul magic îi orbise. Cu ghearele înfipite în puful moale al Săltărețului continuau să-l zgîrîie pe bietul animal, de-acum lipsit de puteri și incapabil să mai scoată vreun geamăt.

Nina dădu fuga spre Săltăreț și îl îmbrățișă cu putere. El întredeschise ochii mari și o linse pe fetiță pe față. Era grav rănit și acoperit de propriul sînge galben.

– Bravo, ai fost la înălțime. Ești curajos și drăgălaș. Te iubesc tare mult, spuse Nina mîngîindu-l.

Animalul își umflă pieptul, începu să-și scuture penele și își linse rănila cu limba. Șoarecii se învîrteau de colo-colo fără rost, erau orbi și nu știau pe unde să scape cu fuga. Nina îi luă la șuturi și îi aruncă în băltoace, în timp ce tovarășii ei o încurajau de sus. Balonul pe care stătea Cesco, ajuns departe de celelalte, fu supt de gura unui tub care aspira aerul din tunel și apoi... bum, explo-dă dintr-o dată, iar băiatul, încă în nesimțire, dispăru înăuntrul tubului.

– Haideți, trebuie să-l regăsim pe Cesco... spuse Roxy înspăimîntată.

Nina privi către Săltăreț și apoi către gaura din zid, pe unde dispăruse prietenul său, și spuse:

- Unde e harta? Da-ți-mi harta, altminteri nu vom putea ști unde a ajuns Cesco. Vor fi fiind notate acolo conductele de aerisire ale palatului...

Dodo mișcă lanterna și strigă de sus:

- Nina, harta era la Cesco! Ce f... f... facem acum?

Mica alchimistă văzu că steaua din palmă se făcea neagră și acest fapt îi spori starea de agitație.

- Dodo, îndreaptă lanterna spre interiorul tubului și spune-mi ce vezi, îi ceru ea și băiatul răspunse în scurt timp.

- Văd... nimic... e un t... t... tub ce duce în sus, dar nu-i văd capătul.

- Curaj, copii, trebuie să intrăm cu toții în tub, spuse Nina.

- Și Săltărețul? N-are cum să treacă, observă Roxy.

- Da, e prea mare. Și, în plus, e și rănit. Mai bine să rămână Dodo aici cu el, în timp ce noi, fetele, mergem să-l căutăm pe Cesco.

Dodo acceptă soluția Ninei:

- De acord, vă dau lanterna și rămân aici cu el. Dar, vă r... r... rog frumos, nu ne lăsați singuri prea mult. P... p... pot veni alți ș... ș... șoareci!

Săltărețul clătină din cap și se așeză, o privi pe Nina urcându-se pe balonul lăsat liber de Dodo și îi trimise o sărutare.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Atanor și misterul Primei Taine

– Curaj, să intrăm, aerul ne va duce unde e și Cesco.

Călare pe balonul de săpun, Nina își fîlfei brațele împingîndu-se către gura tunelului.

Una după alta, fetele fură trase înăuntrul conductei de aerisire. Curentul de aer era puternic și, agățate de baloane, închiseră ochii și se lăsară purtate pe sus.

Dodo și Săltărețul rămaseră singuri. Cu lumina lanternei controlau mișcările șoarecilor orbi, acum inofensivi, și trăgeau nădejde să nu mai vină și alții.

Ținînd mereu Taldomul strîns în pumn, Nina ajunsese lîngă ieșirea din tubul de aerisire. Își simți trupul aruncat înainte și balonul explodează. În spatele ei ajunseră Roxy și Fiore. Toate trei se treziră întinse pe podeaua de lemn a unei camere foarte ciudate. Baloanele de săpun explodaseră izbindu-se de ceva și în jurul lor erau trei mașinării de necrezut ochilor, două alambicuri de sticlă înalte de mai bine de un metru și conținînd un lichid de o culoare greu de precizat, patru plăci de cupru fixate de podea, un vas larg și puțin înalt, și diferite bastoane și bastonașe, și

tubulețe de metal. Cele trei mașinării erau așezate astfel încât să formeze un triunghi echilateral. Prima avea forma unei sobe cu cărbuni și scotea un șuier asurzitor, a doua părea un cuptor pentru pizza și pe foc ardeau niște frunze uriașe, iar a treia avea înfățișarea unei rachete cu hublouri luminoase. Numeroase tuburi de oțel și fire electrice le legau între ele și, în mijlocul camerei, se afla o ditai cîrma, precum cea a unei corăbii, care se învîrtea încet și de la sine către stînga.

- Da' unde am ajuns? întrebă Fiore în șoaptă.

- Și la ce folosesc fleacurile astea? le întrebă Roxy pe celelalte două fete.

- Încă nu știu precis, dar totul mă face să cred că ne aflăm într-un loc important din palat...

Nina nu era sigură, dar se gîndea că aceea va fi fost o cameră specială a lui Karkon, aranjată pentru inventarea unor vrăji și pentru crearea de amestecuri malefice.

Pe pereți erau desene ce reprezentau îmbucări de ciudate instrumente mecanice, formule alchimice și nume de metale subliniate cu roșu. Apoi, pe o tablă neagră, erau scrise șapte numere: 6 - 0 - 6 - 5 - 5 - 1 - 3, alături de cuvîntul *Atanor*.

- *Atanor*... îmi amintesc bine ce înseamnă.

Nina se ridică de pe podea și, apropiindu-se de tablă, le explică lui Fiore și lui Roxy înțelesul acelui cuvînt.

- *Atanor* este un recipient unde trăiește focul veșnic. În alchimie acesta reprezintă Sufletul Tare. În caietul negru al bunicului erau scrise cele patru elemente fundamentale: apa - Sufletul Slab, pămîntul - Sufletul Vrajit, aerul - Sufletul Strălucitor și focul. Fiecare corespunde unei secvențe numerice. Pe scurt, a găsi și a stăpîni *Atanorul*

înseamnă să ai focul etern al Universului. Dacă această cercetare e făcută în numele Binelui, atunci folosirea focului este pozitivă, dar dacă Atanorul ajunge pe mâinile Răului, atunci primejdia e foarte mare fiindcă poate duce la descâlceci și la vrăji mortale.

După ce ascultară, cele două prietene se priviră în ochi și arătară cu degetul la mașinăria care semăna a cuptor.

– Nina, acolo este foc... să fie acela Atanorul?

– Cu neputință, cu neputință... doar dacă... mica alchimistă se opri și, întorcându-se către cîrmă, rămase tăcută.

– Doar dacă... ce? întrebă Roxy și Fiore în cor.

– Doar dacă nu cumva Karkon a fost atît de priceput încît să transpună formula alchimică pentru a crea Atanorul în formulă matematică... Priviți numerele acelea, poate că sînt cheia pentru a ajunge la sistem și pentru a folosi focul etern în mod mecanic.

– În mod mecanic? se miră Fiore.

– Da, în sensul că energia produsă de Atanor nu este folosită doar în mod magic, ci și pentru a pune în mișcare un sistem mecanic ce face să se rotească și circuitele altor instrumente.

– Interesantă această explicație. Dar la ce vor fi folosind toate acestea? Ce face Karkon cu focul etern și cu aceste mașini? întrebă Roxy.

– Prea clar nu știu, dar cred că Magul născocoște vrăji, răspunse Nina pipăind cîrma care continua să se învîrtă fără oprire și mereu spre stînga.

Abia atinse Nina cîrma, că focul din cuptor se ridică pe dată și, dintre flăcări, apăru o baghetă de sticlă transparentă. Nina luă mâinile de pe cîrmă și bagheta dispăru.

– Atanor, aceea trebuie să fie bagheta focului etern. Trebuie s-o luăm! spuse Nina apropiindu-se de cuptor.

Dar abia întinse fetița o mână către foc, și un nor de fum negru îi intră în ochi, iar un glas venind cine știe de unde îi spuse:

*IGNIS AETERNUS
SINT FOCUL ETERN,
PRIZONIER AL RĂULUI.
PRIMA TAINĂ TREBUIE SĂ CĂSEȘTI
CA SĂ MĂ POȚI ELIBERA.*

– Atanor... Pe toate ciocolatele din lume! Am găsit focul etern!

Ninei nu-i venea să creadă: își frecă ochii, care o usturau din cauza fumului negru, se mută de lângă cuptor și ceru ajutor prietenelor sale. Roxy și Fiore o îmbrățișară, privind focul care încă ardea.

– Prima Taină!... Rostește fraza strămoșului tău Hamoi Aturi și poate că bagheta de sticlă va reapărea, zise Roxy.

– Vasăzică... fraza... da, sigur... acum mă concentrez.

Nina trase adânc aer în piept și spuse modulându-și vocea:

MAIROBI TJ KUTANCA.

Focul continuă să ardă și nu se întâmplă nimic. Nina încercă să rostească încă o dată fraza magică, dar bagheta de sticlă nu reapăru.

– Nu știu ce să fac. Fraza lui Hamoi Aturi nu are efect.

Nina se scărpină în podul palmei, pe semnul în formă de stea, și-și privi descurajată cele două prietene.

- Nina, lasă-l încolo de Atanor, sîntem aici pentru Cescio! O să găsim focul etern mai tîrziu, spuse Fiore oarecum enervată.

Coborîndu-și privirile nemulțumită, Nina aprobă din cap.

Iar Cescio era chiar acolo, în spatele mașinăriei în formă de rachetă. Zăcea în nesimțire cu ochelarii strîmbi pe nas, cu picioarele îndoite și brațele întinse în față.

- Cescio! Pe toate ciocolatele din lume!!! Ia uite-l... veniți încoace!

Nina îi zărise pantofii și îngenunche lîngă prietenul său.

- Ohhh... da' ce, e mort? întrebă Fiore tremurînd din cap pînă în picioare.

- Mort? repetă Roxy neliniștită.

Nina îi luă pulsul lui Cescio - bătăile se simțeau cu claritate, deși erau foarte slabe, mîinile erau cu totul acoperite de sînge și rănilor provocate de mușcăturile șoarecilor se infectaseră.

- Trebuie să-i dăm îngrijiri imediat. E grav. Respiră, inima îi bate, dar e în comă. Șoarecii l-au otrăvit.

Diagnosticul pus de Nina era, din păcate, adevărat. Fetița privi în jur și văzu lîngă cuptor o grămadă de frunze uriașe puse vraf, avînd deasupra un carton pe care scria ERBARIUM MEDICALE.

- Poate că frunzele astea sînt bune la vindecare, spuse Nina arătînd spre ele.

Roxy luă două dintre ele, erau cărnoase și de un verde sclipitor.

– Poftim, folosește-le... fă ceva! Salvează-l pe Cesco!

Nina nu era sigură că ar fi reușit să salveze viața prietenului, dar în acel moment se putea încrede numai în instinctul ei, în pregătirea ei pentru magie și în acele frunze verzi, cărnoase.

Puse cu gingășie frunzele pe mâinile rănite ale lui Cesco și le ținu apăsate vreme de câteva secunde. Dar băiatul nu dădea semne de ameliorare. Atunci se duse lângă cuptor, băgă înăuntru o frunză pînă cînd se aprinse la vîrf, apoi, degrabă, se întoarse la Cesco și, suflînd deasupra frunzei care ardea, lăsă cenușa să cadă pe răni.

Pe dată, sub privirile neîncrezătoare ale lui Roxy și Fiore, mâinile prietenului se însănătoșiră și mușcăturile se șoareci dispărură. Dar Cesco încă nu deschidea ochii. Nina luă altă frunză, dar de astă dată nu o arse, ci o puse pe fruntea prietenului și numără pînă la 7, apoi o aruncă, puse o alta și numără pînă la 2, apoi luă o a treia și

numără pînă la 6. În cele din urmă, luă o a patra frunză și mai numără o dată pînă la 6.

Urmase secvența numerică scrisă pe tabla neagră, nădăjduind să fie sistemul corect pentru a descătușa puterile magice din Erbarium Medicale.

Încă mai avea în mînă ultima frunză folosită, cînd Cesco deschise ochii și, cu o voce slabă, zise:

- Șoarecii... Săltărețul... eu zbor... zbor.

- Cesco, sînt eu, Nina, trezește-te! Ești vindecat. Privește, sînt aici Fiore și Roxy. Ridică-te! Acum poți și să mergi.

Băiatul își potrive ochelarii și le privi pe prietene. Zîmbi. Toate îl îmbrățișară mișcate și îl ajutară să se pună pe picioare.

- Cum te simți? Te dor mîinile? Întrebă Fiore îngrijorată.

- Păi... simt o furnicătură în degete, dar mi se pare că mă simt grozav. Ce mi s-a întîmplat? Și aici unde sîntem?

- Ai fost otrăvit de șoareci și acum sîntem în camera pentru vrăji. Trebuie s-o ștergem repede, mai înainte să vină cineva, îi explică Roxy.

- Dodo? Și Săltărețul? Ce e cu ei? Întrebă el plin de griji.

- Ne așteaptă în subteran. Haide, fă pași, să mergem, spuse Nina trăgîndu-l de braț.

Și, pe cînd cei patru prieteni intrau din nou în tubul care ducea în subteran, Nina văzu un caiet pe o masă mică. Îl luă și începu să citească primele pagini, în protestele celorlalți.

– Ce-ți veni acum, citești? Nina, trebuie s-o ștergem! Hai să mergem! o imploră Fiore, dar micuța alchimistă ridică Taldomul în aer spunând:

– Notițe, acestea sînt notițele lui Karkon despre vrăji. Priviți, sînt toate încercările pe care le-a făcut în ultimii cinci ani. Cu siguranță că e aici și formula folosită pentru a transforma Atanor în foc malefic. Minunat!

– Atanor? Asta ce mai e? Întrebă Cesco.

– Este Prima Taină dezvăluită. Focul etern. Vezi, spuse Nina arătîndu-i cuptorul, între flăcările alea se află bagheta de sticlă a focului etern care conține Suflul Tare al Universului. Nu am izbutit să o iau și voi încerca mai tîrziu. Acum trebuie să plecăm.

– Da, da, aici e periculos, insistă Roxy.

Dar Nina era prea interesată de acel caiet și începu să citească tare:

– „Ceea ce se află aici jos este la fel cu ceea ce se află sus. Și ceea ce se află sus este egal cu ceea ce se află jos. Doar prin mijlocirea CUNOAȘTERII se poate anula CREAȚIA. Vîntul duce gîndurile și sufletul se usucă la soare. Copiii se sting și lumina dispare. Răul domnește din nou. Patru sînt dușmanii de înfrînt, patru taine de dezvăluit pentru a putea DOMNI.“ Patru taine... patru dușmani. Iată, înțelegeți? Karkon a pus stăpînire pe cele patru taine și de aceea gîndurile copiilor nu ajung pe Xorax. În Insula Paștelui, Hamoi Aturi mi-a dat tăblița ce conținea frazele pentru a dezvălui Prima Taină și sîntem pe drumul cel bun. Trebuie să luăm bagheta de sticlă: dacă punem mîna pe Atanor, atunci Prima Taină va fi în întregime a noastră. Karkon va încerca să mă împiedice să le găsesc pe celelalte trei, de aceea trebuie

să-i furăm Jambirul. E foarte important. Aici se găsesc toate experiențele pe care le-a făcut pentru a obține vrăjile rele. Iar Atanor, focul etern, i-a folosit pentru a ține vrăjile sub stăpânire... Karkon e cu adevărat diabolic!!!

Nina vorbea în grabă, ațîțată de găsirea aceluia caiet cu fraze, concepte și formule de vrăji. A ști formulele lui

Karkon însemna a-l putea înfrunta, obținând altele care le-ar fi anulat pe ale sale.

Și, pe cînd Nina ținea în mîină prețiosul caiet negru, ușa se deschise: în cameră apărură, amenințători, Visciolo și doi copii androizi.

– Stați pe loc, mucoșilor! urlă Sașiul.

– Să fugim, să ne aruncăm în tub, strigă Nina ascunzînd caietul în buzunar.

Sașiu apăsă pe un buton de lîngă ușa și închise gura tubului de aerisire.

– Prizonieri... ha, ha, ha! Acum sînteți prizonierii mei. Haideți, voi doi, le ordonă el androizilor, prindeți-i și legați-i fedeleș, apoi o să-i ducem la conte. El va ști ce să facă din ei... ha, ha, ha...

Nina scoase Taldomul și trase o salvă de lumină spre androizi, lovindu-i pe unul în frunte și pe celălalt la genunchi. Deși răniți, cei doi androizi continuă să meargă spre copii, care se tot retrăgeau, pînă ce se lipiră cu spatele de perete.

– Vrăjitoare mică, o să te ard de vie!

Visciolo luă un ciomag și fugi către Nina, care ridică Taldomul și slobozi o încărcătură foarte puternică. Dar greși ținta.

Roxy se mută din loc ascunzîndu-se după mașinăria în formă de sobă, Fiore își arată pumnii, iar Cesco, încă prea slăbit, își bălăbănea brațele prin aer ca să-l sperie pe Sașiu. Nina apăsă din nou pe ochii Taldomului și lovitura izbi ciomagul pe care îl ținea Visciolo în mînă. Fetița se dădu iute la o parte și izbuti să-i scape bătrînului, îndreptîndu-se către ușa.

– Veniți încoace, eu o să îi țin la distanță pe Sașiu și pe androizi. Haideți repede! strigă ea cu putere.

Cei doi androizi se repeziră la Fiore care începu să dea șuturi în dreapta și în stînga; Cesco fugi spre Nina trecîndu-i lui Visciolo printre picioare. Doar Roxy rămăsese în spatele sobei și nu știa cum să ajungă la ușa.

Nina trase a nu știu cîta salvă, rănindu-l la un braț pe Sașiu, care căzu la pămînt. Cu mișcări foarte iuți, Roxy îi îmbrînci pe androizi și luă de pe jos ciomagul. Apoi o prinse pe Fiore de mîină și se apropie de ușă.

– Să mergem! Trebuie să ne întoarcem în subteran, spuse Nina fugind din cameră împreună cu ceilalți.

– Stați așa, blochez ușa cu ciomagul și Sașiul nu va putea da alarma – Roxy demonstra că era în formă.

– Trebuie să spun că poțiunea pentru curaj a fost de folos. Sper ca efectul ei să mai țină cîteva ore, spuse fetița Celei de a Șasea Luni.

Toți patru se găsiră într-un coridor slab iluminat și, ca nu cumva să fie descoperiți, începură să meargă pe vîrfuri. La mijlocul coridorului, pe dreapta, era o scară care ducea către etajul de dedesubt. Copiii coborîră treptele în grabă și, la capătul scării, văzură o ușă mare de lemn negru, cu litera K gravată pe ea.

– Iată, ăsta trebuie să fie laboratorul secret al lui Karkon, cel subteran, unde face experimentele alchimice cele mai importante. Poate că Jambirul e aici, spuse Cesco scoțînd din buzunar harta palatului.

La doi metri lîngă ușă era o alta, mai mică, încuiată cu un lacăt. Totuși, putea fi întredeschisă cîteva centimetri pentru a vedea unde duce. Curioasă ca de obicei, Roxy aruncă o privire înăuntru și văzu o scară.

– Hei, poate de aici se coboară înapoi, în tunelul care duce la canal. Dacă sfărîmăm lacătul, putem merge să vedem dacă îi găsim pe Dodo și pe Săltăreț, așa pot să vină să ne dea o mîină de ajutor împotriva lui Karkon.

Cesco și Nina fură de acord și, folosind ciocul Taldomului, reușiră să sfărîme lacătul și să deschidă ușița.

– Ne ducem eu și Fiore, spuse Roxy, voi așteptați-ne aici!

– Grăbiți-vă, e unsprezece noaptea și nu aș vrea să întârziem prea mult. Știți că Săltărețul trebuie să se întoarcă pe Xorax înainte de ivirea zorilor, le reaminti Nina prietenilor.

Rămasă singură cu Cesco, deveni serioasă pe neașteptate. Chipul ei luă o înfățișare tristă.

– Steaua se face neagră și nu este semn bun. Trebuie să fim atenți, mi-e teamă că de data asta am dat de belea.

Nu era ușor lucru să intri în laboratorul secret al lui Karkon. Nina compara acea cameră cu Acqueo Profundis, unde bunicul Mișa realizase contactul cu Cea de a Șasea Lună. Poate că și Karkon construisese un laborator echipat pentru a călători în Univers. De bună seamă, această ipoteză nu putea fi înlăturată.

Dinăuntru camerei se auzeau voci, vorbeau două sau trei persoane, dar copiii nu reușeau să înțeleagă ce anume spuneau. Nina își lipi o ureche de ușă și ascultă cu atenție. Vorbeau Alvis, Barbessa și Karkon.

–... Vasăzică, Nina și ceilalți vor fi fiind în palat. Trebuie să-i oprim – glasul era, cu siguranță, al lui Alvis.

– Căutați-l pe Visciolo și spuneți-i să-i avertizeze pe toți androizii. De data asta n-o să-mi scape, ordonă contele.

– De acord, Maestre, ne activăm pe dată, dar cred că nu ar fi bine ca dumneavoastră să rămâneți singur aici, spuse Barbessa îngrijorată.

– Duceți-vă, duceți-vă! Știu ce caută monstrul ăla mic de Nina. Vrea Jambirul pe care l-ați clonat. Ha, ha, ha, dar nu știe că nu-l va avea niciodată! râsul lui Karkon se auzi bine și dincolo de ușă, iar Cesco păli.

– Da’... da’... e acolo înăuntru! se bâlbâi băiatul care era încă tulburat de cele întâmplate cu puțin timp înainte.

– Da, e acolo înăuntru împreună cu Alvis și Barbessa. Cred că ne-au descoperit. Stăm rău. Sper să sosească degrabă Săltărețul, ne va ajuta.

Nina era cu adevărat îngrijorată și nu-și ascundea nesiguranța, chiar dacă poziunea de curaj pe care o băuse împreună cu ceilalți îi dădea putere să meargă înainte.

Cînd auzi că gemenii cei vicleni erau gata să iasă din laborator, îl trase după ea pe Cesco pe scara care ducea spre subteran și închise ușa pentru a nu fi văzuți. Cei doi androizi se îndepărtară liniștiți, salutîndu-l pe Karkon și, în timp ce urcau spre etajul de deasupra, îl strigară pe Sașiu cu glas tare.

– Visciolo, Visciolo, vino repede aici! E urgent!

Dar Sașiul nu putea să dea fuga la ei, era închis în camera vrăjilor.

Nina și Cesco îi văzură pe cei doi androizi urcînd scara și atunci se hotărîră să iasă din ascunzătoare și să-l înfrunte pe Karkon. Tocmai în acel moment auziră pași în spatele lor, se întoarseră bănuitori și...

– Sîntem noi! Îl aducem pe Săltăreț pe scări în sus, el nu poate urca de unul singur. Uf, cît e de greu! El știe doar să sară... Uf... sosim... – erau glasurile lui Fiore, Roxy și Dodo.

– Sst... nu țipați! Haideți repede, că mergem la Karkon. E singur, spuse cu voce scăzută Nina, dar abia ce îl zări Săltărețul pe Cesco în picioare și complet însănătoșit că și zîmbi și încercă, de bucurie, să facă un balon de săpun. Din fericire, Dodo reuși să-i astupe gura la timp.

- Liniște! repetă Nina. Acum intrăm în laboratorul secret. Ușa e întredeschisă, eu o deschid larg și intrăm luându-l prin surprindere pe Mag. Vă rog, dacă atacă, lăsați-mă să arunc bucățile de cuarț care împietrește sufletul hain. Karkon nu va rămîne multă vreme nemișcat, de aceea trebuie să fim rapizi și să găsim locul unde ascunde Jambirul.

- De acord, spuseră copiii și chiar și Săltărețul dădu din cap a înțelegere.

- Nu, tu rămîi afară, îi spuse Nina puiului gigantic. Nu poți sări în cameră, Karkon ar reacționa pe dată și lucrurile ar lua o întorsătură urîță. Așteaptă aici.

Săltărețul își roti urechile, zîmbi cu jumătate de gură și rămase nemișcat. Nina deschise încetișor ușa și îl văzu pe Karkon în fundul camerei, așezat comod în fotoliul său de piele violet, cufundat în lectură.

Laboratorul secret era iluminat doar de zeci de lumînări negre, podeaua era acoperită cu plăci groase de sticlă fumurie pe care pașii făceau mult zgomot. De pereți erau agățate câteva afișe cu inscripții ciudate, cum ar fi:

AUR PUR ȘI SÎNGE DE ȘARPE
PENTRU A PUNE STAVILĂ MULȚIMII.

LUNA A ȘASEA, ÎNVÎRTE CAPUL DE ȘAPTE ORI.

DIABOLICUS ENIGMA, A PĂȘI PE MAGMĂ.

ANTIMONIU ȘI MIERE PENTRU A CĂLĂTORI
FĂRĂ A BEA.

Erau și desene, prinse de panouri de polistiren: înfățișau planete, comete, galaxii și stele. Pe o tablă neagră, lungă de vreo patru metri, se puteau citi șiruri de numere, formule chimice și matematice. Lângă locul unde ședea Karkon, Nina văzu o bibliotecă mare, un ecran uriaș și diferite aparate tehnice, printre care și două computere.

Un colț al camerei era ocupat de șemineu, cu un ceaun pentru filtre magice și poțiuni; lângă un tablou era agățat un sac mare avînd înăuntru ramuri de copac și, pe jos, o ladă deschisă conținea mii de minerale și pietre prețioase – o adevărată comoară alchimică.

Nina și ceilalți intrară pășind ușor, dar Karkon, care avea auzul foarte fin, spuse, măcar că era întors cu spatele:

– Alvisе? Barbessa? Voi sînteți? L-ați găsit pe Visciolo?

Strîngînd cu o mînă Taldomul și cu cealaltă săculețul cu bucățile de cuarț, Nina răspunse:

– Noi sîntem! Întoarce-te și luptă!

Magul se ridică dintr-o dată din fotoliu, lăsă cartea pe care o citea și se găsi față în față cu Nina.

– Aha, bine, bine... așadar, tu vrei să lupți. O să-ți fac pe plac imediat. Și va fi ultima ta dorință! – vocea îi era adâncă, iar ochii, mici și roșii, îi scînteiau de ură.

Nina aținti Taldomul înspre Karkon, care, cu o repeziune nemaivăzută, își filfii mâinile, rostind:

– Fulgere și săgeți, broaște rîioase și șerpi, noaptea întunecată să aducă moartea ne-nduplecată.

Din degetele contelui izbucniră zece proiectile de foc îndreptate împotriva Ninei. Fetița ridică Taldomul și apăsă pe ochii de goasil și energia pozitivă acționă ca un scut. Proiectilele rămaseră suspendate în aer. Mai înainte să apuce Karkon să înșface Pandemon Mortalis care se afla pe masă, Nina luă o mînă de cuarț și i-l aruncă în față. Bucățelele de mineral alb și transparent merseră drept la

țintă și, mai înainte să-l lovească în plin, explodară dînd naștere unei străluciri orbitoare. Karkon rămase împietrit și în jurul lui se formă un cerc de metal care îl ținea prizonier.

– Gata!!! exclamă Nina mulțumită. Acum Karkon e neputincios. Haideți copii, să căutăm Jambirul!

Dodo se duse către ceaun, Fiore își aruncă privirile printre cărți, Cesco privi între computere și Roxy își băgă mîinile în ladă. Nina stătea în fața lui Karkon țintindu-l cu Taldomul, de teamă că dintr-o clipă în alta Magul ar fi putut să se miște din nou. Cuarțul împietrise sufletul hain, dar vraja avea să țină scurtă vreme.

– Nu-i, nu-l găsim, strigară copiii neliniștiți, în timp ce scotoceau printre mii de obiecte.

– Căutați, căutați, nu putem să plecăm fără să luăm Jambirul!

Nina era îngrijorată, nu avea destulă încredere în prietenii ei. Pe neașteptate, fu cuprinsă de o îndoială groaznică: poate copia medalionului magic va fi fost într-unul din buzunarele tunicii lui Karkon.

– Am greșit! Am greșit! Mai înainte de a-l fi împietrit cu cuarțul trebuia să-i fi luat Jambirul. Sînt sigură că îl are în buzunar! spuse ea înfuriată pe ea însăși.

– Nuuu... și acum? se agită Roxy, iar ceilalți se opriră din căutat.

Toți fură cuprinși de panică fiindcă poțiunea de curaj își termina efectul.

– Atunci, n-o să luăm niciodată Jambirul... ne-am arsl! spuse Dodo îngrijorat.

Și Cesco avu un moment de slăbiciune și, fără să vrea, se sprijini de masă apăsînd pe o tastă a celui de al doilea computer, cel mai mic. Pe ecran apăru imaginea

unui moai din Insula Paștelui. Statuia se fărîmița puțin cîte puțin.

– Priviți, spuse băiatul, statuia din insula unde am fost noi.

Nina rămase fără cuvinte și chiar și ceilalți se opriră o clipă. Apoi continuă:

– Sper că Magul nu a blocat din nou moaii. Noi i-am eliberat și gîndurile copiilor au reînceput să călătorească spre Xorax. Încearcă să miști din mouse și să dai un clic pe statuie.

Dorința Ninei fu repede îndeplinită de Cesco.

– Nu funcționează, nu pot să dau clic și statuia se transformă în pulbere, spuse el neliniștit.

Nina se repezi spre computer și îi veniră în minte fraza Primei Taine și importanța de a o folosi la momentul potrivit. Fetița îi ceru lui Cesco să se dea la o parte, puse mîinile pe tastatură și bătă: „Mairobi tj Kutanga“.

Cuvintele magice ale lui Hamoi Aturi avură pe dată efect: bucățile de piatră ale statuii alcătuiră un obiect care avea forma unui mic paralelipiped; cu cît imaginea devenea mai reală, cu atît piatra își pierdea din consistență. La sfîrșit apăru o baghetă de sticlă.

Era aceea a lui Atanor.

– E bagheta focului etern! exclamă Nina.

– Da, da, e la fel cu aceea pe care am văzut-o în camera vrăjilor, ziseră Fiore și Roxy.

Bagheta de sticlă se învîrtea ca limba unui ceas înăuntrul ecranului computerului care, pe neașteptate, se stinse. Bagheta lui Atanor se materializă în afara ecranului și rămase plutind în aer lîngă tastatura computerului.

Taldomul începu să vibreze și Nina nu izbutea să-l țină nemișcat, undele electrice duceau sceptrul de aur către baghetă, care îl atrăgea ca un magnet. Cele două obiecte se lipiră unul de altul fără ca fetița să poată face nimic. La capătul Taldomului, ciocul de Gughi se deschise și înghiți bagheta. Sceptrul Celei de a Șasea Luni se iluminează o clipă și apoi încetă să mai vibreze în mâinile Ninei. Totodată, pe ecranul uriaș agățat de peretele din dreapta laboratorului apăru scris:

ALARMĂ! ALARMĂ! ALARMĂ!
PRIMA TAINĂ DEZVĂLUITĂ
RĂUL A PIERDUT DIN PUTERE.
ACUM MOAII SÎNT DE NEATINS.
ÎNCHIDE IZVOARELE CELORLALTE TREI TAINE
ȘI ÎNCARCĂ PANDEMON MORTALIS
CU DIABOLICUS SEMPER.

– Prima Taină a fost dezvăluită în întregime. Atanor a ajuns în Taldom. Focul etern se află în puterea mea – vocea Ninei era răsunătoare, iar chipul luminos. Acum, abia acum Insula Paștelui e cu adevărat liberă. Karkon nu se va mai putea întoarce să oprească gândurile copiilor și rîndunelele. Sînt fericită... atît de fericită, spuse ea strîngînd Taldomul la piept.

Nu era vreme să guste această mare victorie, alarma se declanșase și grupul lor era în mare primejdie.

– Ce facem? Trebuie să fugim înainte să vină androizii și Visciolo, strigă tare Fiore.

În clipa aceea intră, dintr-o săritură, Săltărețul care, după ce auzise sirena de alarmă, se îngrijorase pentru copii

și voia să vadă ce se întâmpla în cameră. Nina și Roxy îl opriră pe dată.

– Stai așa, stai așa, nu sări, altminteri îl lovești pe Karkon și se curmă vraja. Magul se află încă sub efectul magic al cuarțului, dar, dacă este atins, magia se isprăvește.

– Nenorociților, nenorociților, acuși vă venim de hac! cuvintele fuseseră rostite de Alvis și Barbessa care intrașă în laborator îngrozindu-i pe copii.

– Ajutor! Au sosit! strigă Fiore înspăimântată, lipindu-se de Roxy.

– Nina, trage cu Taldomul! urlă Cesco.

Într-o pornire de mînie, Dodo se apropie de Săltăreț și spuse:

– Plecați de aici, altfel o să vă facă terci.

Nina apăsă pe Taldom și vîlvătaia de lumină îl atinse ușor pe Alvis, care se aruncă asupra ei lovind-o cu pumnul în frunte.

Cesco luă un vraf de hîrtii de pe masă și le zvîrli înspre Barbessa încercînd să-i abată atenția, iar Fiore și Roxy începură să arunce în cei doi androizi cu flacoane și borcane de sticlă. Nina, pe jumătate leșinată de pe urma pumnului, se lipise de zid. Privindu-l pe Karkon își dădu seama că începea să-și miște brațele.

– Să fugim, să fugim, Karkon își vine în fire, strigă ea alarmată.

Cercul de metal care îl ținea prizonier pe Karkon se topea și Magul începu să se miște încet.

Cesco, Fiore, Dodo și Roxy se prinseră de mînă formînd un fel de lanț și, împreună, se aruncară împotriva celor doi androizi, trîntindu-i la pămînt. Nina trase cu Taldomul două salve de foc și îl lovi pe Karkon în dreptul

inimii, dar Magul se acoperi cu mantia asemenea unui scut de nepătruns. Săltărețul făcu un salt și-l strivi pe Karkon de masă, apoi sări înapoi către ușă.

– Să plecăm repede, strigă Nina.

Copiii ieșiră cât ai clipi, dar Alvis trase de o manetă și închise intrarea care ducea la subterane.

– Sîntem blocați. Acum ne vor uide, spuse Dodo îngrozit.

– Să urcăm pe scări și să ne întoarcem în camera vrăjilor și de acolo, prin tub, vom coborî în subterane unde este barca! – vocea Ninei tremura, în acel moment nici chiar fetița Celei de a Șasea Luni nu știa ce să facă pentru a-și salva prietenii.

– Da, da, urcăm noi, dar nu putem intra în camera vrăjilor. Acolo e Visciolo. În plus, Săltărețul nu poate trece prin tub.

Roxy avea dreptate, ideea Ninei nu era bună.

– OK, OK, atunci să urcăm și să găsim altă ieșire, spuse Nina gîfîind, în vreme ce se pornea să urce scările.

– Iau harta și mă uit îndată, răspunse Cesco.

Dintr-o singură săritură, Săltărețul ajunsese în capul scării și privi în jur să vadă dacă mai vin alți androizi. Își roti urechile și făcu din ochi înspre copii pentru a le arăta că nu era nici o primejdie.

– La dreapta este camera vrăjilor, așa că s-o apucăm spre stînga, spuse Fiore.

De-acum era noapte adîncă, clopotele din San Marco băteau miezul nopții. Copiii și Săltărețul rătăceau prin palat, urmăriți de gemeni și de Karkon.

– Cesco, găsește repede ieșirea, uită-te bine pe hartă!

Nina fugea ca un fulger și în spatele ei ceilalți, în vreme ce Săltărețul înainta cu obișnuitele lui țopăieli.

- Trebuie să traversăm curtea și apoi s-o luăm la dreapta, să trecem de sala de mese și de acolo să coborâm în subterane, spuse Cesco ținând harta în mână și fugind ca un apucat.

Curtea era luminată de luna plină și de la ferestrele etajelor de deasupra nu se auzea nici un zgomot. Era un semn bun, fiindcă dădea de înțeles că restul copiilor androizi dormeau.

Ajunși în sala de mese văzură, în fundul camerei, o deschizătură în formă de arc ce ducea spre subterane. Unul câte unul coborîră în grabă, iar Săltărețul căzu de pe trepte și se rostogoli ca o minge pe podeaua umedă și murdară.

- Întuneric beznă. Nu-i nici măcar o luminiță, spuse Fiore pipăind pereții din cărămizi și roind de apă.

- Să încercăm să mergem înainte, să ne ținem pe lîngă zid și să pășim încet, sugeră Nina care abia aștepta să iasă din acel palat blestemat.

O vîlvătaie albăstrie, urmată de un nor de fum roșu, iluminează tunelul ca ziua. În mijlocul flăcărilor înaintă o figură impunătoare: Karkon.

- Ha, ha, ha! N-o să mai ieșiți niciodată de aici. Ați căzut în cursă și acum o să dau drumul apei din canal, o să închid ieșirile și voi o să muriți înecați. E moartea pe care o meritați, copilași smintiți! Cu alchimia nu e de glumă! A fi mag nu-i la îndemîna oricui!

Contele era roșu la față, capul chel îi lucea reflectînd culorile flăcărilor.

Nina apăsă de două, trei, patru ori pe ochii de goasil, dar Taldomul nu mai emitea nici fir de energie. Săltărețul încercă să facă un salt pentru a-l trânti din nou la pământ pe Karkon, dar Magul își ridică brațele lovind cu o străfulgerare înveninată capul bietului pui de pe Cea de a Șasea Lună. Săltărețul se prăbuși pe jos, își roti ochii de două ori și apoi rămase cu gura căscată, fără a mai da semne de viață.

– L-ai omorât! L-ai omorât! Acum o să ai de a face cu mine! Nina înălță Taldomul și, cu lacrimi în ochi, strigă: Bunicule, dă-mi putere! Salvează-mă... Salvează-nel...

Sceptrul de aur se iluminează în trandafiriu și capul de Gughi se rotește de cinci ori dând naștere unui fascicul de lumină verde. Copiii și Săltărețul fură supti de lumina Taldomului. Karkon făcu un pas înapoi, dar apoi reacționează iute și dezlănțuie o adevărată furtună de fulgere. Arătând Jambirul, spuse:

– Nu vei avea niciodată acest medalion. Nina, ești blestemată și eu te voi ucide!

Nina abia avu timp să vadă scena, mai înainte de a fi înghițită de lumina sceptrului.

Karkon rămase singur în tunelul subteranului și furtuna de fulgere nu folosi la nimic, săgețile și tunetele doar îl enervară și mai tare pe Mag, care privi totuși cu mulțumire Jambirul, spunându-și: „Nina, cu asta te voi ajunge oriunde te vei duce. Nu-ți voi îngădui niciodată să dezvălui Tainele care îți mai lipsesc!“ Scuturându-și mantia violet, se întoarse în laboratorul lui secret.

Cei cinci copii își pierduseră cunoștința și nu-și dădură seama că fuseseră transportați într-un alt loc. Se treziră întinși pe caldarâm în Piața San Marco. Era ora patru și

jumătate dimineața și noaptea era pe sfârșite, lăsând locul zorilor să lumineze cerul.

Dodo se trezi primul și își văzu prietenii încă adormiți, privi piața, clopotnița și Bazilica San Marco. Nu era nici urmă de suflet viu. Aerul de sfârșit de iunie era înțepător și băiatul respiră adânc, gândindu-se că o scosese rău cu bine la capăt. Taldomul îi salvase. Se ridică în picioare și-i trezi și pe ceilalți, apoi îngenunche în fața Săltărețului și îl mângâie.

- Nina, uită-te, nu mișcă. Mi-e teamă că e m... m... mort, spuse el cu glasul găuit de emoție.

Nina privi animalul gigantic și curajos de pe Cea de a Șasea Lună, îi pipăi urechile și nasul – erau reci gheață; apoi puse Taldomul pe penele lui și îi vorbi:

– Deschide ochii, nu poți muri pe Pământ. Nu ne poți lăsa. Trebuie să te întorci pe Xorax. Eterea te așteaptă.

Fetița scoase Pana de Gughî, o frecă între degete și, în câteva secunde, apăru sfera de pulbere de aur.

– Uite, vezi, acolo înăuntru e Cea de a Șasea Lună. Trebuie să intri. Trebuie să te duci acolo.

Nina părea că-și pierduse mințile, nu voia să creadă că Săltărețul ar putea fi mort.

Sfera planetei Xorax plutea prin aer, luminând piața, și copiii priveau cu tristețe bietul animal, care nu dădea semne de viață. În cele din urmă, se iviră ochii azurii ai Etereei.

– Mamă Alchimistă, iartă-mă, am dat greș! Săltărețul e... e mort, spuse Nina cu voce stinsă.

Pune Taldomul peste Săltăreț și îndepărtează-te.

Nina îndeplini pe dată ordinul telepatic al Etereei. Din sferă ieși o mână făcută din lumină care se sprijini pe Taldom; sceptrul se ridică vreo doi metri, în timp ce din ochii de goasil se revărsă un jet de apă colorată, care îl scaldă pe Săltăreț. Animalul deschise ochii cu privirile întoarse către sferă. Mîna de lumină îl apucă și îl trase cu sine. Taldomul coborî repede și se reîntoarce în mîinile Ninei.

– E viu! Viu! Mulțumesc, Eterea, strigă fericită mica alchimistă, pe cînd ceilalți țopăiau de bucurie, văzîndu-l pe Săltăreț care, de pe Xorax, îi saluta fericit.

– S-a întors acasă. E t... t... teafăr, chiui Dodo.

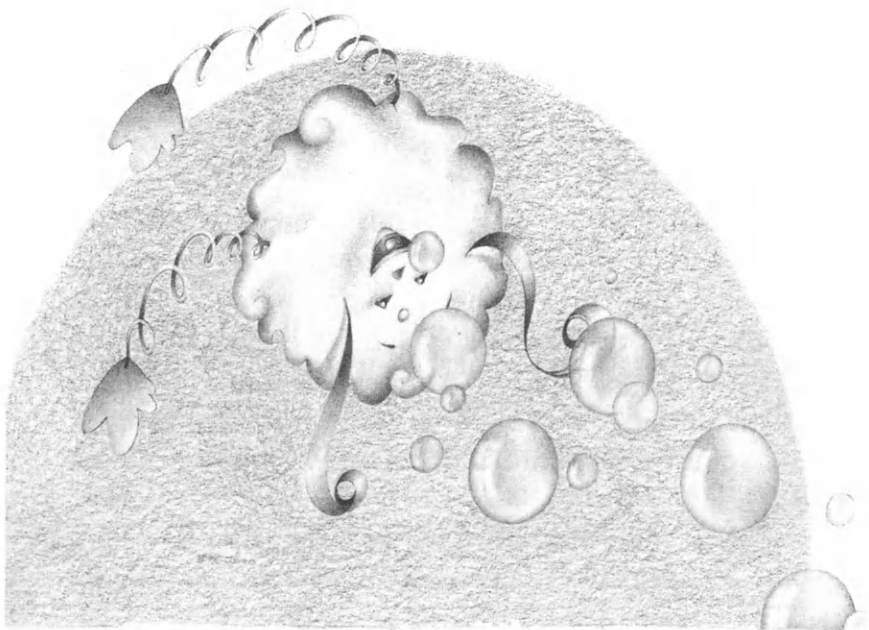
Sfera dispăru lăsînd pe caldarîmul pieței doar cîteva firișoare de aur.

Roxy, Dodo, Cesco și Fiore se apropiară de Nina care privea țintă cerul și nu scotea o vorbă.

– Hai, Nina, vino, să ne întoarcem la vilă. Am făcut tot ce am putut ca să luăm Jambirul. Nu trebuie să fii tristă, spuse Cesco punîndu-i o mîină pe umăr.

– Important e că Săltărețul trăiește. O să vezi că vom reuși să furăm Jambirul data viitoare, o liniști Fiore.

Dar Nina nu izbutea să spună nimic, era obosită și uluită. De fiecare dată lupta cu Karkon era tot mai grea.

- Ai dezlegat Prima Taină și ai n... n... notițele cu vrăjile Magului. La urma urmei, am pierdut doar p... p... puțin, adăugă Dodo încercînd s-o încurajeze.

- Sigur, am pierdut doar nițeluș, zîmbi Nina. Pe de altă parte, nu poți să cîștigi mereu.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Cinci frunze de corăbiuță pentru eliberarea Andorei

Șase dimineața, soarele sus pe cer. Ajunși obosiți la Vila Espasia, cu hainele murdare și cu ochii înroșiți, copiii se întinseră pe divanele din Salonul Portocalilor și adormiră.

La nouă dimineața, la câteva ore după ce grupul adormise, Liuba intră în cameră strigând ascutit:

– Ce faceți aici?

Roxy făcu o săritură și căzu de pe divan, Dodo își holbă ochii, Fiore căscă de-i trosniră fălcile, iar Cesco se scărpină în cap, răspunzându-i dădacei:

– Ne era somn, nu țipa! Ne ducem acum.

– Nu, nu, dragii mei! vocea răsunătoare a Ninei îi uimi pe toți, părea a nu-i fi pic de somn și chipul îi era frumos și odihnit. Ținea în mână o tavă plină ochi cu biscuiți, dulceață și ciocolată. Acum luăm micul dejun și apoi... mergem să studiem.

– Să studiem? Păi, domnișoară dragă, examenele sînt mîine-dimineată. Sper că totul să meargă bine, exclamă Liuba.

– Fir-ar să fie, mîine? spuse Fiore.

– Da, mîine, întări Nina, dar e totul sub control. Nu vă faceți griji!

Nina le făcu un semn și toți o urmară în Acqueo Profundis.

Cînd copiii intrară în laborator, Max 10-p1 avea în mîna două microcipuri și era foarte concentrat. Simpatul android avea o noutate pe cînte.

– Știu că nu ați luat copia Jambirului. Luptă grea cu Karkon ăla, nu? Dar nu-i nimic pierdut. Am o surpriză pentru voi. Vedeți aceste microcipuri? Iată, aici înăuntru este memoria Andorei. Am dezcoverit un lucru foarte interesant, cînd le-am cercetat. Acum bag microcipurile în computer și veți vedea ce am găsit, spuse el dansînd în mijlocul laboratorului.

– E un lucru important? întrebă Nina curioasă.

– Foarte, foarte important, răspunse Max.

Androidul introduse microcipurile în computer și pe ecran apăru Andora. Da, chiar că semăna cu adevărata mătușă Andora! Era așezată pe un scaun de rafie într-o cameră semiîntunecată, cu ziduri scorjite. Avea un aer trist, absent. Ochii țintuiau podeaua și nu scotea o vorbă.

– Mătușă Andora! Trăiește! Pe toate ciocolatele din lume! țipă Nina, cîta vreme ceilalți rămaseră cu gura căscată.

Mătușa nu fusese ucisă, din fericire. Dar era un mister locul unde se găsea.

– Trebuie să mă duc la ea. Trebuie s-o aduc înapoi acasă, la Carmen. Max, ajută-mă să pricep unde se află.

Nina era foarte tulburată și, apropiindu-se de computer, mîngîie imaginea bătrînei mătuși.

- Din ceea ce am văzut eu, cred că androidul Andora a ținut-o prizonieră pe mătușa ta într-un loc în apropierea ei. Aceste imagini demonstrează că a merz adezea ză o viziteze. Așadar, trebuie ză fie undeva nu departe de Madrid.

Explicația lui Max o făcu pe Nina să tresară.

- Toledo. Da, desigur, mătușa e prizonieră într-o casă la Toledo. Andora, androidul, mergea adesea acolo și ne spunea mie și lui Carmen că se ducea să-i facă o vizită unei bune prietene. Era, cu siguranță, o scuză. Îmi pare evident, zise Nina privind-și prietenii.

Așadar, problema era cum să ajungă la Toledo, să o găsească pe Andora și să o salveze. Nina, însă, avea doar o zi de răgaz, pentru că în dimineața următoare trebuia să se prezinte în fața comisiei de examinare.

- Avem doar douăzeci și patru de ore! Timpul... timpul slujește, dar nu există... Da, da... mormăia Nina de una singură și Cesco îi puse în mână caietul negru al profesorului Mișa.

- Găsește un sistem, o formulă care să ne îngăduie să călătorim repede. Jambirul nu ne poate ajuta. Dacă am înțeles eu bine, medalionul de pe Xorax ne duce doar în trecut. Sau mai bine încearcă să te uiți în caietul cu notițe al lui Karkon, ăla pe care l-ai găsit în camera vrăjilor... poate o fi acolo o poțiune interesantă!

- Nu, nu, notițele lui Karkon slujesc doar pentru a transforma magia în mecanică. Cu siguranță ne vor fi de folos, dar nu acum. Acuma chiar că avem nevoie de o magie, spuse ea răsfoind caietul negru al bunicului.

Toți erau strânși în jurul Ninei și priveau formulele alchimice scrise în caiet, așteptând ca fetița Celei de a Șasea Luni să găsească vreo soluție.

– Așadar, cred că trebuie să folosim rășina albastră, cea care, amestecată cu pulbere de safir, te face să vezi viitorul. Aici scrie că e de băut sau de mestecat. Dar trebuie mâncată rareori, altminteri duce la pierderea dinților, explică ea fără a trece cu vederea nici un amănunt.

– Dintii? exclamă Fiore scîrbită. Nu vreau să-mi cadă!

- Ai mei sînt foarte frumoși și drepecți, se lăudă Roxy, și vreau să rămîna așa.

- Fetelor, spuse Nina privind-le în ochi, trebuie să plătești un preț pentru magie. Stați deci calme și nu vă agitați. Nu cred că ne vom pierde toți dinții dacă vom mîncă o dată rășina albastră. Și chiar dacă s-ar întîmpla să pierdem vreunul, cred că merită osteneala. Viața unei persoane valorează mai mult decît un molar sau un canin, nu-i așa?

Pe de altă parte, rășina albastră te făcea să vezi viitorul și Nina avusese o intuiție excelentă. Dacă ar fi reușit să vadă ceea ce avea să se întîmple la Toledo în următoarele ore, ar fi localizat zona și casa unde era Andora prizonieră. Dar nu era de ajuns să mănînci rășina albastră. Trebuia găsit un sistem pentru a călători repede și în siguranță. Și printre plantele Celei de a Șasea Luni se afla una numai bună pentru o asemenea împrejurare.

- Corăbiuța! Iată, am găsit! Corăbiuța 8833112 de pe Xorax îți îngăduie să zbori douăzeci și patru de ore. Ajunge să mănînci o frunză albastră și totul se rezolvă.

Nina închise caietul și îl privi pe Max.

- Corăbiuța, da, da. Frunzele albaztre au puteri foarte mari. Bravo, Nina!

- Iarăși frunze de mîncat. Și toate albastre!

Cesco era cu adevărat îngrijorat.

La început copiii trebuiau să mănînce rășină, să vadă în viitor unde fusese închisă Andora și cum ar fi putut-o elibera. Abia după aceea, mulțumită frunzelor de corăbiuță, ar fi zburat spre Toledo.

Nina se apropie de alambicurile și de sacii cu minerale și cu substanțe magice de lîngă șemineu. Luă cinci grame

de rășină albastră, amestecată cu pulbere de safir, și le puse într-un bol. Apoi, citind formula din caietul negru, se apropie de computer și îi ceru lui Max să tasteze secvența numerică 7471113.

– Max, haide repede! Secvența numerică a rășinii albastre ne va indica timpii pentru prepararea formulei magice, spuse ea foarte serioasă.

Androidul se puse repede pe treabă și pe ecran apăru scris:

7471113

„Se transformă în pulbere zdrobind bucățile 6 minute și 3 secunde. Apoi se mestecă 4 secunde sau se adaugă Acqua Salis și se bea. Viitorul va apărea timp de 10 minute. Când se termină efectul, se spală dinții cu pastă de șopîrlă.“

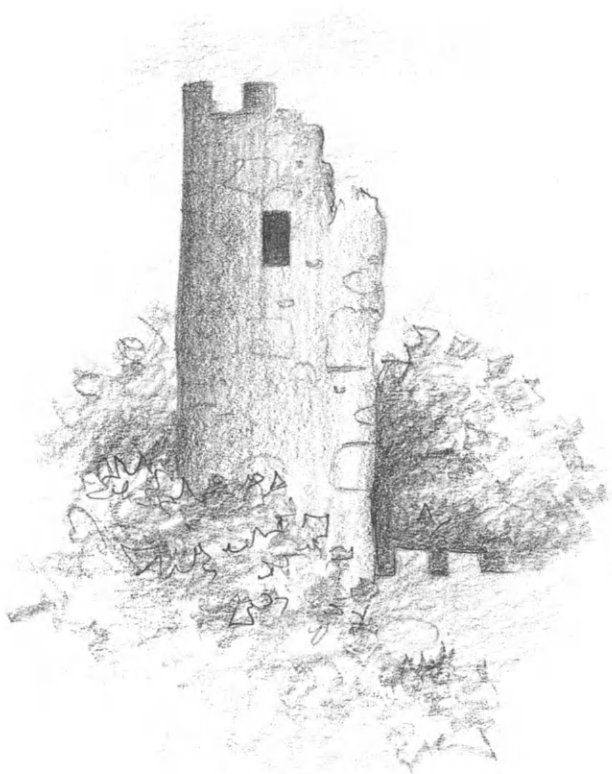
– O Doamne, pastă de șopîrlă!

Fiore își scoase limba cu o mutră îngrețoșată.

Max luă tubul cu pastă de șopîrlă care se afla deasupra borcanului cu furnici deshidratate și îl puse pe masă, gata de folosire.

Cu un pistil de lemn, Nina zdrobi bucățile de rășină în bol și, privind cu atenție orologiul, lăsă să se scurgă 6 minute și 3 secunde. Apoi luă o linguriță, o umplu cu rășină albastră și le-o dădu celorlalți, zicîndu-le să mestece pe îndelete.

Cînd avură toți în gură acea substanță ciudată, Max se hotărî să se bucure de spectacol: se așeză pe taburet și privi scena. Rînd pe rînd copiilor li se închiseră ochii, li se

Înmuiară genunchii și se apleacă înainte. Bălăbănindu-și brațele cu mâinile întinse către podea, căzură în transă și pătrunseră în viitor. Mințile lor intrară în legătură una cu alta și începură să călătorească. Văzură de sus orașul Toledo, zburau și totul părea absolut normal. Apoi aterizară pe turnul unui castel în ruină, o clădire cenușie, mohorâtă și prea puțin încurajatoare, care se înălța între o pădurice și un pârîu. Intrară pe una dintre ferestre și jos, în capătul

scărilor, găsiră o uşă, o deschiseră şi acolo o văzură pe mătuşa Andora aşezată pe un scaun de rafie. Nemişcată, cu privirea pierdută, nu scotea o vorbă. Era întocmai cum o văzuseră în imaginile extrase de pe microcipul din memoria androidului.

Nu răspundea la întrebări. Nu o recunoştea nici măcar pe adorata ei nepoată Nina. Într-un cuvânt, Andora părea în catalepsie, părea să nu mai aibă nici creier. Nina îi atinse părul şi văzu că în vârful capului avea o cicatrice mare în formă de K. O rană făcută în mod sigur de Karkon. Secvenţele de viitor continuau netulburate, arătând tristeţea Ninei care era de acum convinsă că mătuşii i se luase creierul. Acel creier care, în fapt, fusese pus în microcipul androidului identic cu ea. În continuarea vizionii, micul grup o lua pe Andora şi o scotea din celula unde fusese închisă, dar, în timp ce ieşeau, erau prinşi de o uriaşă plasă metalică. În acel moment imaginile din viitor se întrerupseră.

Copiii se prăbuşiră pe pardoseala din Acqueo Profundis şi rămaseră aşa câteva secunde, fără a-şi veni în simţiri. Îngrijorat, Max se ridică degrabă de pe taburet şi controlează dacă le bătea inima cu regularitate. Primul care se trezi fu Dodo: credea că fusese prins în plasă şi zbiera ca un nebun. Încet-încet şi ceilalţi deschiseră ochii şi, zbătându-se, încercau să se elibereze din plasa metalică pe care o văzuseră în viitor.

Max îi linişti, iar Nina, zăpăcită încă, privi androidul Andora întins pe masa de experimente şi îi spuse lui Max:

– Pune bine microcipurile de memorie. Adevărata mea mătuşa Andora nu mai are creier. E acolo înăuntru. Viaţa androidului este legată de viaţa mătuşii mele. Trebuie să

reactivăm circuitele. Știu că e primejdios. Trebuie s-o legăm pe falsa Andora cu fire de oțel ca să nu ne poată face vreun rău.

Max clătină din cap și clipi tare.

– Ză reactivăm acezt android? Dar e o nebunie. Ne va ucide pe toți. Și, în pluz, va tranzmite totul lui Karkon. Nu, nu, Nina, nu pot z-o fac!

– Trebuie s-o faci. Altminteri mătușa mea va muri – ordinul Ninei era clar.

Nu se putea face altfel.

Max 10-p1 se încruntă, luă tubul cu pastă de șopîrlă și îl aruncă la picioarele Ninei:

– Ungeți-vă cu el pe dinți, altminteri o ză vă cadă.

Copiii se unseră cu pomadă și pe dată dinții li se făcură verzi.

– O Doamne, sîntem niște monștri! strigă Fiore disperată.

– Vor rămîne verzi încă douăzeci și patru de ore. Rezemați-vă, răspunse Max înfuriat, în timp ce lega cu fire groase de oțel androidul malefic.

Roxy o apucă pe Nina de un braț, spunîndu-i:

– Dar plasa? Ne vor lua prizonieri în castelul ăla. Trebuie să înțelegem cine o păzește pe Andora și cum să-l înfruntăm. Secvențele de viitor nu au durat îndeajuns. Și nu știm dacă vom ieși vii din Toledo.

Nina le explică prietenilor planul său:

– În timp ce noi o vom elibera pe mătușa mea, Max va reactiva creierul androidului și, ca atare, adevărata Andora își va veni în fire, și așa vom putea fugi. Voi folosi Taldomul pentru a mă lupta cu cine vrea să ne ia prizonieri. Acum sceptrul Celei de a Șasea Luni este mai puternic.

Înăuntru se află și Atanor, focul etern, Sufletul Tare al Universului. O să vedeți, vom reuși!

- Dar nici măcar nu știm împotriva cui trebuie să luptăm, spuse Cesco.

- Va fi, cu siguranță, o creatură a lui Karkon, răspunse Nina enervată.

Fusese hotărât totul. Max se apucase de treabă și punea în funcțiune circuitele androidului malefic, iar Nina era pregătită să ia frunzele de corăbiuță pentru a putea zbura.

Frecă între degete Pana de Gughi și apăru sfera de pulbere aurită. Îl văzu pe Săltăreț topăind vesel, urmat de Clingclang și de Unduieț. Nina își vârî mîna în sferă și rupse cinci frunze groase și albastre de corăbiuță. Unduiețul, cu fețișoara lui omenească, se apropie de peretele sferei și le trimise tuturor o sărutare. Sfera dispăru pe neașteptate, lăsîndu-i pe copii cu ochii mari. Era de fiecare dată un lucru extraordinar să vezi peisajul Celei de a Șasea Luni.

- Acestea sînt cinci frunze, spuse Nina, acum trebuie să mîncăm fiecare cîte una. Vă rog să respectați timpii! Ne întoarcem în vilă, mergem în grădină și de acolo ne vom înălța în zbor. Îi este frică vreunuia dintre voi?

Dodo ridică un deget.

- Păi, eu, p... p... pe bune nu știu să z... z... zbor. Mi-e teamă să nu cad și să mă z... z... zdrobesc de pămînt.

Roxy și Fiore îl prinseră pe după umeri și îi luară pia-tra de pe inimă zicîndu-i:

- Nu mai face pe fricosul. Vei zbura cu noi. Sîntem sigure că o să-ți placă.

Sub mangolia cea mare, cei cinci copii făcură un cerc și, cu frunzele de corăbiuță în mână, numără pînă la trei, apoi mestecară frunza albastră de pe Cea de a Șasea Lună.

De la fereastra Salonului Portocalilor, Liuba îi văzu pe copii înălțîndu-se în zbor. Se frecă la ochi: nu putea crede ceea ce se întîmpla. Murmură cu un glas pierdut:

- Nina... Ninocica... zbori? Zburați toți... și, de emoție, leșină căzînd chiar peste un vas cu flori.

Ținîndu-se de mînă, copiii se ridicară de la pămînt drept în sus, ca niște rachete. Nu izbuteau să-și țină echilibrul și să zboare în poziție orizontală. Dodo dădea din picioare ca și cum ar fi înotat, iar Fiore, îmbujorată toată, nu reușea să respire. Cesco se temea să nu-și piardă ochelarii și își ținea capul ridicat în sus, Roxy, care la început păruse cea mai curajoasă, avea ochii închiși și urla de mama focului. Nina, cu pletele fluturîndu-i în toate părțile, continua să țipe:

- Toți la dreaptaaa! Toți la stînga! Nu vă legănați!

După o mulțime de încercări, izbutiră să se înalțe vreo sută de metri și, în cele din urmă, se așezară în poziție orizontală, gata de plecare. Era o zi foarte caldă și sus, printre curenții de aer răcoros, Nina și prietenii ei fură cuprinși de o mare fericire.

- Priviți, de sus, Veneția e foarte frumoasă. Se văd ca-n palmă Piața San Marco, clopotnița și canalele și podul Rialto. E minunat! strigă Cesco.

- Să ne ținem bine, acum vom zbura către Toledo.

Nina înălță Taldomul, care indică direcția Spania.

Traversară Alpii acoperiți de zăpadă, văzură lacuri și râuri, păduri și orașe. Totul părea mic, ca o machetă. După patru ore de zbor, printre ceruri furtunoase,

frînturi de nori albi ca laptele și stoluri de păsări, Taldomul semnală sosirea.

– Iată, vedeți, sîntem deasupra orașului Toledo. Acum trebuie să localizăm castelul, așa cum l-am văzut în viitor, strigă Nina.

– S-o cotim la dreapta, în partea aia e o pădure. Poate castelul se află acolo, spuse Roxy.

– OK, să mergem, răspunseră ceilalți.

Castelul în ruine se afla doar la cîțiva kilometri de Toledo, un pic în afara orașului. Nina văzu turnul și li-l arătă repede. Totul se întîmpla exact așa cum văzuseră ei cînd mîncaseră rășina albastră.

Odată ajunși pe acoperișul castelului, Nina le atrase atenția:

– Vă rog, cînd vom ieși din celulă cu mătușa Andora, să nu-mi stați prin preajmă, eu voi trage cu Taldomul împotriva dușmanului care va arunca plasa de metal ca să ne prindă.

Andora, buna și bătrîna mătușă a Ninei, era acolo, în celulă, așezată se scaunul de rafie și cu privirea pierdută în gol. Îmbrățișarea Ninei fu inutilă... nu mai avea creier, nici memorie, nici vreo amintire. Era vie, dar nu gîndea. Toate gîndurile îi fuseseră furate de Karkon care le transferase în creierul malefic al androidului construit asemenea ei.

– Mătușă, mătușă, sînt Nina! Privește-mă! Mă recunoști?

Cuvintele deznădăjduite ale fetei nu erau nici măcar auzite de femeie, care rămase nepăsătoare și neclintită.

Nina se ruga ca Max 10-p1 să reactiveze cît mai repede creierul androidului, fiindcă doar așa adevărata mătușă ar fi renăscut. Si-ar fi venit în fire.

Dar viitorul le arătase latura întunecată a faptei lor: cineva avea să încerce să-i prindă cu îndemînare. În timp ce copiii o priveau pe biata mătușă, auziră venind asupra-le o plasă grea de metal care îi făcu prizonieri. Nina nu avu vreme să folosească Taldomul și începu să se zvîrcolească în plasă cu furie. Plasa o aruncaseră doi copii androizi de vreo șase sau șapte ani, un băiat și o fată, înalți de mai puțin de un metru, dar avînd puterea unui adult.

Ei o ținuseră prizonieră pe mătușa Andora toți acei ani la Toledo, în turn; cei doi androizi construiți de Karkon ascultaseră mereu de ordinele celeilalte Andore, cea haină, care se ducea periodic la castel pentru a controla starea bieteii mătuși. Dacă una din ele se simțea rău, nici cealaltă nu se simțea bine, dacă una mîncă, și cealaltă trebuia să se hrănească. Pe scurt, Andora cea adevărată era legată de cea falsă, și invers. Și acum, cînd, ca la box, androidul Andora era la podea, nici adevărata mătușă nu se putea ridica în picioare.

Sub plasa de metal cei cinci copii se simțiră pierduți. Nu puteau să miște nici un deget pentru a se elibera. Cu chiu, cu vai, Nina izbuti să scoată Taldomul din buzunar și puse ciocul scepstrului într-un ochi al plasei, ținti și trase cîteva limbi de foc către cei doi androizi care strîngeau și mai tare plasa, făcîndu-i să cadă pe jos pe copii și pe biata mătușă. Nina trase încă o dată, de două, de trei ori, pînă cînd reuși să-l lovească în cap pe băiatul android.

- Hai, Nina, mai trage! Trage și nimerește-l și pe celălalt. Trebuie să ieșim de aici, urlă Cescio din rărunchi.

Tirul de foc al Taldomului făcu plasa de metal incandescentă și aceasta se rupse încet-încet. Lupta împotriva fetei android fu foarte violentă. Mîinile ei aveau o forță de

neînchipuit și o apucă pe Roxy de gât încercând s-o sugrume. Nina se apropie de ea și, mulțumită intervenției lui Dodo, izbuti să-și elibereze prietena. Cesco și Fiore, care între timp reușiseră să se pună la adăpost, apucară plasa metalică și o aruncară asupra fetei robot, care căzu la pământ. În cele din urmă, toți se aruncară asupra ei, scoțînd-o din funcțiune.

Nina dădu fuga la mătușă, care rămăsese întinsă pe jos.

– Ajutați-mă s-o ridic! Nu cred că-i mai trebuie mult lui Max pentru a o pune la punct pe cealaltă Andoră. Sper să-i revină memoria repede.

În clipa aceea, în Acqueo Profundis, Max 10-p1 conectă ultimul microcip la sistemul electric și androidul Andora, legat fedeleș de masa de experimente, își reaprînse ochii și își puse în funcțiune creierul. Prima reacție fu de mînie:

– Tu, grămadă de fiare vechi, eliberează-mă! Eliberează-mă! Trebuie să mă întorc la Karkon. Unde-i nemernica aia de fată? Trebuie s-o omor!

Max ascultă cuvintele acre ale androidului și rîse, apoi îi răspunse:

– Grămadă de fiare vechi vei fi fiind tu! Poți ză ztrigi cît vrei. Oricum, de aici n-o ză pleci. Nu mă mînia că te zting din nou.

Și adevărata Andora se trezi dintr-o dată în celula castelului din Toledo. Își dezmoști mîinile și picioarele, apoi își roti capul la dreapta și la stînga, închise și deschise gura de vreo două ori și, în cele din urmă, trase adînc aer în piept, privind în jurul ei. În aceeași cameră în care stătuse de una singură atîta vreme văzu cinci copii și o recunoscă pe Nina a ei.

- Copila mea dulce... dar ce faci aici? Așteptam de atîta timp această clipă. În sfîrșit, te pot strînge la piept. M-am temut atîta pentru tine și pentru bunicul Mișa. Vino, dă-mi o sărutare!

Nina alergă spre ea și o îmbrățișă tare.

- Mătușă, mătușă dragă! De-ai știi ce s-a întîmplat... Acum liniștește-te! Trebuie să-ți spun atîtea...

- Spune-mi totul, micuța mea, dar mai cu seamă spune-mi cum de m-ai găsit.

- Te-am găsit fiindcă m-am folosit de androidul identic cu tine. Dar, mătușă, trebuie să-ți spun un lucru

important: bunicul Mișa a murit... dar... tu știi ceva despre Xorax? Întrebă Nina temătoare.

– Sigur că știu despre existența Celei de a Șasea Luni. În toți acești ani lungi, sora mea geamănă, androidul ăla viclean și fără inimă, mi-a povestit victoriile și cuceririle contelui Karkon Ca' d'Oro. Știu și că bunicul Mișa e mort, răspunse ea cu lacrimi în ochi.

– Mătușă dragă, bunicul e mort pe Pământ, dar trăiește pe Xorax. L-am văzut eu. Am fost pe Cea de a Șasea Lună.

– Adevărat? Păi... atunci chiar că ai devenit o alchimistă. O adevărată magiciană. Bunicul tău spunea mereu că ai să fii foarte pricepută.

– Pricepută... păi... poate.... nu știu. Prietenii mei, pe care îi vezi aici, mi-au fost de mare ajutor. Mulțumită lor, vicleana ta soră geamănă creată de Karkon e prizoniera noastră. Am putut să-i scoatem memoria din creier și să vedem unde te țineau ascunsă. Sînt fericită că te-am găsit.

– Sora mea geamănă de metal e vie? Întrebă mătușa uimită.

– Da, e vie. Tu trăiești mulțumită ei, iar ea – mulțumită ție. Karkon a fost diabolic atunci cînd a creat-o. Acum nu te mai gîndi la asta, te duc acasă. La Carmen.

– Carmen, sora mea iubită. Cine știe ce o să spună cînd mă va revedea... zise ea emoționată.

– Nu cred că ar fi cazul să-i povestești că, în toți acești ani, a trăit, de fapt, cu un android. Nu ar înțelege, îi explică fetița, iar mătușa fu de acord.

Andora își apropie de chip mîna Ninei, privi steaua și o mîngîie, apoi îi desfăcu buzele cu degetele și zise:

– Îmi spui și mie cum de aveți, tu și ceilalți, dinții verzi?

- E o istorie lungă, zise Cesco. Nu-i vreme acum de povestit.

Hohotul lor de râs se auzi pînă dincolo de zidurile castelului; copiii, mai veseli ca niciodată, ieșiră din celulă urmași de Nina și de Andora care, odată ajunsă pe acoperișul turnului, îi întrebă cum aveau să se întoarcă la Madrid.

Făcîndu-și curaj, Dodo răspunse:

- Z... z... zburînd.

- Dar ați înnebunit de tot! Eu sînt bătrînă și obosită. Și nici nu știu să zbor, răspunse mătușa, cu un glas neliniștit.

- E de ajuns să mănînci frunze albastre de corăbiuță... spuse Nina rîzînd.

- Corăbiuță? Ce-i aia?

- O plantă magică de pe Xorax. Noi putem să zburăm vreme de cel puțin încă douăsprezece sau paisprezece ore,

timp cît să te ducem la Madrid și să ne întoarcem la Veneția. Nu-ți fie teamă, dragă mătușică, o să te ținem noi de mîină, încercă Nina să o liniștească.

– Nici nu mă gîndesc! Eu mă duc cu trenul.

Andora era cu adevărat înspăimîntată. Dodo se apropie de ea și-i șopti la ureche:

– Și eu sînt f... f... fricos, dar e fantastic să zbori.

Cesco și Nina o luară pe Andora de mîină, își desfăcură larg brațele, făcură o săritură către înalturi și se ridicară în zbor ținînd-o strîns pe mătușă care, la început, își bălăbăni picioarele în gol, apoi, dîndu-și seama că zbura cu adevărat, privi în jos și exclamă năucită:

– Mă simt ușoară ca un fulg. E foarte, foarte frumos!

Cei cinci copii și mătușa zburară așa în cerurile spaniole, păreau îngeri colorați, fără aripi. Pe înserate ajunseră deasupra Madridului. Luminile orașului inundau străzile și blocurile. De sus, părea o machetă vrăjită. Nina îndreptă Taldomul către Jardines del Retiro, lîngă strada Velázquez, unde se afla vechea vilă cu două etaje a familiei De Righeira.

Aerul era răcoros, soarele abia apusese și cerul era albastru întunecat, brăzdat de dîre viorii. Copiii aterizară în curtea micuță, ferestrele erau deschise și perdelele fluturau mîngîiate de vînt. Văzură aprinsă lumina de la bucătărie: probabil Carmen era în fața cuptorului. O auzeau fluierînd și acest lucru o făcu pe Andora să se simtă, în sfîrșit, acasă. Mătușa și nepoata își luară rămas-bun cu o îmbrățișare emoționată. Apoi Andora își potrivi fusta pe trup, își trecu mîinile prin părul zburlit de zbor și bătu la ușă.

Cînd deschise, Carmen avea în mîină un făcăleț și, de uimire, îl scăpă pe jos.

– Andora, nu te așteptam la ora asta!

Andora o îmbrățișă cu putere și o acoperi de sărutări. Carmen se trase înapoi privind-o drept în ochi: neîncrezătoare, nu înțelegea ce i se putuse întâmpla soră-sii, de obicei atît de rea și de acră.

– Carmen, surioară... tare mi-ești dragă, spuse Andora fără a-și putea înfrîna un hohot de plîns eliberator.

Nina și prietenii ei priveau scena fericiți și tulburați, pitiți îndărătul tufișurilor din grădină. Îndată ce mătușile închiseră ușa, își dădură mîinile și săltară în zbor către cerul de acum spuzit de stele.

Călătoria către Veneția, în întunericul nopții, avea să fie grea, iar ei, în tăcerea bolții cerești, aveau să trăiască a nu știu cîta experiență fantastică, împreună cu Nina.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Potirul de Piatră și Leul Înaripat

Dădaca rusoaică pusese ceasul deșteptător la 7 fix și, ca de obicei, pregătise un mic dejun copios pentru Nina. Ardea de nerăbdare să vorbească despre cele văzute cu o zi în urmă. În timp ce turna laptele cald în ceașcă bombănea de una singură: „Zburau, chiar așa, copiii zburau. Iar eu i-am văzut bine. Nina va trebui să-mi explice ce s-a întâmplat. Nu se poate să fi avut halucinații“. Când urcă în cameră, văzu că fetița era întinsă pe pat cu hainele încă pe ea. O trezi cu un pupic și murmură:

– E ora șapte și trebuie să te scoli, micuță Ninocica, Te așteaptă examenele.

Glasul Liubei pătrunse în urechile Ninei, care deschise întâi un ochi, apoi pe celălalt. Se ridică degrabă în capul oaselor, oboseala părea să fi dispărut într-o clipită, emoția examenelor făcuse să i se ridice tensiunea. Luă o bucată de prăjitură cu caise și o înghiți pe nemestecate, apoi dădu pe gât laptele și o îmbrățișă pe dădacă.

– Bezeluță, te iubesc foarte mult! Azi va fi o zi foarte frumoasă, spuse ea cu gura plină.

- Sigur, frumoasa mea. Vei promova cu notă maximă, spuse Liuba care, mîngîind-o pe păr, adăugă: Ieri te-am văzut zburînd... zburai împreună cu ceilalți copii. Spune-mi că nu am înnebunit și că așa se întîmpla cu adevărat.

- Zburînd, da. E adevărat, așa-i. Dar nu spune nimă-nui, te rog mult! Nina surîse și îi făcu cu ochiul.

- Nu, nu, n-o să spun. Dar mă tem pentru tine. Faci lucruri periculoase... răspunse dădaca.

Cînd fu în pragul ușii mari de la intrare, cu cărțile sub braț, Nina se întoarce și spuse:

- Ieri am regăsit-o pe mătușa Andora. Cea adevărată. S-a întors acasă, la Carmen. Dacă dau vreun telefon, tu să te faci că nu știi nimica. Ba chiar să fii drăguță cu Andora. Acum e foarte bună.

Liuba clătină din cap, ridică ochii spre ceruri și nu știu ce să zică. Pentru a nu știu cîta oară Nina o umpluse de uimire.

Școala nu era foarte departe de Vila Espasia și Nina ajunsese la 8.30. În clasă erau cinci profesori și un șir de copii. În fața ei erau alți trei și, cînd începu examenul, întrebările păreau mai degrabă ușoare și toți elevii răspundeau la subiect.

- E rîndul Ninei De Nobili - glasul era al unei profesoare durdulii.

- Eu sînt, spuse Nina ridicîndu-se în picioare.

- Aha, uite-o, așadar, pe nepoata profesorului Mihail Mejinschi, spuse un profesor slab ca un țîr și cu nasul ascuțit. Vino drăguță, stai jos și răspunde la întrebări. De bună seamă, bunicul tău, săracul, te va fi învățat o sumedenie de lucruri.

Întrebările erau destul de ușoare, Nina răspundea fără probleme și vorbea liniștită despre istorie, geografie și matematică, dar, tocmai când se pregătea să spună tabla înmulțirii cu 9, în clasă intră ca o furie directorul școlii, strigând:

– Au furat statuia Leului Înăripat din San Marco. Simbolul Veneției. Au furat-o astă-noapte. Coloana pe care stătea e acum goală. E o tragedie! Primarul a convocat de urgență o adunare la primărie, trebuie să mergem de îndată.

Profesorii se ridicară dintr-o dată de pe scaune și începură să comenteze între ei, în timp ce copiii se priveau uimiți, fără să știe ce să facă.

– Copii, este o urgență. Examenele vor continua mâine, anunță directorul școlii.

– Dar eu trebuie să mai vin? întrebă Nina.

– Nu, nu. Ai promovat. Poți să te duci acasă, fu răspunsul atît de mult așteptat.

Nina sări de trei ori pe loc de bucurie și ieși din școală ca din pușcă. În timp ce fugea spre vilă, i se învîrteau prin cap cuvintele directorului despre statuia Leului Înăripat. Pe drum îi întâlni pe Dodo, pe Fiore, pe Cescio și pe Roxy. De îndată ce aflară că trecuse clasa, aceștia se năpustiră să o îmbrățișeze de bucurie.

– OK, OK, mulțumesc, zise Nina emoționată, dar am o veste importantă. Au furat statuia Leului din Piața San Marco și treaba asta îmi dă de bănuț. Cred că e mîna lui Karkon.

– Karkon? Și de ce oare să fi furat Leul? întrebă Roxy.

– Nu știu, poate că *Systema Magicum Universi* ne va spune de ce. Și dacă voi primi un răspuns de la Cartea

vorbitoare înseamnă că treaba asta are legătură cu Cea de a Șasea Lună, răspunse Nina.

Cînd intră în holul vilei, își încolăci brațele de gîtul Liubei anunțînd-o că fusese promovată, aruncă pe jos cărțile și, împreună cu prietenii ei, dădu fuga în laboratorul bunicului. Ca de obicei, își sprijini mîna cu stea pe Carte și puse întrebarea:

– Carte, ce secret ascunde statuia Leului Înaripat?

*Veche e piatra din care-i făcut,
dar dinții ascuțiți sînt adevărați
și, cînd raza Dăului îl va trezi,
Veneția în primejdie va fi.
În gura lui rece se află secretul ce nu-i de atîns,
dacă Leul o va deschide, puternica magie va dispărea.
Potirul de Piatră a-l atînge nu se cuvine
și cine o face pağubă va avea.*

Cartea se închise, iar Nina se prăbuși pe taburet, gînditoare. De data asta nu i se părea deloc ușor de înțeles ce anume să facă. Nu mai auzise niciodată vorbindu-se despre Potirul de Piatră și despre Leul din San Marco. Nici măcar bunicul n-o făcuse. Important era să găsească statuia și să-l oprească pe Karkon, fiindcă altminteri secretul Leului ar fi încăput pe mîinile lui.

Dodo vorbi în șoaptă cu ceilalți, dar nici unul dintre ei nu înțelese la ce anume va fi folosit Potirul de Piatră. Cescio avu o idee:

– Să căutăm prin cărțile bunicului tău și prin cele ale lui Birov, poate e ceva ce ne va ajuta.

Ninei i se luminară privirile și exclamă:

- Tadino De Giorgis, desigur! Bătrînul alchimist... Cine altul decît el ar fi putut scrie despre Leul din Veneția?

Roxy și Cesco ieșiră din laborator și se duseră să ia toate cărțile lui Tadino care se aflau în Salonul Dogelui. Nina răsfoi unu, două, trei tomuri groase și grele, dar nu găsi nimic interesant. Fiore citea un manual mic și, la pagina 115, dădu peste un bilețel de hîrtie îngălbenită, cu

imaginea unui pahar și cu textul: „Maree stabilă, apă vie. Maree celestă, apă moartă“.

– Nina, citește asta, poate ne folosește, spuse fetița întinzându-i bilețelul.

Nina îl privi cu luare-aminte.

– Dar este Potirul de Piatră! El controlează mareele. Apa crește și inundă Veneția, dar Potirul controlează fluxul și din această cauză orașul este încă teafăr. Dacă Magul va folosi acest Potir, Veneția s-ar putea scufunda. E îngrozitor! Trebuie să găsim Leul și să-l readucem la locul lui, altfel...

Nina încă nu înțelesese un lucru: motivul pentru care Karkon voia să distrugă Veneția. De ce ar fi pus în pericol palatul său și laboratoarele secrete? Ce altceva avea în minte?

Ajunși aici, copiii se hotărîră să coboare în Acqueo Profundis. Max controla sistemul electric al laboratorului și androidul Andora era tot nemișcat, legat de masa de experimente.

– Max, spune-mi, ai mai auzit vreodată vorbindu-se despre Leul Înaripat și despre Potirul de Piatră? îl întreabă Nina, neliniștită.

– Da, zigur. E o ztatuie foarte importantă. Ezte zimbolul Veneției. În gura lui azcunde Potirul. Nu poate fi atinz, altminteri va fi un dezastru pentru oraș. De ce mă întrebi? se interesă Max îngrijorat.

– L-au furat. Poate a fost Karkon. Totuși, nu înțelegem adevăratul motiv, spuse Nina.

– Întreab-o pe Eterea, ea știe totul.

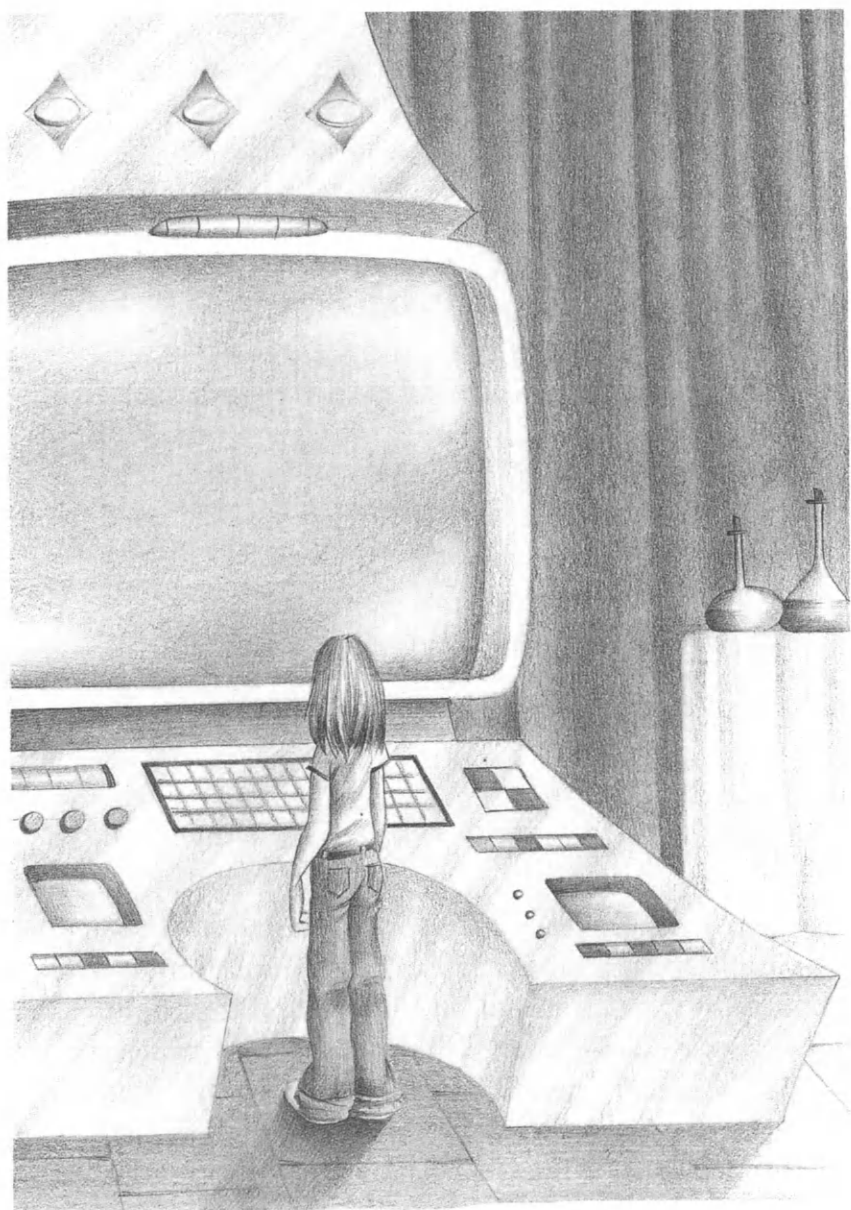
Ca de obicei, Max avea dreptate.

Nina se așează la computer și trimise un mesaj către Marea Mamă Alchimistă: „Eterea, sînt Nina 5523312, cred că Magul a furat Leul Înaripat. Tu știi de ce?”

Răspunsul Mamei Alchimiste sosi pe dată:

*Leul are Potirul
care controlează marea
și Tadino De Giorgis a explicat cîndva acest lucru.
Dar fii atentă, Nina, Karkon vrea să pună stăpînire
pe Leul Înaripat pentru a-l transforma într-o creatură a sa.
Cînd folosești Jambirul
să te întorci în trecut,
călătorești cu Gughul
și Karkon caută un animal
la fel de puternic și magic
pentru a înfrînge pasărea de pe Xorax.
Oprește-l!
Adu Leul Înaripat înapoi
pe coloana lui.
Soarta lui este să rămînă de marmură
și să păzească Potirul.*

Explicația Etereei fu limpede ca cristalul, dar nu o liniști pe Nina. Știa prea bine că, dacă Magul Karkon ar fi continuat să se folosească de copia Jambirului, ei nu i-ar fi stat nicicînd în putință să ducă la bun sfîrșit misiunea de a salva planeta Xorax. El, contele viclean, i-ar fi pus mereu piedici, iar căutarea Tainelor care îi lipseau ar fi fost grea și primejdioasă. Nina trebuia să întrebă din nou Cartea magică pentru a afla unde să caute statuia.

– Eu și Dodo ne întoarcem la *Systema Magicum Universi* pentru a găsi niște indicii, iar voi rămâneți aici cu Max și căutați alte soluții, spuse Nina cu grabă, luându-l de un braț pe temătorul Dodo, care se făcu vînat.

– Haide, Dodo, nu-ți fie teamă, îl dojeni ea cu asprime.

Cînd ajunseră în fața Cărții, Nina puse întrebarea:

– Carte, unde găsesc Leul Înaripat?

*Primejdioasă cale ai a face
pentru a ajunge cum îți place.
Taldomul să-l folosești va trebui
pînă cînd inima bătîndu-ți vei simți.
Va trebui să stai fără a respira
fiindcă sub apă vei înota.
Strînge mîna prietenului tău
și ține ochii închiși pînă îți spun eu.*

Systema Magicum Universi rămase deschisă, pagina lichidă se încreți și apărură valuri înspumate. Deasupra capetelor Ninei și al lui Dodo se formă un nor de apă vineție și o ploaie de bășici de oxigen îi udă pînă la piele. Abia în acea clipă cartea îi înghiți.

Cei doi prieteni fură tîrîți de talazuri reci ca gheața care se urmau cu repeziciune. Nu puteau deschide gura sau ochii, o forță magică îi trăgea către afunduri în pagina lichidă.

După paisprezece salturi mortale, glasul Cărții magice le spuse:

A deschide ochii acuma se poate.

Cînd Nina îl privi pe Dodo, văzu că băiatul avea obra-
jii umflați și chipul desfigurat de frică. Nici ea nu putea să
respire, fiindcă simțea că se sufocă încet-încet. Nu puteau
deschide gura și în jurul lor era numai apă. Dodo dădea
din mîini și din picioare pentru a se ridica la suprafața
apei, dar nu se putea vedea capătul acelei mări atît de pu-
ternice și necunoscute. Nina simțea că o lasă puterile și
inima părea să nu-i mai bată. Cu o sfortare uriașă strînse la
piept Taldomul și privi în sus. Pe neașteptate, vîrful scep-
trului se roti și din ciocul de Gughi se scurse un lichid
albastru care îi învălui pe cei doi copii.

Ca prin farmec, Dodo și Nina dispărură. Nu mai era
nici urmă din trupurile lor. Deveniseră invizibili! Cu
mare surprindere își dădură seama că respiră și, dînd din
mîini, încercară să rămîină unul lîngă altul. Nu puteau
să-și vorbească și nici să se vadă, dar de atins se puteau
atinge. Se strînseră de mîină în semn că totul merge bine,
că erau nevătămați.

Unul lîngă celălalt, înotară printre pești colorați și
anemone gigantice, apoi văzură pe fundul mării o siluetă.
Se apropiară încet și descoperiră că acolo, pe fundul mării,
stătea Leul Înaripat. Dar nu mai era de marmură, pielea
era a unei feline adevărate, iar aripile – făcute din pene mari
maronii, coama îi unduia în apă de colo-colo pieptănată de
curenți, în vreme ce coada lungă era nemișcată și aproape
acoperită de nisip. Ninei și lui Dodo li se păru că Leul era
mort, dar, cînd ajunseră în apropierea lui, îl văzură mai
bine. Curentul de apă pe care îl făceau ei mișcîndu-se roti
capul animalului care, totuși, nevăzîndu-i, își sprijini din
nou țeasta pe o scoică uriașă. Din cînd în cînd, animalul
deschidea gura din care se scurgeau stropi de sînge.

Așadar, Leul era rănit în gât și o vrajă îl hipnotizase și îl făcuse inofensiv. Pentru a-i putea smulge Potirul de Piatră, Karkon trebuise să transforme statuia de marmură într-un animal în carne și oase.

Ținându-se de mână, cei doi copii se așezară chiar în fața botului felinei și așteptară să deschidă gura enormă pentru a-i vedea rana.

În clipa aceea, dintre fălcile Leului ieși pe neașteptate contele Karkon. Fără prea mare greutate, izbuti să nu se rănească trecînd printre dinții ascuțiți ai fiarei și să-și salveze mantia violet de care nu se despărțea niciodată. Avea chipul senin și o înfățișare cu adevărat mulțumită: strîngea în mîini Potirul de Piatră și un pergament. Karkon privi în jur, poate că simțea prezența cuiva, dar văzu doar apă, nisip și niște sepîi. Nina și Dodo rămaseră nemîșcați și mantia Magului aproape că îi atinse. Karkon se uită spre Leu și zîmbi, bietul animal era sub puterea unei vrăji cumplite: își vînduse sufletul pentru a trăi mai departe și, de aceea, îngăduise să-i fie smuls din gât Potirul de Piatră. Acum devenise una dintre creaturile lui Karkon, sîngele i se prelingea din gură și apa se făcuse roșie. Contele își roti capul de șase ori, răsucindu-și ceafa ca și cum ar fi fost de elastic, își holbă ochii și din pupile îi ieși un lichid negru care se împrăstie peste Leu și, deschizînd larg gura, tună:

– Acum fă-te iarăși de piatră și zboară pe coloana ta! Curînd o să am nevoie de tine. Dar Potirul o să-l țin eu. Ești prizonierul meu pe vecie.

Cuvintele lui Karkon se împrăștiară prin apă și formară bule gigantice, care explodară după cîteva secunde. Contele plutea mîndru deasupra animalului înaripat și

începu să înoate cu îndemînare spre suprafață. Nina îl urmări, lăsîndu-l pe Dodo în fața Leului, care, chiar în acel moment, deschise gura și, o dată cu un vârtej de apă, îl înghiți fără să-și dea seama pe băiat.

Nina nu-l putea lăsa pe Karkon să scape, așa că îl prinse de poalele mantiei. Simțindu-se tras în jos, Magul se întoarse cu un aer amenințător, fără însă a reuși să vadă pe cineva: nu înțelegea ce se întîmplă. Fetița Celei de a Șasea Luni apucă Potirul de Piatră și se îndepărtă înot. Karkon se zbătu ca un apucat, trebuia să urce la suprafață ca să respire, nu mai putea să stea sub apă, dar nici nu voia să-i

fie furat acel obiect de preț. Nu-și putea explica, pur și simplu, cine îi luase Potirul. Îl văzu străbătînd apa și îndeapărtîndu-se în mijlocul algelor și al peștilor, ca și cum ar fi fost dus de o fantomă. Îl urmări o vreme, dar Nina, care înota mai repede, făcu o șmecherie – îl băgă în buzunar, astfel încît îl făcu invizibil, asemenea ei.

Karkon se opri lîngă o anemonă uriașă, privi nisipul, peștii și algele, dar... Potirul, nici urmă! Începu să se învîrtă de colo-colo ca un nebun, dar un curent de apă foarte puternic îl purtă într-o clipită printre mii de meduze. O muzică asurzitoare năvăli pe fundul mării și un urlet neomenesc făcu să se cutremure totul.

Nina privi mantia dușmanului său și o văzu dispărînd între valuri. Bucuria ei fu enormă. Înotă în grabă spre Leu, care leșinase și, cu burta în sus, plutea învăluit într-o aură de sînge. Vraja lui Karkon se risipise brusc și animalul era pe moarte. Mica alchimistă îi auzea inima bătînd tot mai slab și știa că mai avea doar puțin timp pentru a pune Potirul la loc în gura Leului și pentru a-l elibera pe Dodo.

Deschise cu amîndouă mîinile gura mării feline și, cu mult curaj, se vîrî printre dinții ascuțiți, ajunse pînă în gîtlej și puse acolo Potirul de Piatră. De îndată ce obiectul sacru fu din nou la locul său, ochii Leului redeveniră de piatră și chiar și limba începu a i se întări. Nina pipăi cu mîna de-a dreapta și de-a stînga ca să-l caute pe Dodo și, în cele din urmă, îi atinse un picior. Îl trase afară, în vreme ce Leul închidea gura și strîngea din dinți. Înotă ca un fulger spre suprafața apei, ducîndu-l cu sine pe prietenul Dodo. Abia ce își scoaseră capetele din apa mării că vraja invizibilității dispăru.

- Haaa... respir! Respir! Sînt vie! fură primele cuvinte ale fetei care, imediat ce își veni în fire, îl zgîlțîi pe Dodo, îi pipăi buzele și nasul pînă ce îl făcu să deschidă gura și să își reoxigeneze plămîinii.

- S... s... sînt m... m... mort? întrebă Dodo.

- Nu prietene, am făcut-o și pe asta, răspunse Nina, strîngîndu-l drăgăstos în brațe.

Un zgomot puternic atrase atenția copiilor: din mare ieși mai întîi capul enorm cu coama stufoasă și apoi aripile și întregul corp de marmură. Leul Înaripat din San Marco redevenise din piatră și acum zbura către coloana lui istorică.

- Zboară! Statuia zboară! exclamă Nina, frecîndu-se la ochi.

- N... n... nebunie, spuse Dodo încercînd să înoate către mal.

Mișcîndu-și aripile grele, Leul traversă cerul de la Lido. Pe plaja aglomerată a Veneției se auziră strigăte și coruri de voci. Toți stăteau cu privirile spre înalături ca să vadă acel fenomen straniu. Unii aplaudau, alții erau convinși că era vorba despre o halucinație. Ba unii chiar strigau că ar fi un miracol...

Nina și Dodo ajunseră la mal frînți de oboseală. Cu toată zăpăceala de acolo, nimeni nu-i băgase în seamă. Dar Nina găsi pe nisipul plajei o bucată de hîrtie destul de ciudată, semăna cu un pergament. Era chiar acela pe care îl strîngea în mînă Karkon cînd fusese sub apă. Îl luă în mînă și citi:

*Din acest moment și pînă în vecii vecilor eu ți aparțin lui
Karkon Ca' d'Oro. Mă voi bate pentru el, voi ucide*

Gughiul. Când Karkon va deveni Magul cel mai puternic din Univers și planeta Korax va fi nimicită, eu voi domni asupra tuturor animalelor. Voi avea bogăție și fericire. Chiar dacă mă voi face din nou de piatră, sufletul meu va aparține mereu Răului.

*Spre confirmare,
Leul Înăripăt din Veneția*

– Dodo, ia uite ce am găsit! spuse Nina tulburată. Este testamentul, acordul pe care l-a făcut Karkon cu Leul. Avea dreptate Eterea, contele voia să-l transforme într-un animal plin de cruzime ca să îl învingă pe Gughi.

– Karkon e dracul gol, spuse Dodo respirând greu.

– Dar nu i-a mers. Marea l-a tîrît în adîncuri, Leul s-a întors pe coloana sa, iar Potirul este la adăpost. Veneția este nevătămată, spuse drept încheiere mica alchimistă, foarte mîndră.

Seara, Veneția era în sărbătoare, toată suflarea voia să ciocnească un pahar pentru reîntoarcerea statuii de marmură. Canalele și piațetele erau iluminate de mii de becuțe colorate. Alături de prietenii lor, Nina și Dodo priviră sărbătoarea așezați comod pe cheiul insulei Giudecca. Peste tot erau tarabe cu pește fript pe cărbuni, munți de înghețată și mii de feluri de mîncare foarte gustoase: venețienii erau într-adevăr fericiți, chiar dacă nimeni nu înțelesese ce anume se întîmplase.

Cu o felie de pepene verde în mînă, Cesco o privi pe Nina și, în vreme ce focurile de artificii străluceau deasupra lagunei, spuse:

- Sărbătoarea asta e pentru voi. Tu și Dodo ați fost curajoși. Și mă gândesc la cum a sfârșit-o Karkon. Prizonier în mare! Înecat! Acum Xorax își va regăsi seninătatea. E doar o chestiune de timp.

Și Nina, mângâindu-și steaua din palma mîinii drepte, răspunse cu glas de înger:

- Timp? Timpul slujește, dar nu există. Ține minte, mereu.

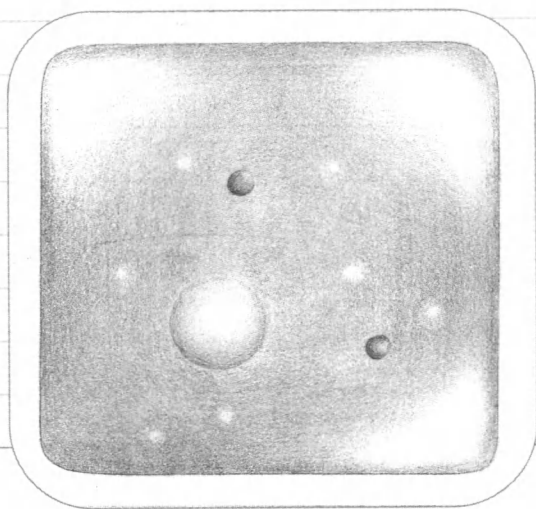

Carnetul
bunicului Mișă

Cînd Norul Azuriu se risipi, lumina deveni strălucitoare și densă, miliarde și miliarde de sfere mici și mari se născură una după alta și, dansînd, își luară locul pe boltă. Unele se făcură de foc, altele de apă, altele de pămînt și altele de aer. Universul Magic își înstăpîni Lumina și muzica vieții începu să cînte. Se creă Galaxia Alchimidia și, o dată cu ea, Korax, Cea de a Șasea Lună al Celui de al Treilea Soare, unde făpturile de lumină folosiră Magia și Alchimia pentru a zugrăvi Universul. Substanțe și metale, pietre și lichide, aburi și pulberi se uniră, se amestecară și se împărțiră pentru a da naștere Vieții.

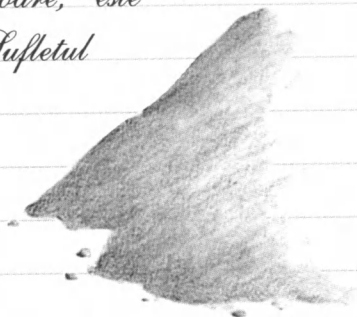

ALCHIMIA CELEI DE A ȘASEA LUNI

6065511

*Transparentă și mișcătoare, este
principiul vieții pure cu Sufletul
Slab.*

6065512

Materie întunecată și stabilă (culoare verde smarald), este principiul vieții vizibile cu Sufletul Văjnit.

6065513

*Vizibil și volatil, inimă pulsândă a întregului
Univers, este principiul vieții energetice cu Sufletul
Tare.*

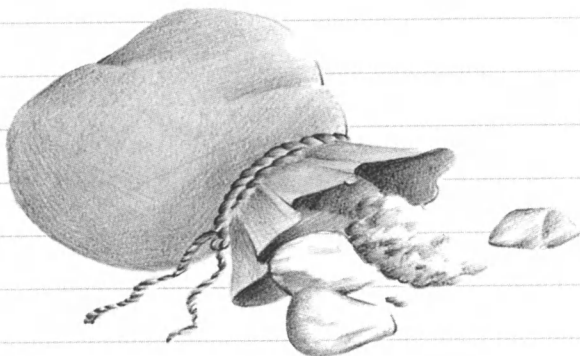
6065514

*Ușor, invizibil și mișcător, este principiul vieții fără
timp cu Sufletul Strălucitor.*

MINERALE ȘI METALE DE PE CEA DE A ȘASEA LUNĂ

Toate mineralele și toate metalele de pe Horax sînt magice, au proprietăți fixe și nici o forță potrivnică nu le poate modifica. Sînt fundamentul Binelui pentru a înfrunta Răul.

7471101

SIIGLE MORTII

Compus din sînge de om amestecat cu sulf și apă verde smarald. A se distila 20 de minute și 7 secunde. E o otravă mortală, dar, luat în doze foarte mici, poate provoca doar moartea aparentă.

7471102

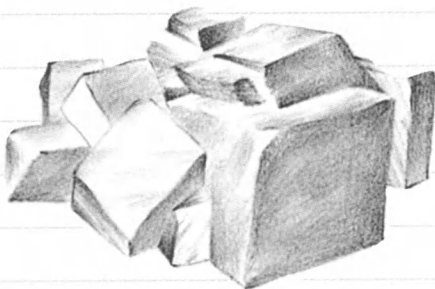

*Format din mercur și sulf purificate sub stele și sub
Cel de al Treilea Soare; obiectele făcute cu aur filosofic
sînt magice și folosesc pentru a te pune în legătură cu
energiile Celei de a Sasea Luni.*

7471102

*Metal principal pentru a extrage energia spirituală,
trei picături ajung pentru a încărca trupul cu energie.*

7471103

Δ Σ Γ Ι ρ Τ

*Purifică și dă o strălucire albă pielii. A se spăla
cu 8 litri de argint lichid și Aqua Salis.*

7471104

☾ ☪ ⚡ Σ ☵

*Dă forță vitală dacă e băut privind cerul fără nori;
15 picături sînt de ajuns.*

7471105

Metal sacru, te face invincibil dacă e asociat cu aur.

7471106

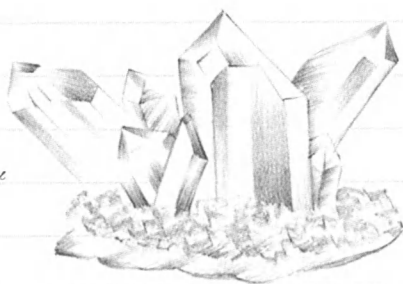

Dexintoxică de orice otravă și dă o cunoaștere perfectă, dar, dacă e luat în doze prea mari, poate provoca moartea. O doză e de 3 picături.

7471107

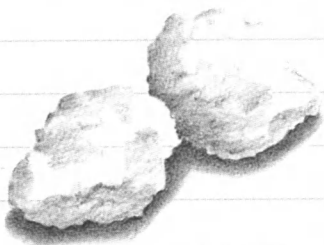
Fixează sufletul celor haini și îl împietrește o vreme.

7471108

Te orbește

*Te orbește pentru câteva ore.
Poate fi folositor și pentru a te înflăcăra.*

7471109

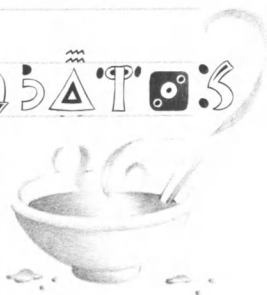
Te face să vorbești în somn și dă halucinații și pre-

*Te face să vorbești în somn și dă halucinații și pre-
viuni. 31 de picături ajung pentru a obține efectul.*

7471110

Compus din mercur pur și pământ verde de pe Cea de a Sasea

*Compus din mercur pur și pământ verde de pe Cea de a Sasea
Lună, modifică lichidele făcându-le
să devină solide.*

7471111

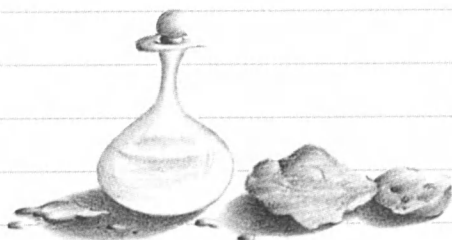
↻ Δ G J L Z I U I O S T L

*Compus din magneziiu pur și pulbere de diamant,
schimbă culorile.*

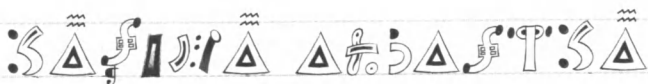
7471112

U O S J I T O S S Ä T Ä U I T O S

*Compus din cositor pur și apă de rubin, modifică
mirosurile. A se distila 2 minute și 54 de secunde.*

7471113

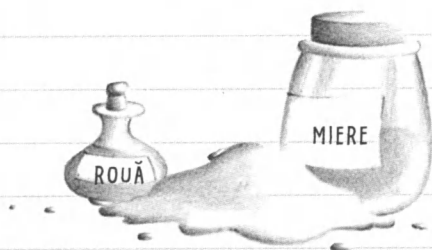

È compusă din rășină simplă amestecată cu pulbere de safir. Băută sau mestecată, te face să vezi viitorul. A se folosi numai în caz de urgență, fiindcă, dacă e folosită de prea multe ori, poate provoca pierderea dinților.

7471114

Compusă din miere pură și rouă, te face fericit și te ajută să suporti tristețea. A se distila 4 ore și 34 de secunde.

7471115

♯ Δ ∑ ℓ ℓ ℓ ℓ ℓ ℓ

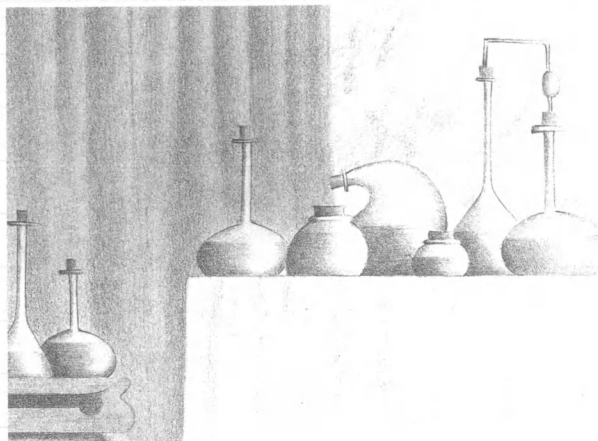
*Compusă din sare marină și apă verde smarald.
Băută sau împrăscată în față, blochează mintea și îți
întepeneste corpul vreme de cel puțin două ore. A se
distila 1 oră și 43 de secunde.*

7471116

♯ ℓ ℓ ℓ ℓ ℓ ℓ ℓ ℓ ℓ ℓ

*Compus din flori putrede (pu-
turea) de pe Cea de a Sasea
Lună, te face să devii foarte rău și
foarte urât, practic un mon-
stru, vreme de câteva ore.
A se distila 3 ore.*

8090012

PIETRE PREȚIOASE DE PE CEA DE A ȘASEA LUNĂ

Topaz, Smarald, Diamant, Rubin și Safir – utilizate în potțiuni magice. Goasilul este o piatră prețioasă de culoare trandafirie și se găsește numai pe Korax. Dacă este atins de trei ori, strigându-i numele, devii invizibil.

Numai Diamantul și Aurul Filosofic, puse pe haine sau ținute în mână, pot să facă invizibile persoanele care au băut mai înainte Esență Lucitoare. Esența Lucitoare permite transformarea corpului în lumină... energie pură.

8833105 ANIMALE ȘI PLANTE

DE PE CEA DE A ȘASEA LUNĂ

Creaturile și vegetalele care trăiesc pe Xorax sînt unice în întregul Univers. Xoraxienii nutresc pentru ele un respect foarte mare, mai cu seamă pentru puterea lor magică. Echilibrul alchimic al Celei de a Șasea Luni este fundamental pentru supraviețuirea tuturor formelor de viață.

8833106

G U G H I

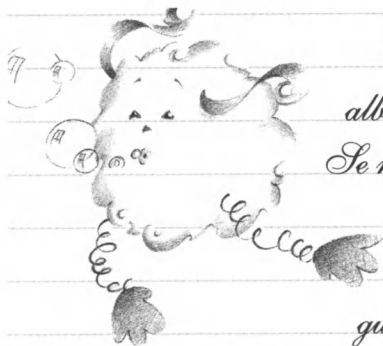
E o pasăre magică în mii de culori. Are patru aripi, o singură gheară, cioc de aur și ochi trandafirii. Scoate un cânt suar și din aripile lui iese o pulbere magică de aur care te apără de răutate.

8833107

Animal în formă de clopot, e înalt de aproximativ un metru, are pene vioarii și albastre, ochi și gură negre. Este mereu vesel și, când merge, face un zgomot: cling... cling... cling. Are caracteristica de a da seninătate și veselie.

8833108

Animal în formă de șomoioș, e alb și are urechi și gură galbene. Se mișcă pe două picioare cu arcuri, multumită cărcora face salturi uriașe. Când e fericit, scoate pe gură baloane uriașe de săpun.

Prezența sa dă siguranță și curaj.

8833109

*Fluture mic cu chip de om, este
mai ales de culoare portocalie.*

*Are mâini și picioare foarte
mici și, când zboară, cântă
înveselind toate făpturile de pe Cea de
a Sasea Lună. E inteligent, dar un*

*pic temător. Devine magic atunci când mănâncă
pulbere de rubin.*

8833110

*Pește de culoare verde-albăstruie, mic și neîn-
demînatic. Scoate un șuierat asurzitor și dă alarma în
caz de primejdie. Poate trăi și afară din apă și depune
ouă mici care conțin pietre prețioase magice.*

8833111

↪ 1 5 Y 7

Floare mică de pe Cea de a
Sasea Lună, de culoare roșie. E ma-
gică și cine o mănâncă poate călători
în trecut. Este foarte
parfumată.

8833112

☉ ☼ ☽ ☾ ☿ ♀ ☿ ☼

Plantă gigantică
avînd frunxe mari și
de culoare albastră.
Este magică și aduce
calm și liniște. Dacă i se
mănîncă frunzele, se poate
zbură 24 de ore.

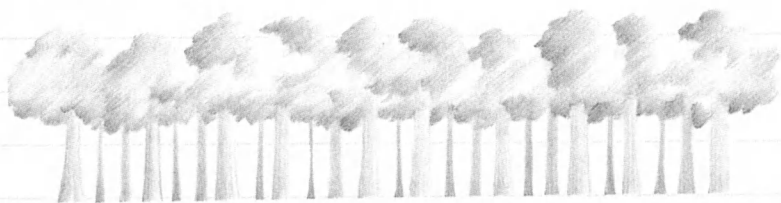
8833113

*Floare neagră, rău mirositoare, dar foarte hră-
nitoare. Este alimentul preferat al Clingclangului. Din
frunzele sale, lăsate la macerat în apă verde smarald, se
poate obține un amestec foarte otrăvitor și mortal.*

*Codrul Celei de a Sasea Luni... niciodată vizitat.
Loc unde au acces numai xoraxienii. Descriș ca o lungă
întindere de copaci uriași.*

**** Este necesar să fie găsite și alte formule alchimice și
elemente... DE CREAT CÎT MAI REPEDE.*

CULORI ALE CELEI DE A ȘASEA LUNI

Culorile și nuanțele planetei Korax sînt cele care există în tot Universul. Din culorile Celei de a Șasea Luni s-au născut culorile boltei cerești. Se caracterizează prin faptul că sînt strălucitoare și de neșters.

$I^{\Delta\Delta} \odot Y \Delta T'$ = roșu

$\tilde{I} I^{\Delta\Delta} Y \odot I^{\Delta\Delta}$ = verde

$\odot \frac{f}{f} Y \frac{f}{f}$ = galben

$\vee Y \frac{f}{f} Y$ = negru

$\odot \frac{f}{f} \odot \odot$ = albastru

$GK Y \frac{f}{f} Y$ = maroniu

$\frac{f}{f} \Delta U T'$ = azuriu

$\Delta \odot \frac{f}{f} \Delta I^{\Delta\Delta}$ = alb

L I F Y = verde-albăstrui

 = violet

 = *lila*

 = trandafiriu

ZUKY = portocaliu

TALDOM LUX

Taldom Lux are forma unui sceptru și e făcut din Aur Filosofic. La vîrf are un cap de Gughî cu ochi de goasil, din care izvorăște o lumină orbitoare. Este spada magică a Magilor Buni ai Celei de a Sasea Luni. Fiecare xoraxian are unul. Proprietățile Taldomului sînt nenumărate și de nedescris: te poate face invizibil sau poate să declanșeze o energie mortală, dacă este îndreptat împotriva dușmanilor. Doar magii și alchimistii buni pot folosi Taldomul și pot descoperi planeta Xorax.

Δ Ζ' Σ Δ ΤΛΡΤ:Σ Σ Δ Τ:Σ Δ

CUPRINS

CAP. 1 – Steaua neagră	9
CAP. 2 – Vila Espasia	28
CAP. 3 – Laboratorul bunicului Mișa	52
CAP. 4 – Alfabetul Celei de a Șasea Luni și Inelul de Fum	70
CAP. 5 – Karkon Ca' d'Oro și Pandemon Mortalis	95
CAP. 6 – Carnetul negru și Acqueo Profundis	113
CAP. 7 – Răzbunarea lui Karkon	127
CAP. 8 – Călătoria către Xorax	145
CAP. 9 – Andora și Jambirul	174
CAP. 10 – Zborul Gughiului și Insula Paștelui	203
CAP. 11 – Curajul Săltărețului	233
CAP. 12 – Atanor și misterul Primei Taine	259
CAP. 13 – Cinci frunze de corăbiuță pentru eliberarea Andorei	288
CAP. 14 – Potirul de Piatră și Leul Înaripat	309
Carnețelul bunicului Mișa	325

Genul *fantasy* se dovedește inepuizabil. Cei fascinați de personajul Harry Potter se pot întâlni acum cu o versiune feminină a lui: micuța Nina, o fetiță de zece ani care, altminteri, este asemeni oricărui copil în clasa a cincea, doar că... studiază alchimia și are puteri magice.

Ajunsă la Veneția după moartea misterioasă a bunicului său Mișa, fetița se vede nevoită să-l înfrunte pe contele Karkon Ca' d'Oro, un mag viclean și malefic, stăpîn al spadei Pandemon Mortalis și al unor androizi puși pe distrugere. Scopul Ninei este salvarea planetei de lumină Xorax, Cea de a Șasea Lună, origine a vieții în Univers, pe care trăiesc făpturi ciudate și minunata Eterea, Mama Alchimistă. Lupta Ninei e pe viață și pe moarte, iar fetița nu e singură: îi stau alături patru buni prieteni de seama ei, un android simpatic pe nume Max și ființele miraculoase de pe Xorax. Fetița Celei de a Șasea Luni este primul volum dintr-o serie de cărți care ne povestesc, în esență, că Binele poate învinge Răul, dacă ne folosim inteligența, perseverența și, mai cu seamă, imaginația.

rao
international
publishing
company

ISBN 973-576-635-3

9 789735 766351
www.raobooks.com